

Giới thiệu Quên Anh Là Điều...em Không Thể!

Tác giả Wind vừa cho ra mắt một câu truyện có tên Quên Anh Là Điều...em Không Thể!, một câu truyện teen ỉnh cảm, hài, đánh nhau, bạo lực. Một người con gái với trái tim bé bỏng cứ ngỡ sẽ cháy đầy những nhiệt huyết những tình cảm cháy bỏng.

Thế nhưng không! Khi chưa kịp nhận thức, cô đã mất đi gia đình chỉ bởi vì lòng tham của những con người độc ác tàn nhẫn sẵn sàng làm tất cả để có được thứ họ muốn. Cô đau đớn mà tự thề: Tuổi thơ nhuộm máu cha mẹ, họ giết cha mẹ tôi, đem cho tôi niềm đau bao nhiêu thì tôi bắt anh trả lại bấy nhiêu. Trả thù chính là lý do mà tôi sống.

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô Là Ai Mà Dám Lên Mặt Với Tôi?!

Mỗi con người, mỗi sắc màu, ta không biết bản thân ta mang màu gì nhưng ta chỉ cần biết, giữa cuộc sống này, sắc màu chủ đạo của tim ta là một màu hồng!

.....

-Lâm Khiết Trangggggg! Bà dậy nhanh cho tôiiiiiiii!-Ruby hét với tàn suất cực đại khiến nó đang “nường” bỗng lăn đùng xuống giường, trong nháy mắt ót vậy thôi chứ giọng nường mà hét là đỉnh. Nó đã tạo một cú “chạm” đất tuyệt đẹp!

-Đột ngột nhà nó. Có biết tôi qua bà đã thức đến 1h sáng chỉ để đọc áp xong cuốn “Nhẹ bước vào tìm anh” không hả?! Tiên sư nhà đứa nào dám phá giấc ngủ đáng giá ngàn cục vàng chín số bốn.-nó nửa tỉnh nửa mơ la hét ôm tôi, Ruby chẳng ngại ngần gì mà phi thẳng cái gối bông vào mặt cho nó tỉnh ngủ. Con này tính là vậy, gặp người khác là làm mặt lạnh, tỏ ra lãnh khốc thế mà vừa về tới nhà thì...hết nói nổi!

-Tỉnh chưa hả bà điên?!-Ruby ngao nghễ gọi nó là...bà điên.

-Ồ con kia sao mới sáng sớm lại qua nhà tao sớm thế?! Tỉnh rù đi chơi à?! Không đi không đi đâu!-nó đang ngồi làm nhảm.

-Chơi cái đầu nhà mày. Có biết hôm nay đi khai giảng năm mới không hả?! Còn lo xem lại bài nữa đó khi gió.-nếu chẳng phải tôi qua đứa nào năn nỉ, ỉ ôi, khóc lóc ăn vạ nhỏ kêu dậy đi học thì chắc nhỏ cũng chưa qua, nằm cây tiểu thuyết vẫn ồ là la hơn là banh cang qua nhà con này.

-Ồ tiên sư nhà màu sao không kêu tao dậy sớm hả?! Năm nay cuối cấp rồi không thể đi trễ được.-Nó phóng nhanh như tên lửa chạy thẳng vào WashingTon City (WC) bỏ lại Ruby như một con ngổ dờ hơi. Đáng lẽ ra người trách phải là nhỏ mới đúng chứ sao mà sao mà....ngàn chấm vậy trời.

Sau 5 phút để đánh răng, để rửa mặt, để chải tóc, để vâng vâng và mây mây thì nó đã thò đầu ra ngoài trong bộ đồng phục của trường Royal. Trông nó thật là BIG UAO, chuẩn không cần chỉnh, nó vốn đã cao (1m7 cơ đấy) chủ yếu là dài chân còn lưng thì ngắn nên bộ đồ này khá hợp với nó, áo sơ mi chiếc eo ôm vào cơ thể, tuy không lộ đường cong, khá kín đáo nhưng ở nó vẫn toát lên được nét ma mị, kiêu diễm. Chiếc váy caro ngắn ở khoảng nửa đùi nhưng vẫn không làm cặp chân thon dài trắng nuột của nó toát lên vẻ đẹp hấp dẫn. Tóc tết bím nhẹ, nó chạy thẳng xuống nhà và...RẦM...

-Ui da!-nó đã đâm đầu vào cạnh bàn vì “lỡ” phóng nhanh, vượt ẩu, khiến ba mẹ nó từ phòng khách chạy lên.

-Mới sáng làm gì mà ồn thế?!-Ba nó nheo mắt nhìn.

-Ba ơi con bị va vào cạnh bàn.-nó meo meo nhìn sang mẹ nó đang xem xét cái bàn. Nó thấy lạ liền lên tiếng hỏi:

-Mẹ ơi mẹ tìm gì vậy?! Con mới là người va đầu vào bàn mà.

-Mẹ xem thử cái bàn nó có bị móp chỗ nào không mà.-mẹ nó nói một câu khiến nó hận không thể nằm luôn.

-Thế cái bàn nó có sao không em?!-ba nó còn hùa theo nữa chứ.

-Ba mẹ! Hai người có phải là ba kiêu của con không thế!-nói rồi quay ngoắt lên nhìn Ruby đang cười đến không thấy mặt trời luôn rồi. Nó hận không thể tìm cái hố mà chui xuống cho rồi. Nó phi như bay ra khỏi nhà bỏ mặc Ruby gọi theo í ới phía sau.

-Cậu...cậu sao lại...sao lại chạy nhanh...nhanh như thế chứ?!-Ruby thở không ra hơi.

-Tiên sư nhà bà, thấy tui như thế còn rần đứng cười, không thèm quan tâm nữa hứ. -Nó nói rồi quay ngoắt mặt đi.

-Hờ hờ....-Ruby thở gấp, đưa tay lên ngực.

-Ồ Ruby.. Ruby bà bị gì vậy. Đừng làm tui sợ nha. Tui giỡn thôi mà đừng có nằm luôn tại đây chứ, đừng làm tui sợ mà. Huhuhuhu-nó khóc toát lên.

-Hè hè tui giỡn á!-Ruby cười khà khà.

-Bà...!

-Ê ê đừng giận mà, tui phờn tí mà, tại tui...tui...tui sợ bà giận...-Ruby lấy hai ngón tay trở chỉ vào nhau làm điệu bộ như con cún nhỏ bị bắt nạt.

-Mai một đừng có phờn kiểu đó bà làm tui hết hồn. Đi học thôi.-nó choàng tay lên vai Ruby

Đột nhiên /ÀO/

-Áaaaaaa! Tên điên nào đi không nhìn đường vậy!-nó hét lên.

/Kétttt/

-Các cô có sao không?!-Duy Quân từ trong chiếc xe lúc nãy hất nước lên người tụi nó bước ra.

-Sao sao cái tiên sư nhà các người.-nó điên máu, mới sáng sớm đã thấy nhỏ, vũng nước bị chiếc xe cán lên bắn nước tung toé lên người bọn nó, hên là chỉ có mình nó bị bắn nước không thì nó đã sớm bấm cái tên lái xe chết bầm kia làm trăm mảnh.

-Gì vậy?!-Khải bước ra, mặt lạnh tanh đi tới.

“chết nguoi rồi, tên khốn, dám hất nước lên người bà mày há?!”

-Đi đường không biết nhìn hất nước phải người, không biết bọn cậu này để mắt ở đâu.-nó nhìn thẳng vào mắt hắn mà phun rõ từng câu từng chữ.

-Nói ai đấy?!-hắn nhếch mép.

-Bọn cậu này điếc mẹ nó rồi. Nói chúng nó mà chúng nó cũng không biết.-nó hất hàm nhìn lại.

-Nhiều đây đủ chứ?!-hắn nghiêng đầu cười đều. Gì chứ, dám cười đều bản cô nương à, xem ra nguoi cười lắm người rồi. Nó cảm lấy xấp tiền chẳng tiếc rẻ gì mà phan thẳng vào mặt hắn.

-Ý có tiền thì muốn làm gì làm à?!

-Thì sao?!-hắn vẫn giữ nguyên khuôn mặt đó.

BÓP-nó tặng hắn một cú đấm của một võ đạo sinh.

-Cô dám!-hắn tức giận.

-Tại sao không?! Nhất là đối với loại người như anh.-nó đốp lại hắn.

-Cô...

/CHÁT/... Và người hứng chịu cái tát đó chính là...hắn!

-Cô chết chắc rồi!-hắn đã...điên.

-Thôi thôi, đến trường nhanh đi chúng ta sắp trễ rồi.-Duy Quân nãy giờ thăm lo sợ cho người con gái “can đảm” dám đối mặt với cả Từ Thành.

-Hừ... Hên cho cô đó nhóc, đi thôi.-hắn cười khinh, chế giễu nó rồi quay đi.

-Nhóc cái tiên sư nhà nguoi, đồ CẬU Huyết thôi tha.-nó tức giận, cũng còn may là nó đem theo một bộ đồng phục khác chứ không tên cậu huyết nhà hắn có đào mồ nhà hắn nó cũng làm. (Có thất đức quá không chị). Ghé vào quán ăn vặt gần đó, nó “mượn” Washington City thay đồ rồi kéo Ruby còn đang run chạy một mạch tới trường. Chạy vào cổng kiểm cái lớp 12A3 (lớp chọn ó nhen) ngồi xuống. Khổ thân con bé học giỏi quá làm gì.

-Ê hai ku, mẹ đấyyy.-nhỏ Luli từ đâu bay tới “nhận mẹ xưng con” với tụi nó.

-mẹ cái đầu nhà mày.-nó đang bực thấy nhỏ Luli tí ta tí tòn mà muốn đập cho mấy phát.

-Ồ sao nay nóng vậy, thằng nào điên mà chọc mày thế.-Luli tròn tròn mắt, mới đầu năm đầu tháng cơ mà, sao vô duyên nắng nhỏ thế.

-Luli đừng chọc nó, mắc công hổ xổng chuồng khó bắt.-Nhỏ Ruby nháy mắt với Luli.

-Hai con kia biết bà đang tức thì đừng chọc nhá.-nó giờ ngón trở lắc qua lắc lại.

-Rồi rồi, ngồi xuống kể cho tao nghe hồi sáng thằng điên nào đụng độ với mày.-Luli gật gật cái đầu. Thật ra tụi nó đang ở trong phòng truyền thống trên tầng hai, hôm nay lớp nó có tiết mục biểu diễn chào mừng năm mới.

- Số là...bla bla....cla cla....-nó làm một tràng.

- Oh my GOD tên nào mà điên thế dám chọc tới vua sư tử luôn à.-nhỏ Luli mở to mắt hết cỡ.

-Hừ... Tao mà gặp lại con CẦU HUYẾT đầu đàn ấy thì tao đảm bảo nó không còn cái răng ăn cháo luôn.-Nó hùng hổ.

-Ừừ....tui biết bà mạnh, giờ thì lo ôn bài chuẩn bị biểu diễn kia!-Ruby đang rất khốn khổ với cái con người kia.

-Ồ!-nó cùng nhỏ Luli đồng thanh.

-Xin chào tất cả các em...bla bla....cla cla...Cảm ơn các em đã lắng nghe.-thầy hiệu trưởng sau khi tưởng một tràng dài rồi thầy bỗng đưa tay về phía cổng trường, một chiếc Lamborghini màu trắng đi vào.

-A! Chính là chiếc xe lúc sáng đó Ruby.-nó tròn xoe con mắt đánh vai Ruby.

-Hả?! Họ...họ đến làm gì vậy?!-Ruby mắt chữ O mồm chữ A.

-Thì đây là ba học sinh mới vào trường đó.-Luli háo hức.

-Qát?! Đó chính là chiếc xe đã hất nước bọn tớ đó. OH NOOOOO!-nó ôm mặt.

-Ê lúc nãy đứa nào nói cho bọn CẦU HUYẾT kia một bài học vại?!-Luli huýt vào tay nó.

-Hờ hờ để coi sao đã.-nó đang rất...run. Tại cái mồm hại cái thân.

-Nào nào các em... Đây là ba học sinh mới của trường ta.-Thầy hiệu trưởng cười tươi rồi nhìn sang ba người bọn hắn.-Đây là Vương Tuấn Khải, đây là Dịch Thiếu Dương và đây là Thái Duy Quân.-thầy lần lượt giới thiệu từng người. Giới thiệu xong thì Thiếu Dương cùng Duy Quân nở nụ cười “giết người hàng loạt“. Chỉ có mình hắn là lãnh khốc chẳng có gì gọi là mỉm cười.

-Được rồi buổi khai giảng đến đây là kết thúc. Mời các em xem các tiết mục văn nghệ của các lớp. Đầu tiên, thầy xin mời lớp 12A3 với phần hát và nhảy hiện đại.-Thầy hiệu trưởng vừa dứt lời lập tức những tràng pháo tay vang lên. Đón gần là họ đã chờ đợi tiết mục này từ sáng tới bây giờ.

.....

-You know the bed feels warmer

Sleeping here alone

You know I dream in colour

And do the things I want....

(Stronger-Kelly Clarkson)

Tiếng hát của nó vang lên đầy nội lực thu hút tất cả ánh nhìn về phía mình. Nó mặc chiếc quần trắng, áo sơ mi có áo khoát khi sát nách màu đen bên ngoài, đầu đội lệch chiếc mũ trắng có viền ren xung quanh, chân mang đôi sneaker boot màu đen. Gương mặt được trang điểm một cách nhẹ nhàng nhưng các đường nét tinh tế trên mặt nó đều được thể hiện, trông nó lạnh lùng khác so với hình tượng nhí nha nhí nhảnh lúc đi với Ruby. Bọn hắn đang đứng ở phía cánh gà. Hắn đang rất chăm chú nhìn nó, thật khác.

-Này cô bé lúc sáng đấy phải không?!-Thiếu Dương hỏi Duy Quân đang đàn mặt. Lúc sáng anh không xuống xe chỉ quan sát qua kính xe.

-Ừ là nhóc đó đấy. Giỏi thật.-Duy Quân đang rất rất tập trung quan sát nó.

-Bình thường.-hắn vẫn cứ giữ nét bình tĩnh không thể hiện mặc dù hắn cũng đang khá ngạc nhiên.

Đột nhiên tiếng nhạc dừng hẳn, Luli cùng Ruby bước ra,

*Naegero wa naegero wa naegero naegero naegero wa

Eodireul bwa naegero wa Sugar Free Sugar Free

Sugar Free Sugar Free*-Sugar Free

Bài hát khác vang lên, bọn nó đang nhảy, nó từ lúc nào đã thay bộ đồ lúc nãy thành chiếc áo crop top có hình đôi môi ở giữa cùng với chiếc quần jeans rách. Luli thì chiếc quần yếm màu đen với chiếc áo crop top, mái tóc buột cao, đôi mắt được kẻ sắc sảo tạo ra vẻ bất cần còn Ruby thì cái áo crop top

ôm sát người cùng với quần jeans. Cả ba bọn nó đều mang sneaker boot thể nhưng mỗi đứa một vẻ, khi đứng cạnh nhau tạo thành ba sắc thái hoà hợp khiến người ta không thể tách rời kể cả bọn hấn. Duy Quân thì cứ nó mà nhìn chăm chăm, Thiếu Dương thì cứ Luli và Ruby mà theo dõi còn hấn thì quan sát cả ba nhưng trọng tâm vẫn là nó. Từng động tác, từng biểu cảm đều rất đẹp, cứ ngỡ người và nhạc đang là một.

/Âm Âm/-tiếng vỗ tay vang lên, tiếng hò hét reo vang.

-Thank you! We are student in class 12a3. Thanks for watching! Bye.-kết thúc màn trình diễn là một câu nói tiếng anh đầy lưu loát của nó khiến hàng trăm chàng đã đổ rạp. Tiếp theo đó là tiết mục của các lớp khác nhưng có lẽ không gây ấn tượng mạnh như lớp tụi nó.

Buổi khai giảng kết thúc, sân trường người đông như kiến tìm mật ngọt mà “mật ngọt” ở đây chính là bọn hấn. Bọn nó chả thèm quan tâm cứ thế mà chen vô đi ngon lành. (chết chị rùi chị hai ơi)

-Ê bọn nó là ai mà hống hách thế dám chen ngang đường của ba hotboy thế. Tớ nghe nói tụi họ mới chuyển về nhưng mà thể lực thì... Kinh khủng lắm đây. Lúc này nhìn họ đi xe sang là biết rồi.-nữ sinh 1.

-Ừa! Chỉ là nghe nói thôi mà chắc gì đã đúng.-nữ sinh 2.

-Cơ mà tụi nó...tụi nó...-nữ sinh 3 tức giận nhìn tụi nó.

-Ê Trang đi đường khác đi. Tớ thấy nguy hiểm sao sao ấy.-Ruby kéo kéo áo nó.

-Sợ gì chứ. Chúng ta không đụng họ thì không có chuyện gì hết cùng lắm là HOT GHÊ thôi mà. Bọn CẦU HUYẾT ấy sợ gì?! Với lại không đi đường này thì đi đường vòng cho mệt chết à.-Trang nhăn mặt. Nhưng không may cho nàng là tai “ai đó” cũng thỉnh thoảng chẳng chơi.

-Này, ba nhóc.-Thiếu Dương là người đầu tiên lên tiếng. Tất nhiên bọn nó vẫn...đi thẳng cho đến khi hấn “đặt” tay lên vai nó, đột nhiên...

/RẦM/-hấn bị nó quật. Quay lưng đối mặt với “kẻ” vừa bị nó quật, hình như giờ tử hình của nó...sắp tới rồi! Lạnh sống lưng-cảm giác hiện giờ của chính nó....*ặc ặc*

-Cô làm cái trò gì vậy?!--hấn nhìn nó bằng đôi mắt muốn nuốt chửng nó.

-Ồm...Ồm...tôi...tôi...-nó ấp a ấp úng.

-muốn gây sự chú ý à?!--hấn khinh khỉnh nhìn nó.

-Qát?! Oh My GOD. Anh bị điên à?!--nó ngạc nhiên cái gì mà sự chú ý?! Ba nó đã từng nói gặp phải bọn này là phải tránh xa ra kéo rước họa vào thân. Đây nó đang muốn tránh xa mà ai biểu hấn đương không vất tay lên vai nó làm nó tưởng là tên nào biến thái. Ai dè “biết đâu bất ngờ”. Lại còn cho là nó muốn gây sự chú ý nữa chứ.

-Cô muốn gây sự chú ý để được nổi tiếng ư?! Rẻ tiền lắm!--hấn nhạo bám nó. Ruby, Luli cũng chả dám nói với như thế mà hấn dám....Si nhục nó.

/CHÁT/

-Tặng anh đây CẦU HUYẾT à. Anh không xứng với cái danh hotboy đâu. HOTDOG hợp với anh hơn.-nó trừng mắt nhìn hấn. Có qua có lại, anh si tôi, tôi và anh.

-Cô dám...-hấn lặp lại câu nói lúc sáng.

-Đừng lặp lại câu nói mà anh đã dùng. Nếu anh lặp thì tôi cũng có thể dùng. Tại sao không?! Nhất là đối với loại người như anh.-nói rồi nó tặng cho hấn nụ cười nửa miệng. Nó vốn rất khó hiểu, lúc thì vui vẻ, hoà nhã, nhưng lúc thì lạnh khốc, có lẽ nó sẽ không lạnh khốc nếu không có ai đó động vào chính “cái tôi” của nó. Tốt một với nó thì nó tốt mười với người đó nhưng nếu đã hại nó thì có chết nó cũng bắt người đó trả lại gấp mười lần.

-Cô là ai mà dám lên giọng với tôi?!--hấn nhếch mép, lần thứ 2 bị nó cho “ăn” tát nhưng hấn vẫn rất điềm nhiên.

-Tôi là Lâm Khiết Trang, tuy tôi không có nhiều quyền lực hay nhiều tiền nhưng anh sẽ không sống yên nếu động vào lòng tự tôn của tôi LÀN NỮA đâu.-nó “đe dọa” hấn không lớn nhưng rất sâu sắc. Nói xong nó quay đi kéo theo hai con bạn đang đứng hoá đá.

-Gan cô to lắm.-Thiếu Dương nhếch mép. Có chuyện vui rồi.

-Cô nhóc thú vị.-Duy Quân nở nụ cười mỉm.

-12a3. Chúng ta sẽ vào lớp đó.-hấn nở nụ cười tà ác.

.....

Đừng đụng vào tôi nếu anh còn muốn sống yên!

..... Profile về Luli tí.....

Tên thật: Hoàng Ngọc Linh Đan.

Chiều cao: 1m69 (thiếu 1cm là được 1m7 rồi)

IQ: 190/200.

Body: chuẩn.

Rất giỏi võ, giỏi hơn cả nó!

Là con gái của tập đoàn trang sức, thời trang lớn thứ hai trên thế giới, Hoàng Nguyên. Cuộc sống của Luli khá cô độc, cô không có bạn để vui chơi hay nói đúng hơn là họ chỉ lợi dụng vào gia thế của nhà cô mà thôi. Cô nghĩ có lẽ tiền là tất cả với họ và cho đến khi cô gặp Khiết Trang và Ruby, họ rất ngây thơ, hồn nhiên, họ thực sự xem cô là bạn. Tình bạn giữa cô và họ đã gần như trở thành tình thân khó có thể tách rời.

.....

P.s: mọi người “bơi” vào cmt cho Wind biết ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: First Kiss!!!

Tại nó sau một hồi gây lộn với bọn hán giờ thì đang ngáy khò với cuốn vở đập trên mặt, chỉ có Ruby làm “siêng” “đề sách làm “bia” lẫn một mạch (ngủ ý ạ)!

Từ ngoài cửa giáo viên lớp nó bước vào:

- Ặc Ặc Ặc! Từ bây giờ lớp ta sẽ có thêm ba thành viên. Các thành viên này chắc hẳn các em cũng đã rõ. Ba em vào đi!-Giọng bà cô the the tuyên bố. Ngay sau đó phía ngoài có ba chàng trai đi vào, mỗi người một vẻ.

-Hello! Tớ là Thái Duy Quân. Từ trường Minh Đăng chuyển về có nhiều điều chưa biết. Mong chỉ giáo.-vẫn chiều cũ, hé môi một tý là cả đám nhào nhào. Có đứa nằm ngất luôn cơ đấy, nói xong thì cậu bước về phía bên phải, nhường lại sân khấu cho hai kẻ kia. Đến lượt... -Dịch Thiếu Dương, Jackson, Minh Đăng (Dịch Thiếu Dương, tên thường gọi là Jackson, học trường Minh Đăng).-Thiếu Dương khá...”xúc tích”! (Wind:chưa giới thiệu xong đã nhảy vào). Trong khi cả lớp đang ngất ngây con gà tây thì đột nhiên:

-Áaaaaaaa! Con chó này!-văng và chủ tiếng hét đó không ai khác chính là...nó. Lập tức bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nó.

-Wao! Cô ấy thật đáng cảm-một nhóc con gái thót lên.

Bà cô nổi giận, đang giật giật mí mắt nhìn nó:

-LÂM KHIẾT TRANG! Em đứng lên cho tôi!

-Khốn nạn! Bà mày đang ngủ, khôn hồn thì câm miệng lại. Mò như mòm ấy.-đang ngủ ngon mà bị phá thế tức không chịu. Nó chẳng mần đến ai, văng tục ra.

-Tôi là giáo viên chủ nhiệm em đây giỏi thì đứng lên không thì bài một tiết của em zero (0) điểm!-bà cô bị nó chọc điên lên rồi, máu nóng dồn hết lên đầu.

-Đệt!Đứa nào láo thế.-nó đập bàn đứng dậy, chợt nhận ra bóng dáng này sao quen thế. Nó khề dụi mắt.

Chết bà! Lạy thánh amen cứu vớt linh hồn con.-nó đang thầm lạy thánh. Cơ mà lúc này nó mơ thấy gì nhỉ?? A là mơ thấy ba con CẬU đang chọc nó, nó đã chửi con CẬU đầu đàn, có lẽ nào... OMG! Cuộc đời bé tắt từ đây.

Nó, một phút “mặc niệm” bắt đầu.

-Em có biết mình đã làm gì không hả?!-bà cô như rồng mày nhìn nó.

-Ngủ ạ!-chính sự thật thà khiến nó muốn vả cái mồm mình kinh! Đương không, kiểu này lại hốt thêm cái bản kiểm điểm nữa rồi. Mới đầu năm, đầu tháng, xui quá.

-Ngủ? Em có biết lớp đang nghênh đón ba học sinh mới của lớp.-nó nhướn mắt lên nhìn theo khẩu lệnh của bà cô.

Thật là sụp bờ rai (surprise)! Cơ mà Con CẬU đó?! Thảo nào! Lạy thánh Amen!

-Em có biết như vậy là thiếu tôn trọng tôi và thiếu tôn trọng “người mới”?! Tôi sẽ phạt em...

-Em nghĩ cô nên tha cho bạn ấy. Dù gì cũng là đầu năm, làm như vậy thật không hay đâu ạ.-Duy Quân lên tiếng “cứu” nó kèm theo nụ cười miễn phí, thật ra cậu đã bắt đầu để ý tới nó rồi.

-À phải, như vậy đúng không tốt nên Khiết Trang, tôi tha cho em lần này đây.-bà cô “bị” nụ cười của Quân làm cho “quỵ lỵ” mất rồi. Nghe cô nói mà nó, Luli, Ruby tỉnh ngủ. Có phải cô không thế?! Thật không thể tin mà! Đúng là “mỹ nam kế” có khác.

-Được rồi tới em đó giới thiệu đi.-bà cô nhìn về hướng hấn.

-Vương Tuấn Khải, Karry!-OMG thật không thể tin còn có người “xúc tích” hơn cả Thiếu Dương ban nãy. Chỉ bốn từ đậm chất lạnh, khiến người nghe rợn gáy, cơ mà coi kìa:

“Anh ấy đẹp quá!”-nữ sinh 1.

“Đúng là handsome handsome a~ Tao đi chết đây, đẹp quá. Chối quá!”-nhỏ 2.

“Ôi mẹ ơi cũng phải chừa chỗ cho tụi con lấy vợ nữa chứ, chối quá nó cướp hết bồ sao lấy được trời.”-nhỏ 3 ý lộn thẳng thứ 1. vâng vâng và mây mây...

-Rồi rồi Duy Quân em sẽ ngồi chung với Gia Nguyên.(Ruby ý), Thiếu Dương, em sẽ ngồi chung với Linh Đan (Luli) còn Tuấn Khải thì ngồi...-à bà cô đang xếp chỗ ấy mà. -Khiết Trang!-Hấn cắt ngang lời cô nói, rồi cứ chỗ nó mà tới. Khổ, bà cô bị hội chứng “cuồng zai” nên cũng chả nói gì.

....

Hấn từ tốn bước xuống chỗ nó, giọng sắc mùi thuốc súng.

-Đi ra.-mệnh lệnh từ hấn truyền đến nó.

-Không thích. Nếu thích thì đầu bàn còn chỗ đấy.-nó trả lời bình thản hơn bao giờ hết. Ai bảo nó ngồi gần cửa sổ-chỗ ngồi lí tưởng, “phong cảnh cũng hữu tình” làm gì, bây giờ giờ thì nhào vô giành với nó. Hấn, mặt đen hơn nhò nôi, từ nhỏ tới lớn chưa ai dám cãi lời hấn vậy mà... cơ mà hấn là ai nào, là Vương Tuấn Khải đấy, Vương Tuấn Khải nổi tiếng thì đương nhiên chẳng thể nào mà nhượng.

-Cô ngồi đi!-hấn liếc chỗ đầu bàn đó.

-Sao anh không ngồi chứ. Bộ gay à, keo thế à. Chỉ vì một chỗ ngồi mà tranh với con gái thế không thấy nhục à. Mới sáng còn quăng cả một xấp tiền luôn cơ mà sao giờ keo thế?! hm?!-nó “ra sức” đá xoáy hấn khiến mọi người ai cũng phải quay lại nhìn. Tất cả chỉ để “bảo vệ” chỗ ngồi lí tưởng.

-Cô câm cho tôi.-mặt hấn đang xám lại.

-T.ô.i.k.h.ô.n.g.c.â.m!-nó gặng từng tiếng.

-Thế thì đừng trách.-hấn nói xong rồi thì..

-U...-nó bị môi ai đó áp thẳng vào môi mình. Còn gì hơn việc ngồi banh mắt nhìn hấn. Mùi máu tanh nồng, đến bây giờ hấn mới buông nó ra, không chỉ nó trần trụi mà kể cả Thiếu Dương, Duy Quân, bà cô và cả lớp, ai cũng mở to mắt nhìn. Những lời bàn tán, xầm xì vang lên.

/CHÁT/-nó tát hấn, một cái rõ đau. Năm ngón tay in hấn trên má hấn. Đây là lần thứ ba-hấn “ăn” tát của nó. Trong một ngày!

-Tên khốn! Không ăn đòn nguoi chịu không được à.-nó tức giận.

/RẦM/-nó đâm hấn, nhưng hụt rồi, cái đâm bay thẳng vào tường. Máu tuông ra, ừ thì nó không thích đánh đâm nhưng với hấn thì có thể, có biết nụ hôn đầu đó, nó giữ chỉ để dành cho người nó yêu không hả?! Vậy mà....KHỐN KIẾP! Nó muốn phát tiết, muốn kiếm người để phát tiết!

-Các anh chị muốn đánh đâm thì đi ra ngoài mà đánh. Đây không phải chợ lớn cho mấy anh chị bụi đời.-Bà cô lên tiếng, rõ ràng là trong lớp mà cũng dám.. thật là quá quắc mà. Nó ngồi xuống, không phải nó sợ mà chỉ là nó không muốn ngày đầu đi học đã bị gọi về nhà chỉ vì lý do khá...chuối! Nó không muốn gia đình mình phải buồn lòng. Lau đi giọt nước mắt đang đọng lại trên má, nó lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày. Bây giờ nó mới thấy bàn tay rướm máu cũng hơi rất, chỉ xây xát nhẹ nên nó cũng chẳng cần lên phòng y tế làm gì. Luli, Ruby cùng Duy Quân này giờ chỉ biết nín thở quan sát nó. Thấp thỏm, lo lắng còn Thiếu Dương cứ đứng đưng mà xem. Hấn khinh khỉnh nhếch mép rồi ra khỏi lớp, thú vị thật!

-Cái lớp này năm nay bị gì vậy!-Bà cô tức tới la lên.

Đầu đó vang lên tiếng cười thầm cùng những toan tính sắp được thực hiện.....

-Không lâu nữa đâu....Mày sẽ phải trả giá.... Vì hành động điên rồ của chính mày.

Không ai có thể biết người đó đang nhắm vào ai. Là nó?! Hay hắn?! Hay cả hai?!

_____ Tobe continue _____

P.s: tớ đã cảnh báo rồi nhé :3 truyện này giành cho bạn nào “mạnh mẽ” nhe, có nhiều bạn đọc rồi lại bảo tớ cho nhân vật nói những câu thoại tục tĩu bla bla...thì tớ chỉ nói rằng nếu đã đọc cảnh báo thì đừng nên trách tớ. Còn nữa, tên nhân vật là do tớ hâm mộ một vài người chủ yếu là TFBoys để đặt, có vài tên tớ có thêm mắm muối, có tên tớ giữ nguyên nên trùng lặp, mong thông cảm a~ đa tạ đa tạ! ????

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lý Do Chính Là Vì Quá Khứ Của Máu-Nước Mắt!

Ngay sau khi kết thúc tiết học, giờ ra chơi, nó xuống canteen trong tâm trạng điềm tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra, nó cùng Ruby, Luli đem thức ăn riêng cho mình rồi ngồi xuống trong trạng thái điềm nhiên nhất. Đầu ai biết được nó trong trạng thái đó khiến cho Ruby và Luli thật sự sợ hãi. Con người của nó thật sự rất khó hiểu, lúc nóng, lúc lạnh, tuy bề ngoài của nó là hoạt bát, là vui vẻ, sôi nổi, là đứa con gái năng động nhưng họ đâu biết sâu bên trong con người nó là một con người khác, một khi nó đã như vậy thì đừng ai chọc đến nó nếu không thì hậu quả...khó lường!

“Trang nè, lúc này tay bà có sao không?!”-Luli 'đánh liều' lên tiếng. Đáp lại chỉ là sự im lặng của nó càng khiến Ruby và Luli sợ hơn chỉ dám im lặng nhìn nó.

“Con kia. Mày chính là đứa đã đánh anh Karry lúc sáng đúng không hả?”-một nhỏ con gái lớn tiếng đi đến bàn nó. Nó chỉ ngẩng đầu lên rồi cúi xuống.

“Mày câm à con chó.”-nhỏ đó điên máu nắm lấy tóc nó giựt ngược lên nhưng nó không nói gì.

“Mày coi tao là không khí đấy à.”-nhỏ đó lại quát lên.

“Chặc chặc Thiên Ly tiểu thư sao có thể lớn tiếng như vậy được.”-nó mĩa mai rồi cầm tay nhỏ con gái đó bẻ ngược ra sau khiến nhỏ đau điếng.

“Mọi người thấy đó, đây là Thiên Ly tiểu thư gây sự trước nên tôi chỉ là đang tự vệ thôi.”-nó nhún vai.

“Mày nghĩ mày là ai mà dám làm như vậy với tao hả con cóc ghẻ kia.”-nhỏ đó lại lớn tiếng.

“Cóc ghẻ?! Hơ... Ít ra cóc ghẻ vẫn không biết bôi tro trát trấu lên mặt mình. Xem lại cô đi Thiên Ly, mặt cô ít ra phải cả tấn kem rửa mặt loại mạnh mới bào được lớp da dày của mình nhỉ.”-nó lại châm chọc.

“Mày...mày...”-nhỏ ta cứng họng. Nó thả tay của nhỏ ra, khinh khinh nhìn nhỏ.

“Mày sẽ phải trả giá.”-nhỏ ta nói rồi quay đi, kịp lúc nhỏ ta thấy hắn, Jackson cùng Duy Quân đi tới, nhỏ bỗng bày ra trò nước mắt cá sấu.

“Anh Jackson, con nhỏ Khiết Trang nó dám nói xấu tụi anh kìa, em chỉ thay anh trị nó vậy mà nó dám đánh em đấy.”-nhỏ chạy tới nín áo của Jackson, bởi vì cách đây vài tiếng nhỏ đã được “hân hoan” làm bạn gái của Jackson.

“Hơ... Gan nhĩ?!”-Jackson tạo điệu bộ thích thú rồi cùng Quân và hắn đi lại bàn nó.

“Nghe nói cô em cả gan nói xấu tụi này nhĩ?”-Jackson mĩa mai ra mặt. Nó vẫn chẳng nói gì, chỉ thốt ra hai từ “ngu ngốc” khiến Jackson tức giận.

“Ày da nghe nói 'ai kia' rảnh rồi sinh nông nổi chả biết tình hình dự báo ra sao đã thiếu năng đến đây kiểm chuyện.”-Luli thay nó, tuy lúc Thiên Ly đánh nó, nhỏ không can thiệp vì muốn để cho Thiên Ly được “dạy dỗ”, sẵn cho nó trút giận. Không ngờ Thiên Ly dám bày trò nước mắt cá sấu để trả thù bọn nó.

“Cô nói ai đó?!”-Jackson trợn ngược mắt, hất cằm về phía của Luli.

“Ái chà chà, bọn Cậu này không những thiếu năng mà còn điếc nữa đấy.”-Luli chọc tức Jackson bằng giọng điệu khinh thường.

“Cô...”-Jackson cứng họng, nhỏ Thiên Ly cũng đành mặt lại.

“Ày, anh tự nhận mình là bọn cậu đó à, tui nhớ là đâu có nhắc đến anh đâu. Xem kìa xem kìa, mặt mới còn trắng trẻo đập trai ở không phải đẹp trai thế mà sao giờ tím đen như tắc kè bông vậy.”-Luli càng lấn tới khiến mặt Jackson tím lại, anh nắm sẵn nắm đấm định đánh Luli thì.

/Bóp/-Luli đã nhanh chóng chặn lại, đánh phản đòn khiến mặt Jackson in rõ dấu bầm. “Cô dám...”

“Nửa nữa lại cái câu cô dám nữa, bộ các người không còn câu khác để nói à.Ngu ngốc thật!”-nó không làm thinh nữa mà lên tiếng, nãy giờ để Luli chọc vậy là được rồi. Nó đứng dậy đi ngang qua vai hắn, khề thì thầm

“Nói bạn anh về dạy lại bạn gái đi, nói năng không đạt điểm rồi. Chuyện lúc sáng tôi vẫn chưa bỏ qua đâu.” Rồi bước đi cùng Ruby và Luli để lại hắn với cái nhếch mép.

“Jackson à tao nghĩ “áo” của mày nên ‘thay’ rồi, vứt đi là vừa, mày không thấy cái “áo” đó khiến cho mày mất “phong độ” à. Mày làm tao mất mặt quá.”-hắn nói cho Jackson khiến cho Thiên Ly khó hiểu. Hắn quay bước đi có lẽ người hắn muốn “tìm” đã thấy.

..

“Lâm Khiết Trang, em rất to gan, tôi thích em rồi, sớm muộn gì em cũng là của tôi...”-hắn nhếch mép.

Mỗi người một ý nghĩ, chẳng ai giống ai, còn Duy Quân thì sao? kể từ khi nó đi, cậu khó hiểu, rốt cuộc nó là người như thế nào, tại sao lại khó hiểu như vậy. Con người nó thật sự như thế nào?

.....

“Qáo Qáo Qáo! Luli bà hay thật nha lúc nãy cãi với tên Jackson đó mà khiến tui mở rộng tầm mắt nha.”-Ruby trầm trồ.

“Hơ còn phải nói. Cơ mà lúc nãy nhỏ này ghê nhất. E từ bao giờ mày đánh nhau với ‘đồng loại’ vậy, tao nhớ là mày chỉ đánh khi nào thật cần thiết thôi mà.”-Luli đưa tay chỉ nó rồi thắc mắc.

“Ukm, tao chỉ làm vậy khi cần thiết nhưng không có nghĩa là tao dễ yên.”-nó man mác buồn.

“Hehe tao biết mày không phải dạng vừa đâu...vừa vừa....vừa đâu.”-Ruby bày trò chọc nó khiến nó phải phì cười, nó khề thất thần., gương mặt đắm chìm trong suy nghĩ, nó đang nghĩ có phải nếu như năm đó người đàn ông đó không giết gia đình nó thì có phải bây giờ nó đã rất hạnh phúc không?! Có phải nó sẽ không như vậy không?! Nhưng tất cả chỉ là ‘có phải’ mà thôi vì...gia đình nó đã bị người khác cướp đi từ 5 năm trước rồi.

Cái ngày kinh hoàng đó.....

“Gia Ân con cùng anh hai mau chạy đi... Nhanh lên đi.”-người đàn ông đẩy đứa con gái đi.

“Ba oi...ba oi...ba sao vậy.....”-Gia Ân khóc lóc lay ông.

/Đùng...đoàng...đoàn/-tiếng súng vang lên.

“Mau trốn xuống gầm giường đi hai con.”-nói rồi ông đẩy nó cùng người anh trai xuống gầm giường, đẩy chiếc nắp phía trên lại, trông nó như chiếc giường kín không có khoang trống nhưng bên trong của nó lại rất rộng rãi, nó còn có lỗ thông khí để nhìn ra ngoài mà không ai biết. Gia Ân chỉ biết ngồi trong đó bất động nhìn ra ba mình, Gia Lâm ôm Ân vào lòng. Anh cũng sợ nhưng nếu anh yếu đuối thì em anh làm sao đây?!

“Gia Phong, cuối cùng mày cũng có ngày này. Haha. Mày có biết là tao tìm mày rất lâu không?!”-một tên bước lên, trông hắn ta rất bặm trợn, trên mặt còn có một cái sẹo dài hắn đi vào với chừng mười tên còn đồ, tên nào tên nấy đều rất to cao.

“Hư...tụi mày nhận lời thằng chó Vương Tuấn Hưng đến đây để giết tao hả?! Tụi mày muốn tiêu diệt cái tập đoàn Black Or White Diamond của tao thì cứ quang minh chính đại cầm gậy phải như thế.”-Gia Phong ôm lấy cánh tay, cười khẩy.

“Mày...! Sắp chết rồi mà còn không biết.”-tên đại ca tức giận, hắn ta giờ khẩu súng đã được lên nòng nhắm thẳng vào Gia Phong.

/Pằng/

“Áaaaaaaa!”-tiếng hét của một người phụ nữ. Là Hoàng Minh Vy-vợ của Gia Phong, thì ra là bà đã cứu ông, ông chết trân nhìn bà.

“Khôngggggggg!”-ông hét lên.

Nhưng đâu phải riêng ông cảm thấy đau đớn mà còn có bé gái, nó cũng đang đau đớn, miệng thì thầm gọi “Mẹ...mẹ...mẹ oi...”có biết rằng tất cả đều đã bị Ân thu vào tầm mắt.

“Em gái.....!”-Gia Lâm ôm Ân vào lòng, anh siết chặt Ân. Vòng tay anh che đi tầm mắt Ân, không để nó lọt vào mắt Ân.

“Tao liều mạng với mày...!”-nói rồi mắt ông thoáng tia thống khổ rồi

/Pằng...Pằng... Pằng/-bóng hai người đàn ông đổ xuống. Và hai người đàn ông đó chính là ông và tên đại ca kia. Ông cướp được súng của hắn sau một hồi giằng co, ông đã kịp bắn chết hắn nhưng còn những tên thuộc hạ kia thì sao, bọn chúng không tha cho ông, màn mưa súng cứ thế mà “rơi”. Lần lượt từng tên ngã xuống, 1...2...rồi 4....5....rồi 9. Cũng là lúc ông khụy xuống. Còn một tên nữa, hắn lao đến bắn ông, nhắm mắt và...

/Păng/”baaaaaaaaaa!”-anh nó hét lên, đẩy chiếc nắp chạy đến chỗ ông, ông đang nằm đó với giọt nước mắt chảy ra, để lại Gia Ân.

“Thì ra mày còn thằng con trai, được rồi để tao cho nó chết chung với mày.”-tên thứ mười nhường mày khinh khinh. Gia Lâm thấy cây súng nằm đó liền nhanh chóng lên nòng.

“Nếu tôi phải chết thì ông cũng không sống đâu.”-Gia Lâm gào lên.

/Păng/-tên đó khuyu xuống, Gia Lâm sợ hãi buông súng xuống nhưng...

/Păng/-hắn ta khuyu nhưng không có nghĩa là hắn đã chết, hắn đã bắn Gia Lâm, Gia Lâm gắng gượng, cậu bắn thêm một phát nữa vào đầu hắn. Đợi khi hắn nhắm mắt, cậu gục xuống với vết thương đầy máu, Gia Ân hoảng sợ chạy đến bên Gia Lâm..

“Anh hai...anh hai có sao không...anh hai đừng đi với ba mẹ bỏ em mà....hức hức...anh hai.”-Ân ra sửa lay Lâm

“Ân...phải nghe lời anh...pha...phải sống tốt....làm...làm ngu...người tốt...a...anh...hai...không...không thể...bên cạnh chăm...chăm sóc...sóc cho Gia Ân được nữa rồi.”-Lâm gượng cười với Ân. Cậu muốn đến cạnh đưa em gái nhỏ này, muốn được yêu thương, bảo bọc, che chở và bảo vệ Ân nhưng...giờ thì cậu không thể.

“Hình như anh thấy ba rồi, cả mẹ nữa...Ân phải nhớ nghe...nghe lời anh biết không.”-Lâm nhoen miệng cười, gấn gượng từng chữ.

“Tiểu thư Gia Ân.”-Chú Minh từ ngoài chạy vào, chú đã đến trễ mất rồi. Nhìn cảnh tượng hoang tàn trước mắt chú không thể không chạnh lòng. Tại sao từ một gia đình hạnh phúc, một gia đình đầy ấp sự yêu thương bây giờ lại như thế này. Chú cùng lực lượng cảnh sát từ ngoài chạy thật nhanh vào.

“Mau cứu Gia Lâm nhanh lên.”-chú hét lên, ba bốn người chạy đến đưa Gia Lâm đi, Gia Ân cũng muốn đi theo nhưng bị chú Minh giữ lại, con bé chỉ biết gào thét.

“Buông cháu ra...cháu phải đi theo anh hai...buông cháu raaaaa. Anh hai chờ em...anh haiiiii”

“Gia Ân, cháu nghe lời chú về với chú, chú sẽ thay ba mẹ cháu chăm sóc cho cháu mà.”-Chú Minh ôm Gia Ân vào lòng.

“Anh hai...hức hức...anh hai sẽ không sao chứ?!”-Gia Ân khóc nức lên. -Anh hai cháu sẽ an toàn thôi.-chú Minh đau xót.

“Anh hai...anh hai đợi em...đợi em lớn...em sẽ tìm lại anh hai...em hứa. Hức hức...”-Gia Ân thì thầm với chính mình. Kể từ đó chú Minh trở thành ba ruột của Ân, Khiết Hân là mẹ của Ân, họ đã thay cái tên Hoàng Gia Ân thành cái tên...Lâm Khiết Trang Và đó chính là nó, Hoàng Gia Ân chính là Lâm Khiết Trang của bây giờ. Nó ghi nhớ, khắc sâu cái tên Vương Tuấn Hưng, tuy bây giờ ông ta đã chết nhưng con ông ta sẽ phải nếm lấy đau thương mà ông ta đã gây ra với chính nó, cha mẹ nó và với anh nó.

.....

“Weiiii! Lên lớp thôi, tới giờ vào lớp rồi kìa. Trangggggg!”-Ruby cùng Luli dùng hết “nội lực” kêu gọi linh hồn nó trở về thực tại. Họ đâu biết, cái kí ức đó lúc nào cũng quẩn lầy nó.

“Ồ...ớ...ờ...đi.”-Nó đã được đưa lại thực tại, nặn ra cho mình nụ cười rồi nó cùng hai con bạn bước đi. Nó không muốn họ biết nó đang nghĩ gì...đang cảm thấy ra sao....bởi..Họ đâu biết, cái kí ức đó lúc nào cũng quẩn lầy nó.

-----Cái kí ức đầm máu và một tương lai đầy hận thù!-----

P.s:Giờ thì mọi người đã hiểu vì sao Khiết Trang lại là con người như vậy rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bắt Đầu!

Ngay hôm sau, cái tin “Hot girl Thiên Ly kết cục vẫn như bao đứa con gái khác” đã được lan truyền khắp trường. Thiên Ly đã bị Jackson “vứt” như cái áo hiệu không hề thương tiếc. Có lẽ điều này đã quá quen thuộc nhưng điều quan trọng là cô ta không hề tỏ ra “đau đớn” mà một đứa con gái khi bị “người yêu” bỏ rơi thường hay tỏ ra mà cô ta chỉ tức giận rồi thờ ơ cặp với người khác như chưa có gì xảy ra như cô tỏ ra rằng anh bỏ cô là sai lầm lớn. Nhưng cô ả đâu biết cái hành động đó khiến “hình ảnh” đã xấu của ả càng tệ hại hơn trong mắt mọi người.

“Khiết Trang phải không?! Ra sau trường đi, tui tui có vài chuyện muốn nói.”-một nhỏ con gái đi tới, trong ánh mắt ánh lên tia thâm hiểm. Dĩ nhiên nó đâu có mù mà nhận không ra.

“Được thôi!”-nó lấy chiếc điện thoại nhún gí đó bí hiểm gửi cho cho ai đó rồi giấu vào người. Sau đó nó bước theo sau con nhỏ đó. Ra đến nhà kho...

“Nguyệt, mày làm tốt lắm, tao sẽ thưởng sau.”-lại là ả, Thiên Ly, nó như đoán ra phần nào của “cuộc gặp” này rồi. Đúng như nó dự đoán, phía trước là một toán người, nam có, nữ có, khoảng trên chục đứa. Kiểu này chắc lại mề quào cho vui tay.

“Nhót nhao quá HOT GIRL ă!”-nó châm biếm

“Mày...”

“Ấy ấy đừng hờ một chút là mày tao chứ! Không đúng khuôn mực HOT GIRL đâu bạn ă!”-nó lại lên giọng.

“Mày dám láo với tao hả con ch.ó.Tụi bây lên cho tao!”-Thiên Ly tức đến đỏ mặt tía tai, ra lệnh cho một đám đứng sau tiến lên, sau đó liền nam có, nữ có, cả đám đều xông lên, nó không đánh, chỉ nằm im cho tụi nó đánh vì nó đã có sẵn kế hoạch..

....

Đánh đi đánh tiếp đi, lòng nó thầm cười khinh lũ ngu ngốc này, đang được xoa bóp chưa ra sao thì:

“Tụi bây dừng lại hết cho tao!”-Luli hét lên, nhỏ cùng Ruby chạy đến, bên cạnh còn có thầy hiệu trưởng cùng hân, Thiếu Dương, Duy Quân.

Lập tức tụi kia dừng lại, mặt đứa nào đứa nấy đều trắng như cắt, nói không ra lời còn Thiên Ly thì tức giận, ả ta như hiểu ra lí do vì sao nó không đánh lại.

“Khiết Trang...Khiết Trang...mày không sao chứ?!”-Ruby vồ chạy đến, nước mắt nước mũi tèm nhem.

“Tao...hức hức...tao có làm gì nên tội đâu...hức hức... Thiên Ly tiểu thư tôi có gây thù chuốc oán gì với cô...hức hức...sao cô lại đánh tôi?”-nó khóc rầm rức khiến tụi Thiên Ly ai cũng tròn xoe mắt nhìn nó. Công nhận nó...diễn hay hơn cả diễn viên hạng A ấy.

“Trang ơi...tội mày quá! Mày có bị sao chỗ nào không?!”-Luli chạy đến diễn theo nó.

“Các em thật quá đáng!”-thầy hiệu trưởng tức giận.

“Thầy..tụi em...tụi em..”-tụi kia ú ớ.

“Ngày mai các em nói cha mẹ lên làm việc với nhà trường.”-thầy nghiêm giọng.

“Thưa thầy em nghĩ làm vậy là quá nhân từ với hành vi bạo lực học đường như vậy. Thầy nhìn thử đi, Khiết Trang bầm hết cả người rồi.”-Luli khóc rống lên.

“Em đề nghị cho kỷ luật các bạn này và riêng với bạn Thiên Ly thì nên có biện pháp mạnh hơn.”-Duy Quân từ tốn.

“Ồ việc này...”-thầy hiệu trưởng ập a ập ứng, liếc nhìn Thiên Ly thấy cô ả đang giận đến mức đỏ bừng mặt.

“Thầy ạ, chúng em là hội trưởng hội học sinh, thấy bất bình thì nói, đối với hành vi này cần phải nghiêm khắc trừng trị làm gương ạ..-Duy Quân khề liếc mắt về phía nó như muốn xem thử nó có sao không, có đau ở đâu hay không nhưng ngay sau đó cậu liền thu hồi cái liếc mắt đó.

“Cái này...”-thầy hiệu trưởng lại càng lúng túng.

“Đuổi hết đi!”-một câu nói đầy dứt khoát của hân khiến ông thầy toát mồ hôi hột còn tụi nó thì ngạc nhiên tròn xoe con mắt nhìn.

“Anh!”-Thiên Ly đen mặt.

“Còn riêng cô ta?! Cứ kỷ luật còn tụi kia cứ việc đuổi!”-hân nói tiếp. Tất nhiên sau câu nói đó thì đồng loạt các ánh mắt của tụi lúc nãy đều chĩa về phía Thiên Ly như trách rằng tại sao lại ngu ngốc tin lời ả ta để giờ bị đuổi!

“Còn không mau lên phòng tôi làm việc?!”-ông thầy tỏ ra nghiêm giọng. Cả lũ bước đi, trong đó có cả Thiên Ly. Cô ta không vội mà quỳ xuống bên nó, khề thì thâm vào tai nó:

“Mày diễn tốt lắm! Tao sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu!”

“Được thôi! Có giỏi thì cứ đến, tôi sẽ chờ!”-nó đáp lại là cái chất giọng khinh người. Thiên Ly đứng dậy, cô ả đồng đánh bước đi.

“Trang không sao chứ?!”-Quân đi lại hỏi cô, lòng có chút xót xa.

“Tôi nghĩ mình không đáng để anh chạm vào!”-lời nói có pha chút giễu cợt.

“Đi thôi!”-hân liếc nó, môi cười như không cười, tấm lưng rộng lớn quay đi. Nó lại 1s thất thần.

.....

“Ê mày có thấy mấy đứa đó bị vậy là hơi quá đáng không?!”-Ruby rụt rè hỏi.

“Quá đáng cái đầu mày! Như vậy là đáng đời tụi nó chứ quá đáng cái khi gì!”-Luli đánh cho Ruby một cái rỗ đầu.

“Ainha~đầu mày con quý!”-Ruby nhăn mặt rồi khề nhìn nó. Nhỏ huých tay Luli, hất hất mặt về phía nó.

“Con này! Cái gì?!”-Luli bực tức nhìn theo hướng của Ruby, Luli chợt ngơ ra, lí do chính là Karry đang đứng đó với gương mặt lạnh tanh, môi cười như không.

“Sân sau!”-hắn buông ra hai từ gọn lỏn rồi quay đi.

Sân sau?! Ý gì?!-những câu hỏi đang quần lấy nó. Tại sao là sân sau?! Đột nhiên điện thoại nó reo lên.

“Alo?!”

“.....”

“Con biết rồi cảm ơn ba!”-nó cúp máy, đôi môi vẽ lên nụ cười đầy ẩn ý.

“Minh ra sân sau đây! Tớ xin cô giúp mình nha!”-Luli và Ruby còn chưa kịp hiểu được nụ cười bí ẩn của của nó và cả cuộc đối thoại kia là sao thì lại “được” nó nhờ xin “cúp” giúp. Nhìn nó đi mà lòng Luli cùng Ruby đây thắc mắc.

..... Tại sân sau

“Tôi tưởng em cần phải học xong mới ra đây chứ?! Không ngờ lại đến sớm vậy!”-hắn từ trên cây nhảy phóc xuống trước mặt nó.

“Có chuyện gì?”-nó lạnh lùng.

“Không có gì!”-hắn tỉnh bơ đáp lại, tay khề đung đưa tóc mai của nó, hơi thở lạnh lùng của hắn phả vào mặt khiến nó có chút ngượng, hai tai nóng lên.

“Đừng là rảnh! Tôi đi lên lớp.”-nó quay đi, nhưng chưa kịp bước đi hắn đã kéo tay nó khiến nó mất đà lao về phía hắn, nếu là vậy thì chắc không có gì đáng lo ngại. Đứng này, hắn dồn nó vào góc tường, dùng tay chặn nó, mặt cúi sát mặt nó, miệng khề thì thầm: “chơi với tôi một trò chơi nhé! Hoàng Gia Ân!”

Trông phút chốc, nó như chết trân khi cái tên “Hoàng Gia Ân” đã biến mất bao nhiêu lâu nay bỗng nhiên lại bị hắn thốt ra. Nhưng nó cũng chẳng ngạc nhiên khi hắn biết bởi vì...

..... Cách đây năm phút trước

“Alo?!”

“Vương Tuấn Khải chính là con trai của Vương Tuấn Hưng, người đã hãm hại gia đình con, hắn hiện đang học cùng con, hắn đã điều tra ra lai lịch của con rồi đó Trang! Đây chính là cơ hội tốt để con trả thù!”

“Con biết rồi cảm ơn ba”

.....

“Thì ra anh đã biết!”-nó nói, môi kèm theo nụ cười chế giễu.

“Vậy nên tôi mới muốn em chơi trò này với tôi.”-hắn lại lần nữa phả hơi vào mặt khiến nó hơi giao động. “Nếu em thắng, em có thể lấy tất cả thậm chí là mạng của tôi. Nhưng nếu em thua, em sẽ phải là “đồ chơi” của tôi và hãy bỏ ý định trả thù của mình!”

“Anh dám cược tất cả với trò chơi này chỉ vì muốn tôi làm “trò chơi” cho anh và bắt tôi từ bỏ mối thù?! Anh khi dễ tôi quá đấy!”-nó mỉm cười nửa miệng.

“Luật chơi chính là nếu em có thể khiến tôi yêu em trong vòng một năm, nếu ngược lại, tôi làm em yêu tôi thì em thua! Rất dễ phải không?!”-hắn không để tâm lời nó nói. “Em không thể từ chối được đâu!”

“Tôi không ngu! Tất nhiên tôi đồng ý.”-nó lạnh lùng đối diện với hắn.

“Được thôi. Người yêu bé nhỏ à.”-nói rồi hắn khề cúi xuống rồi buông nó ra, quay lưng bước đi. Đối với hành động lúc này của hắn thực sự khiến nó đỏ mặt. Bởi vì nó là con gái, không phải là l*s mà không đỏ mặt được. Mà hình như lúc này...tim nó đập nhanh đúng không?! Tại sao vậy chứ! Chắc tim bị bệnh!-nó tự đưa ra lý do phù nhận tìm đập nhanh!

Nó nhất định phải thắng! Nhất định phải vậy, nhưng nó phải làm sao?!

~~~~~

Kể từ bây giờ, trò chơi định mệnh cùng những âm mưu trả thù sẽ hoà vào nhau?! Liệu đó sẽ là đau khổ hay hạnh phúc?! Anh sẽ đau khổ hay là em?! Hay là cả hai chúng ta sẽ đau khổ?!

~~~~~

“Thuận lợi!”-đâu đó lại phát ra hai từ khiến người ta sớn gai óc vì độ lạnh của nó. Rốt cuộc chủ nhân tiếng nói ấy là ai?! Mục đích đó chính là gì?!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cảm Giác!

“Haha! Phải công nhận là lúc này mày diễn rất thực nha! Tao phải bái phục!”-nhỏ Luli cười sần sặc nhắc lại lúc ở dưới sân ban nãy.

“Còn phải nói, nếu lúc này con Nguyệt nó mà không quay lưng đứng trước cửa canh chừng tụi Jackson thì tao cũng chả có cơ hội nhấn tin nhờ tụi bây trò lỏi kéo ba tên điên đó để trả thù nhỏ Thiên Ly được.”-nó tự mãn.

“Ờ mà mày có bị gì không thể, tao thấy tụi nó đánh ghê lắm mà!”-Ruby lo lắng cho nó.

“Yên tâm! Yên tâm! Bầm vài chỗ nhưng mà sao bằng được lúc đối kháng chứ.”-nó (lại) tự mãn. (Đối kháng: các võ sinh cứ 2 tháng sẽ thi đấu với nhau, do các huấn luyện viên tổ chức, 1 chọi 1, khi đấu phải mặc giáp bảo hộ và đeo bảo hộ đầu,khi thi lên đài cũng có phần này!).

“Thế mà lúc này còn lo lắng vô ích cho mày! Tao thấy thật sai lầm!”-Ruby giọng hờn dỗi.

“Được rồi được rồi các vị tí tí lo học dùm em. Thầy mà trừ điểm tiết này thi coi tui xử các người ra sao.”-nhỏ lớp trưởng quay xuống hằm hằm nhắc nhở tụi nó.

“Vâng vâng biết rồi. Hehe!”-nói rồi tụi nó theo định nghĩa học chính là cắm mặt vào sách và...ngủ! “Không cần biết ra sao nhưng cứ đủ chữ để thi là được” chính là khẩu hiệu của bọn nó.

Ngủ cho đến khi hết buổi học, nó ôm sách vở đứng dậy bỏ vào cặp, Ruby và Luli nói chờ nó nhưng nó bảo có việc nên không về cùng được nên cả hai đã về trước, toan bước ra khỏi lớp.

“Dọn đồ sang nhà tôi!”-hắn ghé sát tai nó.

“Được thôi!”-nó thoải nhệ vào tai hắn. Những cảnh đó nếu nhìn không rõ sẽ hiểu lầm thành những cảnh thân mật giữa những cặp tình nhân. Và chính những cảnh đó đã lọt vào tầm mắt của Quân, tìm cậu chọt có cảm giác nhói. Sau khi thấy hắn đã ra khỏi cửa lớp, Quân liền đi đến nấp lấy tay nó.

“Trang...không sao chứ?!”

Nó không đáp, chỉ vùng nhệ tay ra khỏi tay Quân, miệng nhếch lên. Có biết rằng hành động đó của nó khiến Quân cảm thấy đau lòng. Cậu không thể hiểu đây là cảm giác gì, tại sao lại có thể có cái cảm giác đó chứ!

“Tớ biết là mình hơi vô duyên nhưng cậu...với Karry có quan hệ gì vậy?!”-giọng Quân có chút buồn.

“Cô ấy là bạn gái tôi!”-hắn từ ngoài cửa đi vào. Kéo nó lại gần mình.”Em mau lên! Đừng để anh chờ lâu quá đấy.”hắn nắm chặt lấy vai nó.

“Em đang tính về đây!”-nó cố nặn ra nụ cười diễn cho trót. Dù sao nó và hắn cũng đã bắt đầu “trò chơi” này rồi. Nó đâu hiểu cảm giác của Quân và cũng đâu biết rằng Quân đang đau! Nhưng nếu chính cậu còn không hiểu thì sao nó hiểu?! Nghĩ rồi cậu nhìn theo bóng nó và hắn khuất sau ô cửa sổ của lớp mà tự tặng cho chính mình nụ cười chế giễu.

.....

“Anh buông tôi ra được rồi đó!”-nó rít qua từng kẽ răng, rồi gạt phăng tay hắn ra nhưng nó không sao gạt được, dường như cánh tay nó bị hắn túm lấy, hắn hôn nhẹ lên bàn tay đó, nó tự dung đó mặt. Nhận thấy được điều đó hắn khẽ nhếch môi.

“Nên nhớ những thỏa thuận!”-hắn nhắc nhở nó.

“Nhớ!”-nó giật mình chột dạ. Rồi theo hắn ra xe.

Chiếc xe lăn bánh rồi dừng lại trước cửa nhà nó,

“Chị haiiiii!”-nhóc Hư Dinh em trai của nó, thấy chị liền hôn hờ ra đón.

“Hư Dinh!”-nó ôm Dinh vào lòng. Từ lâu, Dinh đối với nó như người em trai thực thụ, nó muốn hiểu cái cảm giác được bảo vệ cho em mình ra sao. Nó muốn mình thử cái cảm giác giống như Gia Lâm-anh trai nó. Vì vậy mà nó từ nhỏ đến lớn đều bảo vệ, chăm sóc cho Dinh, không để cậu chịu bất cứ tổn thương nào.”Hôm nay ở nhà có ngoan không?!”-nó véo má Dinh khiến cậu khó chịu.

“Hai này, em cũng đã 16 rồi, có phải con nít đâu mà hai vậy chứ?!”-Hư Dinh nhăn mặt.

“Nhưng đối với chị cưng vẫn là con nít đấy!”-nói rồi nó kéo tay hân đi vào trong nhà.

“Ba!”-nó gọi người đàn ông đang ngồi chễm chệ trên sô-pha là ba. (Chú Minh đây các bạn)

“Con về rồi à! Đây là...”-ông khó hiểu nhìn về phía hân.

“Đây là Vương Tuấn Khải, bạn con!”-nó nhấn mạnh ba chữ “Vương Tuấn Khải” như một hàm ý khiến ông phần nào hiểu ra “vị khách” này, ông mỉm cười gật gật tỏ vẻ hài lòng.

“Ba, trong thời gian này con sẽ qua nhà của Khải ở....”

“Không sao con cứ việc đi!”-ba “nó vội cắt ngang lời nó.

“Cảm ơn ba!”-nó mỉm cười đầy ảm ý, rồi vội đi lên phòng. Bà Khiết Hân từ trong nhà bếp đi ra, gương mặt bà nhăn lại khó chịu.

“Tại sao lại làm vậy?!”

“Em còn nhớ chuyện của 5 năm trước chứ?! Đây chính là con trai của Vươn Tuấn Hưng.”-ông nói đầy ảm ý.

“Anh muốn... Tại sao anh không để cho nó qua đi! Sao anh phải bắt con bé trả thù chứ?! Không phải anh vẫn muốn...”

“Cô im đi!”-ông quát bà, đây chính là cơ hội tốt để ông thực hiện tham vọng của mình. Ông không được thất bại.

.....

“Từ nhỏ tôi đã được chú ấy nuôi, dần dần cái tên Lâm Khiết Trang, chú ấy đặt cho tôi đã thay thế cái tên Hoàng Gia Ân mà ba mẹ, anh hai hay gọi. Đây chính là con thỏ bông mà anh hai tặng tôi.”-nó đưa đôi mắt buồn cảm con thỏ bông, dường như có cái gì đó lạnh lạnh đang đọng trên mặt nó nhưng ngay lập tức nó bị bàn tay ai đó ảm áp phủ lên che đi.

“Chỉ cần em thắng thì em có thể trả thù được rồi. Đừng khóc!”-thì ra là nó đang khóc ư?! Sao có thể chứ! Trong ngần ấy năm, nước mắt của nó đã gần như khô cạn sao giờ lại có thể...dễ dàng rơi được như vậy chứ?! Có phải nó đã quá mệt mỏi?! Hay nó cần một bờ vai?! Nó vội lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi.

“Đương nhiên tôi sẽ thắng.”-nó nhìn hân bằng ánh mắt lãnh đạm

“Xong rồi! Đồ của tôi đã thu dọn xong rồi. Chúng ta có thể đi rồi!”-nó mỉm cười “trấn an” mình nhưng có lẽ đó chắc sẽ không phải là nụ cười cuối cùng!

“Em có biết nụ cười lúc này của em rất 'giả' không?!”-hân nhếch mép rồi cùng nó đi xuống.

“Xin phép cô chú cháu đi!”-hân lễ phép rồi ngược nhìn nó đang nặng nhọc khuôn chiếc vali đi cùng cái balo chứa sách vở đi xuống. Ra đến cổng, nó chịu không nổi liền lên tiếng.

“Ya~! Mau xách phụ coi.”-nó mặc kệ hình tượng lạnh lùng.

“Tại sao?!”-hân lại nhếch mép cười.

“Thì...thì tui là con gái chân yếu tay mềm, anh con trai sao không phụ.”-nó nhăn mặt.

“Kệ em, liên quan gì tới?!”-hân “tĩnh bơ”. Nếu như không phải sau này ở nhà hân thì nó đã không ngần ngại cho hân cái đấm thẳng mặt.

“Làm ơn đi mà! Làm ơn đi!”-nó “giả” mèo cầu xin. Dường như trời chọc nó đã đủ, hân giúp nó khuôn đồ lên xe.

“Cảm ơn!”-nó cười híp mí.

“Khoan đã, tối nay em sẽ nấu bữa tối để “đền ơn” tôi!”-hân nham nhở.

“Anh...!”-nó đứng hòng vào trong xe. Suốt đường đi nó cứ giữ bộ mặt bí xị, liếc ra cửa. Còn hân thì thoải mái liếc nhìn nó qua kính chiếu hậu, giả như lúc nào nó cũng giữ cái vẻ trẻ con như vậy có phải là tốt hay không? Rồi hân mỉm cười, nụ cười đẹp đẽ như ánh trăng, tiếc là nó không thể thấy.

.....

“Tiểu Hồ...Tiểu Hồ chờ Gia Ân với!”-một bé gái đang chạy giữa cánh đồng bỏ công anh đuổi theo một cậu nhóc.

“Anh không phải Tiểu Hồ mà!”-cậu nhóc dừng lại.

“Nhưng nhìn anh rất giống con hồ con. Nên em thích gọi như vậy đó!”-bé gái chu mỏ. Rồi một cơn mưa rào “tuông” xuống, hai đứa trẻ chạy núp vào dưới cái cây cổ thụ.

“Mưa lạnh quá!”-đứa bé gái xoa hai tay vào nhau.

“Em chờ tí đi, mưa sắp tạnh rồi.”-đứa bé trai ôm đứa bé gái.

“Ài cho anh ôm em?!”-đứa bé gái chu mỏ.

“Ôm cho em đỡ lạnh!”

“Anh là đồ dê xồm đợi lúc em lạnh thừa cơ ôm em! Em cho anh chết.”-đứa bé gái giẫy nảy rồi chạy đuổi đứa bé trai.

“Anh không có!”-đứa bé trai vừa chạy vừa cười.

“Anh còn cười hả?!”-hai đứa bé đuổi nhau trong màn mưa thật thú vị và vui vẻ... Bất giác nó mỉm cười.

“Nè em bị gì mà cười hoài thế?!”-hắn ngẩn ngơ nhìn nó. Nó cười, thật đẹp!

“Ồ...ơ không có gì hết! Bộ tới nhà anh rồi hả?!”-nó “luống cuống” quay về thực tại.

“Ồ.”-nói rồi hắn cho người ra khuôn hành lý của nó vào.

“E! Nhà anh nhiều người hầu thế sao còn bắt tôi nấu ăn?!

“Thích!”-hắn tỉnh bơ tập 2.

“Anh...!”-nó đứng hòng tập 2. Không để ý đến hắn nó nhanh chân vào nhà, trước mắt đó là một ngôi biệt thự màu trắng, xanh là chủ đạo. Căn nhà toát ra sự cô độc, lạnh lẽo, nó lạnh chanh chạy đến chỗ của một chị giúp việc hỏi phòng của mình ở đâu, chị giúp việc đang định lên tiếng thì...

“Phòng cô trên tầng hai, cuối dãy bên trái.”-hắn , lạnh lùng lên tiếng, nghe vậy nó chạy tọt lên lầu, đến nơi nó thấy thật...”bối rối” vì trước mặt nó là hai căn phòng, nó không biết nên đi vào phòng nào mới đúng phòng mình. “Là trái?! Hay phải?! Aizzzz! Lúc này sao hắn không nói chứ! Giờ sao?!”-nó đắn đo. Cuối cùng quyết định bước vào phòng bên trái, mở cửa ra, đập ngay vào mắt nó là căn phòng màu hồng phấn ấm áp, khác xa với căn nhà lạnh lẽo ngoài kia. Nó tự hỏi đây là phòng nó hay phòng của cô gái nào khác, nó đi lòng vòng vào trong phòng, bước chân nhẹ nhàng, nó như một nàng công chúa, nó xem từng thứ, sờ từng vật, đột nhiên nó nhìn thấy một bức ảnh có hình của một cô gái, môi đang mỉm cười rất tươi, cô gái đó rất đẹp, trong lúc nó đang ngắm nghía cô gái thì hắn chợt giật mình khi nhớ ra lúc này mình quên dặn nó vào căn phòng bên phải, hắn vội vã chạy lên lầu. Nó đang cảm bức ảnh bỗng một lực nào đó giành lấy tấm ảnh, và...

/Chát/-hắn tát nó, cảm giác nóng rất bên má khiến nó giật mình, hắn...hắn tát nó. Từ trước tới giờ chưa ai dám động vào lòng tự tôn của nó vậy mà hắn.. Nó bị hắn đẩy té xuống sàn. Sao lại vậy chứ, nó đã làm gì sai?! Nước mắt nó rơi...từng giọt từng giọt...lã chã rơi xuống

“Phòng cô bên phải!”-hắn tức giận. Nó ngược lên nhìn hắn, đứng dậy chạy nhanh ra khỏi nhà, nó chạy, chạy đến mệt. Chết tiệt, cái căn nhà khốn kiếp này, nó bị lạc trong ngôi biệt thự, trước mặt nó là bãi cỏ toàn là cỏ bốn lá, loại cỏ rất hiếm thấy vậy mà ở đây lại rất nhiều. Đường như sự mệt, mỏi khiến nó không còn sức lực nào nữa đành ngồi thụp xuống, đưa tay lên sờ vết đỏ lúc hắn tát nó. Nó cảm hận, nó mong mình có thể thắng “cuộc chơi” đó một cách nhanh chóng. Nó mệt lắm rồi, nó co ro ôm lấy bờ vai nhỏ của mình, màn đêm đang dần buông xuống, nó nằm xuống bãi cỏ. Ờm thật, sao nó thấy mình thật giống “cô bé bán diêm”, vừa đói cũng vừa lạnh, chỉ thiếu bao diêm nữa là y chan! Bỗng nhiên một chú chó con chạy đến chỗ nó nằm, cái lưỡi liếm liếm nó, đôi mắt nhìn nó chăm chăm.

“Mày đang thương hại tao à?!”-nó xoa xoa chú chó, môi mỉm cười đầy mệt mỏi. Con chó im lặng nhìn nó.

“Tao mệt lắm!”-nó nói rồi thiếp đi, trong lúc ngủ, hình như có ai đó đã bế nó, cảm giác ấm thật, bất giác một giọt nước mắt rơi.

“Xin lỗi. Tôi không có ý đánh em.”-hắn nhìn nó rồi lau đi giọt nước mắt đang rơi của nó. Thật ra lúc chiều hắn không có ý đánh nó, chỉ là vì hắn không muốn ai được phép đụng vào đồ của “người con gái ấy”, người con gái đã từng làm hắn đau, nhưng hắn vẫn rất yêu cô gái đó, yêu một cách chân thành nhưng cô nữ bốp nạt cái tình yêu mới chớm nở đó. Kể từ ngày cô đi, hắn đã cho người dọn dẹp sạch sẽ, đồ đạc vẫn giữ như cũ, anh vẫn luôn mong cô trở về nhưng....1 năm...2 năm...cô vẫn không về. Hắn tức giận và ra lệnh cấm ai khác ngoài người dọn dẹp vào phòng nếu không thì đừng trách hắn mạnh tay. Và đó cũng chính là lý do vì sao hắn đã tát nó.

Hắn bế nó đặt trên giường, hắn quen bég rằng hôm nay nó phải nấu ăn nhưng chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng gì nữa. Hắn ngồi đó ngắm nghía nó, khi ngủ trong nó cứ như một thiên thần. Trong chốc lát, tim hắn khẽ chậm nhịp, hắn nhẹ nhàng cúi đầu xuống hôn nhẹ lên thái dương nó nhưng “biết đâu bất ngờ” nó quay người lại vì nằm hơi mỏi vậy là “second kiss” khiến hắn đập loạn tim. Cố gắng điều tiết hơi thở, hắn đắp chăn cho nó cẩn thận rồi đóng cửa lại.

“Thiên thần à, ngủ ngon nhé!”

“Chỉ hai tháng nữa thôi, Gia Ân, anh sẽ trở về báo thù. Anh sẽ xoá sạch ký ức đáng sợ đó cho em. Và anh cũng sẽ giết hắn ta....để trả thù cho cha mẹ đang nơi thiên đường kia!”

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Em Là Ai? (Part 1)

Cậu bé trai đó....đứa bé gái đó, đang chơi cùng nhau....đang cười đùa vui vẻ. Đột nhiên...cậu bé đó lớn dần nhưng cũng mờ dần, đứa bé gái cũng vậy nhưng không mờ đi như cậu bé kia, cậu bé kia...đang biến mất...dần rồi bóng đen bao phủ...con bé lúc này trở thành một cô gái ngồi co ro, biến mất rồi! Nhưng...hình như có ai đó đang tiến lại...gần lắm...gần thật gần nó...

“Ngày tận mạng của mày tới rồi...haha....”-bóng dáng của một con.”ác quỷ”.

“Cô là ai sao lại muốn giết tôi?!”-nó ôm lấy cái cổ bị bóp sắp lìa ra.

“Mày phải chết...Mày phải chết...á hahahaha!”

“Áaaaa....! Hơ...hơ...hơ”

Nó bật dậy, mồ hôi chảy đầy trán, ôm lấy cái cổ trắng ngần của mình, nó lo sợ. Phải, bao nhiêu năm qua cái ác mộng đó cứ đến với nó. Kể từ ngày nó gặp “cậu nhóc” tên “Tiểu Hồ”, cũng là lúc giấc mơ đó đeo bám nó. Nó không thể hiểu được! Đang ngồi ôm lấy đầu, nó chợt nhìn xung quanh, lạ quá, trước mắt nó là cả một căn phòng màu xanh dương đầy lạ lẫm. Nhưng mà khoảng, chẳng phải tối qua...nó ngủ ngoài vườn đầy cỏ bốn lá mà, sao giờ lại kỳ vậy?

“Em còn không muốn đi học?!”-nó đang cố gắng “tái hiện” những ký ức hôm qua thì hắn từ đâu lù lù đi đến.

“Sao tôi lại...chẳng phải tối qua tôi...anh đã làm gì tôi?”-nó giật mình lấy chân quấn chặt vào người.

“Em có thấy ai làm chuyện ‘bậy bạ’ mà trên người quần áo đầy đủ hay không?!”-hắn lắc đầu, nếu chẳng phải hôm qua hắn bế nó vào phòng ngủ thì chắc giờ này nó đã bị cảm mất rồi. Nó nghe vậy thờ phào.

“Xuống ăn sáng rồi đi học.”-hắn lặp lại rồi quay đi.

Nó phi thẳng vào nhà vệ sinh, chải chuốt, thay đồ rồi phóng xuống nhanh chóng. Nó chạy đến bên bàn lấy bánh mỳ “gặm” rồi tiện tay với lấy ly sữa uống vội.

“Xong chưa đi học. Sắp trễ rồi.”-nó nhìn hắn hỏi thúc.

“Có ai như em không?! Con gái con lúta gì mà uống sữa còn chưa ‘ria mép’!”-hắn lắc đầu rồi đứng dậy dùng khăn lau nó. Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến nỗi có thể rõ nhịp đập của nhau.

Thình...thịch...thình...thịch

“Có cần phải đập mạnh thế không?!”-hắn phì cười.

“Cái gì đ...ập mà m...ạnh...”-nó chối.

“Tim của em đấy!”-hắn lại cười.

“Tim tôi...không đập...thì...thì...sao...sao tôi sống!”-nó chối bay chối biến. Lần này thì hắn không nói chỉ khẽ cười, nụ cười thiên thần làm tim nó lại...đập mạnh. Nó chợt dạ chạy nhanh ra xe để lại hắn đứng ôm bụng cười sần sặc như thằng điên. —” (cơ mà có gì để cười)

Hắn xách balo lên rồi ra xe nó đang đứng, cả hai cùng ngồi vào xe. Hắn bỗng nhiên lên tiếng:

“Chuyện tối qua cho tôi xin lỗi, tôi không cố ý đánh em”-hắn trầm giọng khiến nó giật mình đưa tay lên sờ má, nơi đã bị hắn tát tối qua. Nó cúi mặt xuống.

“Anh không cần giải thích, tôi không trách.”-giọng nó lúc này còn lo lắng bối rối mà giờ trở nên lạnh lẽo đến rợn người. Nó lờ mờ đoán ra tại sao nó lại đây trong căn phòng đó. Hẳn cũng không nói gì thêm, cứ như vậy cho đến khi tới trường. Thoáng chốc hình ảnh ngôi trường hiện lên, tiếng xe kêu /Kétttt/ một tiếng rồi dừng lại, người đầu tiên xuống xe là nó. Từng bước đi, bước xuống xe mà bao nhiêu ánh nhìn “nở đóm” chĩa thẳng vào nó.

“Con nhỏ đó dám đi chung với Karry ư?! Nó có là gì của anh ấy đâu chứ!”-nữ sinh một.

“Nó còn không bằng một góc của tao!”-nữ sinh hai.

.....

“Tao đẹp hơn nó nhiều!”(oẹ)-nữ sinh thứ n.

Tất cả những lời bàn tán cứ vang lên, khen, chê gì có hết.

“Quân, mày có biết tại sao thằng Karry lại đi chung xe với nhỏ đó không?!”-Jackson một tay ôm con nhỏ nào đó, mặt đầy phẫn.

“Họ đang cặp với nhau.”-Quân có chút buồn đáp.

“What?! Tao đang mơ à! Nghĩ sao thằng Karry lại chọn một con nhóc cho nó ba cái bạt tai, hai cái đâm vào mặt làm bạn gái cơ chứ?!”-Sao có thể? Jackson mờ to mắt hết mức có thể.

“...”-Quân im lặng không nói.

“Nè mày nói tao nghe những gì tao thấy không phải là sự thật đi.”-Luli đang đơ mặt

“...”-Ruby không trả lời vì nhỏ còn đơ hơn cả Luli. Đột nhiên Jackson từ đâu nhảy vào, giọng mỉa mai:

“Công nhận bạn cô cũng là VIP rồi đấy!”

“Anh nói gì đó?”-Luli giật mình quay sang kẻ đang nói móc nói mỉa bạn mình.

“Nói con nhóc đó đấy!”-Jackson đều cán hất cằm về phía nó.

“Anh thì biết cái đ** gì mà dám nói bạn tôi?! Chỉ biết ăn bám tiền của cha mẹ cũng dám lên mặt.”-Luli bắt bình lên tiếng thô tục. (Nói rồi truyện này không phải thanh niên nghiêm túc nên các bạn nào “cháu ngoan” lỡ đọc thì đừng ném đá a~)

“Cô thì hơn tôi sao tiểu thư họ Hoàng. À mà cô là con cái quyền quý sao lại nói năng khó nghe như thế? Lại còn văng tục!”-Jackson đốp lại Luli.

“Hơ, ít ra tôi không phung phí như anh, không miệt thị người khác như anh, không sống xa hoa như anh, không vung tiền cho cái loại ” áo”anh mặc xong rồi vứt, chơi xong rồi bỏ và tôi không dựa vào tiền bạc của gia đình mình vì tôi chắc chắn...M.Ì.N.H C.Ó T.H.Ề T.Ự K.I.Ề.M.Ă.N! Nếu việc tôi thô tục khiến anh không lọt tai thì BIẾN, đối với tôi không có định nghĩa “yếu điệu thực nữ” đối với loại như anh!”-Luli gằn từng chữ cuối. Ừ thì nhà cô giàu, ừ thì nhà cô cưng cô, nhưng không có nghĩa sẽ như anh, giàu thì không được đi làm nuôi thân mà phải sống trong nhung lụa à? Giàu thì cần khinh miệt người không cùng đẳng cấp à? Giàu thì cứ phải sống xa hoa à? Ai cho cái luật đó vậy? Luli không bao giờ làm như vậy mà cô hoàn toàn ngược lại. Chính vì vậy mà cô có nó-”người không cùng đẳng cấp” là bạn. Vì cô...không khinh miệt nó. Sau khi tuồng một trận đã đòi thì...

“Oaaaa! Luli bà nói hay quá!”-Ruby từ bao giờ đã chuyển ánh mắt đầy trái tim sang phía của Luli.

“Đương nhiên!”-Luli héch mũi, mỉm cười chiến thắng.

“Đừng vội đắc ý nhóc ạ! Em chẳng là gì so với tôi đâu.”-Jackson mỉm cười như không, ghé sát mặt Luli thổi nhẹ vào vành tai khiến nhỏ rùng mình.

“Rồi em sẽ thua tôi.”-câu đe dọa đầy mùi thuốc súng của Jackson làm Luli ngớ người chả hiểu là mình sẽ thua cái gì.

/Lalalalala

You are MY EVERYTHING.

Ah ih ah la la la

You're enough 'n the best to me. /-My Everything+Tiên Tiên.

“Alo?”-Điện thoại Ruby reo lên.

“.....”

“Được rồi, tám giờ chỗ cũ!”-nhỏ cúp máy rồi nói nhỏ gì đó vào tai của Luli khiến cô mỉm cười chế giễu. Rồi cả hai đi nhanh lại chỗ nó đang đứng cùng hân, Luli lại thì thầm vào tai nó, nó chỉ mỉm cười đắc thắng.

“10h30 Queens!”-nó nói với Luli, Ruby khiến hấn đứng bên cạnh chau mày, nhưng đôi mày nhanh chóng giãn ra...

“Từ bây giờ, Lâm Khiết Trang là bạn gái của tôi!”-hấn xiết chặt lấy vai nó.

“Anh nói vậy gì thế, chẳng phải...”-nó bị hấn cướp lời...

“Tôi không cho phép ai gọi thẳng tên cô ấy, ngoại trừ Luli, Ruby! Nếu muốn thì gọi cô ấy là Emily, kẻ nào dám không nghe thì chuẩn bị đồ ra khỏi ngôi trường này.”-hấn buông lời sắc mùi thuốc súng, tuyên bố xong hấn kéo nó lên lớp, tất nhiên là Jackson, Quân, Ruby, Luli cũng đi theo. Lên đến lớp, nó lấy tay mình ra một cước để hấn bỏ tay ra khỏi người mình, nhưng...không trúng.

“Em làm vậy với bạn trai mình à?”-hấn nhẹ giọng, pha chút giễu cợt.

“Hơ! Tôi chỉ đồng ý “trò chơi” này chứ không đồng ý để anh xoay sao thì xoay.”-nó tức giận.

“Tôi không xoay em, tôi muốn làm gì thì làm.”-hấn phản bác lời nó.

“Anh cầm mồm cho tôi, đừng xem thường tôi.”-nói rồi nó hậm hực vào lớp.

“Em càng như vậy, tôi càng quyết tâm thắng em đấy!”-hấn thì thầm đủ cho riêng mình nghe.

..... Tiết 1 hết.... Tiết 2 hết.... Tiết 3 hết.....

“Xuống căn teen không?”-Luli đi lại bàn nó.

“Tao mệt, không xuống!”-nó nói rồi nằm bò ra bàn ngủ tiếp.

“Tuỳ mày.”-Luli quay đi với Ruby. Đột nhiên...

“Emily!”

“Emily!”

Nó đang ngủ thì lại nghe có tiếng gọi, miệng khẽ chửi thầm rồi ngược mặt lên, thì ra là Quân. Cậu ta làm gì vậy? Nó nhướn mày nhìn cậu, rồi

“Cậu...uống sữa đi!”-Quân chìa hộp sữa ra trước mặt nó.

“Cậu coi tôi là con nít đấy à?”-nó nhăn mặt nhìn hộp sữa.

“À không, tại tôi thấy cậu không xuống căn teen ăn trưa nên nghĩ chắc cậu sẽ đói nên mua cho cậu.”-Quân dịu dàng quan tâm nó. Phút chốc nó cảm thấy ấm áp, đây là lần đầu tiên có người quan tâm nó như vậy, đưa tay nhận lấy hộp sữa.

“Cảm ơn.”-nó uống hộp sữa ngon lành. Nó đâu biết rằng hấn cũng đang cầm trên tay hộp sữa, chứng kiến hết tất cả, hấn bình tĩnh, môi còn nhếch lên. Đầu hấn chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là: “Cậu muốn giành với tôi à? Tiếc rằng cô ấy mãi mãi sẽ thuộc về tôi, riêng tôi.” Rồi chuông vào lớp reo lên, hấn vào lớp với gương mặt điềm tĩnh nhưng khi đi qua chỗ nó để lại chỗ mình, hấn bỗng dừng lại, mày chau lại nhìn nó rồi nhanh chóng thay thế bằng cái nhếch mép đầy khó hiểu nhưng nó đâu thêm quan tâm làm gì, nó cứ chú tâm ngủ! Chuông lại reo lên kết thúc năm tiết học đầy nhàm chán của nó, nó bước nhẹ qua chỗ hấn.

“Hôm nay tôi có việc không về cùng anh được!”-nó dùng giọng lãnh đạm nói với hấn.

“Em đi đâu?”-hấn không nhìn nó.

“Đi đâu là quyền của tôi, anh quan tâm à.”-nó nhún mày, giọng mang chút khó chịu.

“Em khó chịu à, ở nhà đi!”-hấn bấy giờ mới đứng lên nhìn nó.

“Tôi không ở, tôi cứ đi đấy, anh cảm ư?!”-nó hất cằm nhìn hấn.

“Đừng ép tôi.”-hấn buông lời dọa nạt. Tuy là hết buổi học nhưng cả lớp chỉ mới vài người ra về, số còn lại đang nín thở xem hai đứa nó. Đột nhiên nó xách cổ áo của hấn lên, dè ra bàn. (Đừng nghĩ vậy nha)

“Tôi thích đi đấy!”-nó trợn mắt, dùng khuỷu tay chặn hấn.

“Thế thì đừng trách.”-nói rồi hấn nhanh chóng thoát ra khỏi cái khuỷu tay của nó, hấn đẩy mạnh nó vào tường, lấy hai tay chặn đường lui của nó.

“Anh dám không? Tôi có thể xử đẹp anh đấy.”-nó nghiêng răng.

“Tôi sẽ cho em đi nếu em chịu nghe lời.”

“Tôi nhìn anh lăm ròi đấy, đừng tưởng bờ.”-nó lại nghiêng rãnh, dùng chân đá vào “tiểu huynh đệ” của hấn khiến hấn...buộc phải thả nó ra, nhân cơ hội đó nó chạy đi. (Ác quá!)

“Luli, Ruby nhanh lên!”-nó hét to rồi chạy nhanh ra cổng trường. Ra đến nơi, có một chiếc xe Lamborghini màu đỏ ở trước, nó, Luli, Ruby leo nhanh lên đó.

Thật ra bọn nó là ai? Có thật sự là những đứa con gái tầm thường như những đứa con gái khác không? Thân phận của tụi nó là gì? Tất cả sẽ được giải quyết vào 10h30 tại Queens!

P.s: nội dung của chap này chắc sẽ có bạn nói rằng nó giống Vườn Sao Băng nhưng hoàn toàn không phải nhé! Các bạn sẽ được thấy điểm khác từ những tập sau. À nếu mỗi chap có 5 cmt trở lên tớ sẽ đều tay ra chap nha

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thế!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Em Là Ai? (Part 2)

Sau khi bọn nó leo lên chiếc xe đó thì trên lớp,

“Karry, Angle Queens đêm nay sẽ đua tại Death, họ sẽ đấu với Liz, nghe nói hai nhóm đó, vào đêm nay sẽ quyết định ai là nữ hoàng tốc độ. Mà đi không?”-Jackson hỏi hấn.

“Thú vị thật.”-hấn nhếch mép.

“Quân, mày đi chứ?”-Jackson nháy mắt với Quân và tất nhiên anh chàng gật đầu đầu thú vị.

“Được vậy thì mười giờ ba mươi đêm nay tại Death, nhưng trước đó qua bar Queens không?!”-Jackson lại nham nhở.

“Tính của em nào?”-Quân đá đầu, thường ngày anh trầm vậy thôi nhưng đối với những chuyện về “áo” của Jackson thì không thể không đá đầu được! Dù sao bây giờ lớp cũng vắng hết rồi, bọn hấn “bàn việc” cũng chả sao.

“Mày im nha!”-Jackson cười nham nhở.

Rồi cả ba ra khỏi lớp, mỗi người một về, nhưng lại là tâm điểm chú ý của mọi người. Về đến nhà hấn, cả ba tự do bước vào nhà, hấn cũng chẳng nói gì vì hấn biết nó sẽ không về. Vậy thì sao phải “lễ phép”? Nghĩ rồi bọn hấn cả ba cùng lên phòng hấn để bàn chuyện.

“Tụi mày tính sao với cuộc đua tối nay?”-Quân lên tiếng.

“Tao nghe nói ba nữ hoàng đó, chưa ai được thấy mặt kể cả đàn em trong nhóm. Tao tính “quyền zũ” mấy em đó.”-Jackson lại cái bản tính hám gái khiến bọn hấn lắc đầu ngán ngẩm.

/And leave me alone, I miss you, just go away

I’m breaking up all day, just go away.../ (để em rời xa. English Ver.+Bảo Kun)

“Alo?”-hấn nghe máy.

“Đại Ca bọn Lửa Đỏ đòi gây chiến với chúng ta. Bọn chúng nói nếu bọn chúng thắng thì chúng ta phải giao lại bang của chúng ta cho bọn chúng còn nếu chúng thua thì chúng phải tự động rút khỏi thế giới ngầm. Nghe nói bọn chúng đòi quyết chiến là vì Leader của bang Angle Queen đã nói nếu bọn chúng muốn “chứng minh thực lực” trong cái thế giới ngầm này thì phải hạ gục được bang chúng ta.”-một thằng nhóc đàn em trong bang báo tin rồi tuông luôn một tràn.

“Được thôi. Bọn chúng muốn chơi kiểu nào?”-hấn trầm tĩnh, giọng lạnh ngắt.

“Dạ bọn chúng muốn đua ở Death, nơi mà Angle Queens sẽ đua đêm nay.”

“Được. Tao chấp nhận thách đấu.”-nói rồi hấn mỉm cười, không phải, nói đúng hơn là nhếch mép.

“Vâng vậy thì chúng hẹn mười giờ đêm nay, ai thắng sẽ là do Leader Angle Queen làm trọng tài. Em nghĩ bọn chúng sẽ chơi nhùng nhằng ả.”

“Thích thì chiều, nếu nó đã nhùng thì tại bây cứ ăn miếng trà miếng.”-Jackson giành lấy điện thoại, vì hắn để chế độ bật loa nên Quân, Jackson mới biết.

“Ok anh ba.”-thằng đàn em nhận ra giọng của Jackson lên tiếng.

Kể từ lúc bọn nó leo lên chiếc xe đó, bọn nó đã ghé vào shop Black, mỗi đứa lựa một bộ quần áo, nó thì bộ jum ngắn da bóng làm tôn lên nét lạnh lùng của nó, cái mũ Hater che khuất một bên mặt làm tăng sự bí ẩn của nó. Ruby thì muôn thuờ với cái áo đỏ “cháy” hở một bên vai, quần đùi đen tôn lên đôi chân trắng nuột, cái kính đen to bản che đi một nửa, tóc buột hờ làm Ruby thêm vẻ quyến rũ. Còn Luli?! Cô nàng diện chân váy da, áo sơ mi mỏng, có áo khoát da bên ngoài được kéo hở, cổ đeo sợi dây chuyền chữ Thập tạo nên sự phá cách của PLAY GIRL, khác hẳn Luli nơi trường học. Vì đây là shop của nhà Luli nên tụi nó có thể đến đây mua đồ bất cứ lúc nào mà không cần trả tiền, tuy vậy nhưng nó vẫn lấy chiếc thẻ ATM của chính mình ra thanh toán dù cho Luli ngăn cản. Nó không muốn nợ nần ai bất cứ thứ gì. Kể cả... TÌNH CAM! Bởi vì “ba” nó đã từng nói tình cảm chỉ làm con người ta trở nên yếu đuối.

Nó bước ra chỗ xe đang đậu, vào trong xe, nó, Luli, Ruby cho đóng kín cửa, vì đây là chiếc xe thiết kế dành riêng cho Leader khi cần bàn chuyện mà không lo có ai nghe được kể cả nội bộ. Chiếc xe nhìn bình thường vậy thôi nhưng bên trong của nó có thể chứa đến hơn hai mươi người, không gian như một căn nhà cao cấp, xe được chia làm hai phần là phần lái với phần không gian làm việc của Leader, ở giữa được ngăn bởi kính chịu lực và cách âm. Cho nên tụi nó an tâm bàn bạc.

“Leader của bọn Liz là Bảo Ngân, cô ả là chị của Thiên Ly, mục đích cô ta muốn đưa với chúng ta hình như là vì muốn trả thù cho em mình. Cô ả đúng là không biết lượng sức.”-Luli nói.

“Mình không nghĩ vậy đâu.”-Ruby.”mình nghĩ cô ta muốn chứng minh mình mới chính là nữ hoàng tốc độ, nếu theo như cậu nói, cô ta vì muốn trả thù thì mình nghĩ không chắc vì hai năm trước cô ta chính vì không chịu rời khỏi Liz, nổi nghiệp gia đình nên đã bị đuổi ra khỏi tập đoàn họ Huỳnh.”

“Cậu nói cũng có lý. Biết đâu như cậu nói nhưng cô ta và ả Thiên Ly là chị em tốt mà.”-Luli nhún mày.

“Càng là chị em tốt, cuộc chơi càng vui!”-nó nhếch mép.”Nhưng tối nay, không chỉ có chúng ta là nữ hoàng tốc độ đâu mà còn có quý vương tốc độ nữa đó.”-nó bí hiểm nở nụ cười mang mùi vị chết chóc. Rồi chiếc xe lăn bánh đến một quán Bar có tên Queens. Ba đứa nó bước vào như những nữ thần của sự quyến rũ, mỗi bước chân của tụi nó như phát ra một ánh hào quang đẹp đẽ. Mùi hương của hoa hồng bay khắp nơi, đột nhiên có thêm một chiếc xe Audi A3 cabriolet màu đỏ chói đố kị trước công bar. Nhưng tụi nó chẳng mấy quan tâm, tiến lại quầy,

“Lei, lấy cho chị một ly Whisky nha.”-Luli nhí nhảnh.

“Một ly Hennessy.”-nó lãnh đạm.

“Gin nha em yêu.”-Ruby nhảy mắt khiến đám đông xung quanh phải choáng ngợp.

“Ok chị. Tối nay quẩy lên nào.”-cô bé tên Lei cười tinh nghịch rồi hướng đôi mắt với đường viền xám khói sắc nét ra phía cửa. Là bọn hắn, nhưng sao khác quá.

Karry với mái tóc undercut đỏ nâu, tai đeo khuyên kim cương lấp lánh, đôi mắt đã lạnh nay còn lạnh hơn, áo sơ mi thì cài xộc xệch để lộ ra vòm ngực rắn chắc, chiếc quần tụt màu đen phá cách. Cổ đeo sợi dây chữ Thập bằng gỗ, làm cho phong cách bụi bặm của hắn không mấy nổi bật.

Jackson? Chiếc áo pull trắng, cổ chữ V khoét sâu, cùng chiếc quần baggy, một tay dứt túi quần, tay kia vuốt mái tóc bạch kim bồng bềnh. Hắn đi đến đâu thì nơi đó gái đổ cả rạp.

Quân, anh khác hẳn ngày thường, mái tóc xám, tai đeo khuyên chữ T, tay đeo nhẫn hình đầu lâu màu đen, áo sơ mi cài nửa dưới khiến anh trông thật ma mị, quần jeans mài rách vài chỗ tôn lên đôi chân dài của chính anh.

Cả ba cùng đến quầy rượu, nhưng khi bọn hắn đến thì bọn nó đồng thời đứng dậy, nó len qua hắn mà đi, nó chột giật mình khi thấy sợi dây chuyền hắn đang đeo, kỳ lạ quá, có cái gì đó quá quen nhưng nó không nhận ra, chết tiệt, đầu nó lại đau như búa bổ nữa rồi, nó nhanh chóng len qua hắn, đi nhanh lại chiếc bàn khuất đằng kia, nó đâu biết rằng lúc nó len qua người hắn cũng là lúc hắn cảm nhận được mùi hương quen thuộc từ tóc nó. Hắn nín tay nó nhưng nó nhanh chóng hất ra, chạy nhanh đến cái bàn đó, cố gắng kìm nén cơn đau, nó lấy chai thuốc ra uống vội. Luli, Ruby nhìn nó với vẻ mặt xót xa. Nếu đau thì đừng cố nén làm gì, điều đó chỉ khiến bạn và người xung quanh đau hơn mà thôi.

“Trang mày không sao chứ?!”-Luli lo lắng.

“Mày không được phép gọi tao là Trang khi ở nơi này, hãy gọi tao là Emily. Bởi vì... đêm nay, Khiết Trang sẽ không có chỗ.”-nó nhếch mép, nhưng nó quên rằng Emily chính là cái tên hắn đã đặt cho nó, cảm tất cả gọi nó là Khiết Trang.

“Được rồi, Emily.”-Ruby càng lúc càng lo lắng cho nó. Ngồi được một lúc thì bọn nó rời khỏi Queens, chiếc Lamborghini nhanh chóng lăn bánh. Khoảnh khắc “nữ hoàng” đã đến. Sau khi bọn nó đi được một lúc thì bọn hắn cũng đi ra khỏi quán, chiếc Audi A3 cabriolet của hắn cũng lăn bánh đi. Trên suốt đường đi, hắn/nó luôn suy nghĩ. Nó thì suy nghĩ về sợi dây chữ Thập mà hắn đeo còn hắn thì suy nghĩ về “người con gái” hắn đã thấy trong quán Bar. Nhưng cả hai đều chung một ý nghĩ đó là...

“Anh ta/ cô ta là ai?”

Nhưng chuyện đó chẳng còn quan trọng gì nữa, đối với nó và hắn bây giờ thì mục tiêu chính là Liz và Lừa đồ!

_____ mười giờ tại Death _____

/Trận đua đầu tiên, The Devil King với Lửa đỏ/

Đây là đường đua nguy hiểm nhất với những khúc cua gấp khó khăn nhưng đây chỉ là đường đua “bình thường” nhất tại Death, nó chưa thể sánh với đường đua thứ 5 tại Death. Bọn hắn leo lên mô tô, hai bên là những băng nhóm khác, hắn đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía tên đội trưởng đang cố gắng tập trung nhìn về phía trước. Hắn chợt nở nụ cười lạnh, ăn miếng trả miếng, tiếng súng vang lên, hắn lao chiếc mô tô như tên bắn về phía trước, những khúc cua nguy hiểm hắn đều dễ dàng vượt qua khiến tên Leader của Lửa đỏ đầy ngạc nhiên, chẳng phải bọn chúng đã, chết tiệt.

“DAMN IT!”-Tên Leader chửi thề, hắn bóp nhanh phanh nhưng không kịp nữa rồi.

/Bùm-Phùng/-lửa bốc lên nghi ngút, đứng với cái tên “Lửa đỏ”, hắn vượt qua đường đua, nhếch mép cười, đối với hắn, kẻ nào đã đâm lén hắn thì hắn sẽ đâm lại thê thảm hơn ngàn lần. Đây chính là kết quả cho những tên dám tráo xe với hắn. Nó cũng chẳng nói gì, lẳng lặng tuyên bố hắn đã thắng và tất cả làm theo như luật đã nói.

/Trận đua thứ hai, Angle Queen với Liz/

Bọn nó chọn đường đua thứ 4, nguy hiểm chẳng gì so lại với đường đua thứ 5, tuy nó ít khúc cua nhưng lại rất khó thắng vì đường đua thẳng nhưng lại luôn có khúc cua gấp bất ngờ đòi hỏi sự nhanh nhẹn tính toán nước đi nếu không thì chết là cái chắc.

“Bùm”-tiếng súng vang lên. Cả hai chiếc mô tô phóng nhanh, xé toạt cả màn đêm, hai chiếc xe lao nhanh hun hút.

Một khúc cua....hai khúc cua....ba khúc cua...và khúc cua tử thần đã đến....

Nó lấy chân mình làm trụ cho chiếc xe, cua qua một cách ngoạn mục mà tốc độ vẫn không giảm, nó làm hắn phải ngạc nhiên, nó làm hắn càng thêm tò mò “người đang đua” kia là ai. Kể cả Quân cũng vậy.

Bảo Ngân có vẻ không được thuận lợi khi cua qua khúc cua, cô ta đã phải thắng xe để giảm tốc độ. Sau cùng cô ta cố gắng tăng tốc nhưng vẫn không kịp nó.

/Kéttttt/-tiếng thắng gấp vang lên chói tai, nó đã giành lấy cái danh hiệu “nữ hoàng gốc độ”. Bảo Ngân tức giận quay xe bỏ đi, bọn đàn em cũng đi theo. Nó chỉ nhếch mép khinh bỉ rồi đi lên phía khán đài đập tay chiến thắng với Luli và Ruby.

“Tôi có thể đua với vị nữ hoàng đây chứ?”-Jackson từ đầu đuôi cán đi đến.

“Anh nghĩ mình đủ tư cách đua với Emily?!”-Luli đá đềm.

“Tại sao không?”-Quân đi đến.

“Anh nên xem lại trình độ của mình đi.”-Ruby hất cằm.

“Tuy tôi không biết quý cô đây là ai nhưng nếu cô muốn thử trình độ tôi luôn sẵn sàng.”-hắn cũng “bay” lại.

“Đua với các anh tôi được lợi gì?”-nó im lặng này giờ cũng lên tiếng.

“Cô muốn gì?”-hắn hỏi lại. Nhưng nhận lại chỉ là cái nhếch mép đầy chế giễu từ nó.

“Muốn anh chấp nhận một đề nghị nhưng giờ thì tôi chưa nghĩ ra.”-nó nói.

“Được thôi. Nếu tôi thắng cô phải bỏ chiếc nón đó ra, và chấp nhận ba điều kiện của tôi.”-hắn chỉ là lấy cái nón Hater của nó.

“Thích thì chiều.”-nó tự tin với khả năng đua của mình. Với lại ngu gì nó không đua, trong đầu nó bây giờ chính là hắn chấp nhận thua cuộc!

Bọn nó leo lên sáu chiếc mô tô đã đợi sẵn ở đó.

/bùm/-tiếng súng phát chát chủa vang lên, sáu chiếc xe, nó, hắn, Jackson, Quân, Luli, Ruby rút cuộc ai sẽ thắng?!

Tiếng động cơ chạy xé toạt màn đêm u buồn và đầy yên tĩnh. Bọn nó đã vượt qua bốn khúc cua của đường đua thứ 5-đường đua nguy hiểm nhất, chỉ còn duy nhất một khúc cua, nếu không may mắn, thì có thể sẽ rơi xuống một cái vực sâu không thấy đáy, nếu may mắn thì có thể an toàn. Khi gần tới khúc cua đó, nó khẽ liếc qua hắn, hắn từ trong áo lấy ra một em sợi dây chuyền, là sợi dây hình chữ Thập đó, tại sao?! Thoáng chốc nó mất tập trung, thắng gấp xe, nó hạ tốc độ, khẽ vuốt ngực. Nếu như lúc này nó không kịp thắng thì có lẽ cái hồ kia chính là nơi nó đi chào bác Diêm, nhưng nó phải chấp nhận, nó đã thua!

Bước xuống chiếc mô tô, nó ồm ồm tỏ ra bình thản, Luli, Ruby không hiểu lý do vì sao nó lại thua cuộc, cả hai nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, nhưng đó không phải là tất cả, điều quan trọng chính là nó sẽ ra sao khi đối mặt với hắn.

Nó đứng đối mặt với hắn, tay nó khẽ nắm lấy lưỡi mũi nhưng bàn tay hắn đã kịp nắm lấy, như có luồng điện chạy qua cơ thể mình, nó giật mình, ngược lên nhìn hắn, hắn đang từ từ tháo mũi của nó xuống, con gió nhẹ làm tóc nó bông bênh bay theo nhịp gió. Chiếc mũi được lấy xuống, Quân, Jackson không thể tin vào mắt mình, Leader của Angle Queen nổi tiếng trong thế giới ngầm lại chính là nó.

“Sao lại...”-Quân mắt mở to hết cỡ.

“Tại sao lại không?!”-Ruby tròn mắt nhìn Quân.

“Thật không ngờ chính là em”-hắn mỉm cười, nụ cười đầy quỷ dị.

“Bây giờ anh ngó ra rồi, tiếp theo anh muốn làm gì?! Ba điều kiện, nói nhanh đi.”-nó mất kiên nhẫn nhìn hắn.

“Thật ra lúc đầu tôi cũng không có hứng tìm xem em là ai. Nhưng khi nghe Luli gọi em là Emily, tôi bắt đầu tò mò không lẽ đây lại là sự trùng hợp?”-hắn vàng lúc càng khiến nó mất kiên nhẫn.

“Anh muốn gì thì nói nhanh đi, tôi mất kiên nhẫn với anh rồi đấy.”-nó giọng đầy bức tức.

“Tôi không hiểu lý do vì sao em thua cuộc nhưng thua cuộc thì chấp nhận điều kiện, tất cả những gì nay giờ tem đã nói, tôi đã ghi vào con chip này. Em đừng mong phá bỏ lời nói, nếu em làm vậy tôi sẽ tung nó ra cho thế giới ngầm biết và em nghĩ mình đủ tư cách tiếp tục lãnh đạo Angle Queen khi mình là người thất hứa?”

“Anh...”-Ruby tức thay cho nó.

“Điều kiện thứ nhất, em hãy sát nhập Angle Queen với The Devil King, điều kiện thứ hai em phải nghe lời tôi, không được cãi lời nếu không thì hậu quả như tôi đã nói lúc này. Điều kiện thứ ba, thiên cơ bất khả lộ.”-hắn thần thần bí bí khiêu khích nó.

“Anh thật đúng quá đáng, sao anh dám...”

“Tôi đồng ý!”-nó chen ngang lời của Luli.

“Được rồi, giờ thì theo tôi đi về.”-hắn nhìn nó.

“Anh... được rồi.”-nó.

Ruby và Luli liếc một cái đầy sắc lém về phía Quân và Jackson rồi leo lên chiếc mô tô phong nhanh trong màn đêm.

Bóng đêm yên tĩnh, mỗi con người một ý nghĩ, nó, Quân và hắn thì nghĩ gì? Không ai có thể biết nhưng lại có thể đoán. Có thể Quân đang buồn, suy tư về nó, hay cũng có thể cậu đang thất vọng vì người con gái cậu thích hoàn toàn không phải người con gái bình thường nhưng có mấy ai biết được nó đang nghĩ gì? Nó buồn, nó bối rối, nó lo lắng? Ai có thể biết? Không ai cả! Nó sẽ ra sao khi mọi chuyện đang ngày càng lệch quỹ đạo đã được sắp xếp từ trước? Trong khi nó không biết phải làm sao thì tiếng nói đó lại vang lên lần nữa...

“Làm tốt lắm, Gia Ân, em ố gắng thêm chút nữa, anh sẽ về giúp em, không lâu nữa đâu, hahahahahaha.”

_____ tobe continue _____

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đi Chơi Thôi!

Về tới nhà, nó đi nhanh lên phòng chẳng thèm nhìn xem hắn đang như thế nào, nó cứ thế mà đi lên.

“Đứng lại, tôi muốn nói chuyện với em”

“Tôi mệt rồi.”-nó quay đi

“Điều kiện?!”

“Anh.... Muốn nói gì thì nói đi”

“Em thật sự là Leader của Angle Queen ư?”

“Anh muốn tôi nói sao thì anh tin?! Có phải anh muốn tôi nói <Ừ em là Leader của Angle Queen đó> à?!”

Anh nằm mơ đi, tôi mệt mỏi lắm rồi để tôi yên.”-nói rồi nó vòng qua hẳn đi về phía vườn cỏ bốn lá, nơi nó có thể cảm thấy bình yên.

Gió buổi đêm thổi lướt qua khuôn mặt trắng hồng phớt chút mệt, nó cảm giác như mọi mệt mỏi đều xua tan, đột nhiên chú chó hôm bữa đã xoa đi cái đau trên má nó xuất hiện, nó vui vẻ xoa đầu chú chó nhỏ, cảm giác thật thanh thản. Khẽ thời dài, ôm lấy con chó, nó thì thầm:

“Mày biết không, năm tao mười ba tuổi, họ đã cướp đi gia đình tao, tao ước gì lúc đó tao có thể là một Leader mạnh mẽ như bây giờ, nếu như lúc đó tao chết đi chắc có lẽ ba tao đã không chết... họ giết mẹ tao, ba tao, họ làm anh tao bị thương... tao muốn đi theo anh hai, anh hai đối với tao là người thân duy nhất, anh ấy đã hứa sẽ quay về tìm tao mà... tao luôn đợi... tao luôn chờ anh hai quay về... Từng ngày... tao sống trong sự mệt mỏi... cô đơn... bóng tối...” -nó kể trong tiếng nấc cho chó con nghe về quá khứ của chính mình. Nó lúc này thật yếu đuối! Và không biết từ bao giờ hẳn đã đứng ở đó nghe thấy tất cả, hẳn quay vào nhà rồi lại trở lại với hai lon bia trên tay, chậm chậm bước lại và ngồi xuống bên cạnh nó.

“Anh nghe hết rồi à!”

“Anh, có lẽ đang thương hại tôi đúng không?! Vậy thì không cần đâu.”-nó đưa đôi mắt buồn nhìn về một hướng nào đó xa xăm.

“Em không cần kìm nén đâu, muốn khóc cứ khóc đi.”-hắn nhẹ giọng.

“Em có thể xem tôi là bạn em, tôi cho em mượn đôi vai này này.”-hắn đưa tay đặt lên vai.

“Em muốn uống bia không?”

-hắn đưa một lon cho nó. Nói thật tuy nó là một Leader nhưng nó không biết uống rượu hay bia nhưng chẳng hiểu sao nó lại nhận lấy lon bia trong tay hẳn nó mở lon bia ra rồi tu ừng ực, chắc có lẽ vì nó buồn. Nhưng tu chưa được nửa lon nó đã thấy choáng, mặt đỏ lựng lên.

“Anh biết không, từ nhỏ, tôi luôn sống trong cô độc... bóng tối cứ vậy mà chiếm lấy tôi... hức... tôi không nói chuyện với ai... mọi người cứ thế mà khinh miệt tôi... tôi không quan tâm... tôi đi đâu cũng chẳng ai quan tâm... nhưng người con trai đó... rất quan tâm tôi... lúc đó tôi chỉ là một con nhóc học lớp bảy... tôi gọi người con trai đó là Tiểu Hồ... người con trai đó chỉ gọi tôi là nhóc con... cho đến năm tôi 14 tuổi... tôi... hức... đã tặng cho anh ấy một sợi dây chuyền hình chữ Thập do chính tay tôi khắc... hức... nó rất giống cái của anh... hức hức...”-nghe nó kể đến đó hẳn bất giác giật mình, không lẽ nó chính là con nhóc năm đó ư?!

Con nhóc lúc nào cũng buồn bã đấy ư?!

“Tôi thích anh ấy nhiều lắm... bằng này cơ...”-nó đang tay ra.

“Nhưng anh ấy... có bạn gái rồi... tôi buồn lắm... anh biết không... anh ấy rất giống anh đấy nhưng anh ấy không lạnh lùng như anh, anh ấy hay cười...”-nói rồi nó tự mỉm cười, bất giác những giọt nước mắt lại cứ rơi trên má nó.

“Anh là đồ đáng ghét... anh lúc nào cũng bắt nạt tôi... anh là đồ xấu xa... nhưng tại sao khi bên anh tim tôi không bao giờ nghe lời tôi vậy... lúc nào cũng đập thình thịch, thật là muốn móc nó ra mà!”-đưa tay, nó nắm hẳn thùm thụp.

“Em say rồi, tôi đưa em về phòng.”-hắn ôm nó, chuẩn bị bế nó lên thì...

“Anh sợ tôi đúng không?! Sợ tôi phá rồi à?! Haha! Anh sai rồi vì tôi sẽ không phá anh đâu, tôi sẽ...”-nó đề hẳn xuống rồi nó cúi mặt xuống sát mặt hẳn

1...2...3

“Tôi ghét anh!”-nó hôn hẳn, còn hẳn thì bất động, nhưng rồi cũng ôm nó, hình như hẳn “lỡ” thích nó rồi. Ngay từ đầu hẳn đã biết mình sẽ là người thua cuộc nhưng tại sao hẳn vẫn “tham gia”?!

Hắn không biết, có lẽ là vì tham gia hẳn mới không còn cảm thấy mệt mỏi, biết đâu hẳn sẽ được giải thoát khỏi cái vòng vây mà ba hẳn đã tạo ra cho hẳn?!

Chắc là vậy!

Một lúc sau không thấy nó phản ứng, hẳn biết là nó đã ngủ say, hẳn nghĩ những hành động ban nãy của nó chính là vì say nhưng hẳn đâu biết rằng... người say luôn làm những điều thật! Hẳn bế nó lên, nhẹ nhàng ôm nó gọn vào lòng, nó như con mèo nhỏ, ngoan ngoãn nằm im không cựa quậy, chao ôi cái cảm giác này... thật ấm áp.

.....

Sáng hôm sau nó thức dậy với cái đầu đau như búa bổ, nó cố gắng nhớ xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì nhưng chẳng tài nào nó nhớ nổi. Bước xuống nhà, nó với lấy cái đồng hồ và...

“Áááááááá”-nó hét toát lên rồi chạy đi làm vệ sinh cá nhân, mặc vội bộ đồng phục, nó phóng như điên xuống nhà nhìn hấn đang tỉnh bơ đọc sách.

“Nè anh làm cái gì mà không kêu tôi dậy hả, anh có biết là muộn học rồi không? Nèeeee!”-nó hét với âm thanh cực đại.

“Em làm ơn thu nhỏ âm thanh lại giúp tôi.”-hấn nhăn mặt.

“Mới sáng sớm mà em làm ầm lên như vậy coi sao được!”-hấn lại nói.

“What?! Giờ mà sớm á, anh có biết bây giờ đã là tám giờ rồi không hả?”

“Ừ tám giờ đối với mấy ngày khác là muộn nhưng đối với cuối tuần là sớm lắm đó.”-hấn tỉnh bơ nói. “Cái gì?! Hôm nay là chủ nhật á, vậy vậy, yaaaaaaa!”-nó ôm đầu, mới sáng sớm!

“Thay đồ đi rồi tôi dẫn em đi chơi.”-hấn nói.

“Có tui tui nữa nè!”-Bọn Quân, Jackson, Ruby, Luli từ đâu bay đến.

“Anh...anh rù trước rồi á...ồ mờ...sao mấy người không rù tui hả?!”-nó trách móc.

“Lên thay đồ nhanh đi má, thay xong muốn chửi sao chửi!”-Luli đẩy nó đi lên. Nó bực bội, giậm chân rầm rầm, chỉ tội mỗi cái cầu thang là chịu con thịnh nộ của nó. Nó hét lời vấy, rồi lại lời quần, nó chả biết mặc thế nào là đẹp. Chọn đại cái quần đùi với cái áo pull đen mặc, mắt nhắm nghiền nó rất kém nên mỗi lần nhóm có chuyện cần họp thì Luli chính là người chọn đồ cho nó. Tóc thì xoắn ra, phớt tỳ son đường lên là OK!

Nó bước xuống. Quân nhìn, hấn nhìn, Jackson cũng nhìn nó. Đôi chân trắng muốt, thon gọn đi xuống, đôi mắt nhìn xuống trong như đang e thẹn điều gì đó, đôi môi hồng xinh đang nởoan miệng cười. Nó thật đẹp!

“Oh My God! You are very beautifull!”- Jackson nhìn nó không chớp mắt.

“Yeah, I always know that!”

-nó đáp lại không khách khí, cười tít mắt. Mới giận đó mà sao giờ thay đổi như chong chóng vậy trời. Nó bước đến trước mặt Quân và hấn, nó nhìn qua rồi nhìn lại.

“Ei, hai anh nhìn gì vậy?!”-nó hỏi hai kẻ đang đơ mặt kia.

“Sao mà ngu thế, nhìn mà đấy.”-Ruby huych nhẹ tay nó.

“Nhìn tao chi?!”-nó hỏi ngu.

“Con này...ngu vãi.”-Luli bực bội nhìn nó rồi đứng trước hấn với Quân.

“Eiiiiiii! Đi được chưaaaaa.”-Luli hét lên làm cho hấn, Quân trở lại thực tại.

“Ờ ờ! Đi thôi!”-hấn chạy nhanh ra rước cổng.

“Eiii đợi với coi!!!!.”-nó chạy theo. Rồi tụi nó cùng nhau đi đến công viên Lonely, cái tên nghe thật lạ, Lonely?! Cô độc?! Nhưng thực chất bên trong nó lại náo nhiệt kinh khủng khác hẳn với cái tên bên ngoài. Ở đây có rất nhiều trò chơi, mạnh cũng có, nhẹ cũng có. Nó từ bên ngoài đã tít ta tít tít đòi chơi tàu lượn siêu tốc, rồi đến nhà ma và sau cùng là xem phim mà 4D. Nghe có vẻ trẻ con nhỉ?!

Nhưng mà có ai đó hình như không muốn đi thì phải, hấn, Jackson nhăn mặt, nhìn nó về như không muốn chơi.

“Mấy anh đừng nhìn tôi kiểu đó, lỡ mua vé hết roài. Đừng nói là...mấy anh không phải man thật sự nhè.”-nó chớp chớp mắt.

“Đương nhiên chúng tôi là man chính cống!”-hấn, Jackson đồng thanh.

“Thế sao không chơi?! Nghi ngờ lắm nha...kakaka.”-nó lấy tay bịt miệng cười.

“Cái gì? Chơi thì chơi, sợ gì?!”-hấn, Jackson sùng sộ.

“Karry, cậu chắc chơi được chứ?”-Quân lo lắng.

“Cậu chơi được, tôi chơi được.”-nói rồi hấn leo lên toa tàu, hấn được phân công ngồi chung với nó, Quân

-Ruby, Jackson-Luli. Quân rất muốn mình là người ngồi chung với nó, nhưng hình như lúc nào anh cũng là người đến sau thì phải! Quân chợt cảm thấy thất vọng. Cậu lên toa ngồi.

“Cậu thích Trang đúng không?!”-Ruby cười híp mắt.

“Làm. . làm gì có!”-Quân chột dạ.

“Cậu yên tâm đi, tôi không nói cho Trang biết đâu.”-Ruby lại cười, nụ cười đầy ẩn ý.

“Nè, hai người nói xấu gì tui á!”-nó quay xuống. “Đâu có!”-Ruby/Quân đồng thanh.

“Chắc chắc, đồng thanh kiểu này. . .Không ổn. . .không ổn.”-nó lắc đầu, già mồm.

“Đừng có chọc tao/tớ.”-Quân/Ruby đồng thanh tập hai.

“Đồng thanh kinh!”-Luli từ đâu chồm lên.

“Cậu/Mày..”-tiếp tục đồng thanh.

“Haha kết nhau rồi, chắc chết.”

-Jackson chọc.

“Anh nghĩ bạn anh có giá lắm chắc, đòi thương bạn tui.”-Luli trề môi.

“Thế cô nghĩ bạn cô đủ giá à.”-Jackson đáp lại.

“Bạn tui ít ra vẫn hơn bạn anh, pè pè.”-Luli nháy mắt tinh nghịch, phất chốc Jackson. . .cứng họng.

Chiếc tàu từ từ đi lên. . .1. . .2. . .3. . .

“Ááááááááá!!!!!!”-chủ nhân tiếng hét đó chính là nó, chủ mưu đòi chơi trò này! Bước xuống tàu, nó lao đảo bước không vững phải vịn vào hần, mặt hần bây giờ rất chi là nhẵn.

“Ai bảo lúc nãy đòi chơi cho đã rồi giờ vậy.”-hần trách móc nó đầy yêu thương, tiếc là nó không nhận ra còn cái búống. “Kệ tôi, tại lúc sáng chưa ăn sáng.”

“Thật hết nói nôi em rồi.”-hần lắc đầu.

“Chơi trò gì tiếp theo đây.”

-Ruby chen ngang.

“Ngôi nhà ma a zu ồ có?!(Are you ok?!)-Luli mắt ánh lên tia nham hiểm.

“Qát?!”-Jackson tròn trợn mắt.

“Ừ thì lúc đầu thống nhất rồi mà.”-nó chớp chớp mắt.

“Không tui không đi.”-Jackson la làng.

“Đi đi mà. Anh không đi thì tui chứng nhận anh là b*** có đẳng cấp! Kakaa!”-Luli nói.

“Cô. . .cô. . .”-Jackson tròn mắt nhìn Luli.

“Dám không?”-Luli thách thức

“Ồ. . .dám!”-Jackson mạnh miệng.

“Vậy thì. . lên nào!!!!!!”-nó chạy lên trước, tiên phong đi đầu.

Cảnh tượng trong ngôi nhà ma này thật làm người ta cảm thấy ghê sợ mà. Coi kìa, nguyên một cái đầu lâu ngay phía trước, máu me kinh quá! Jackson hét lên rồi chạy tọt ra ngoài, hình như lúc chạy cậu còn nắm lấy tay ai nữa. Nghi ngờ quá? Có lẽ nào. . .là ma?! Ááááááááááá. Jackson hét lên.

“Anh bị điên à, sao mà chạy ra sớm thế.”-Luli tức tối, đang chơi vui lại bị tên này lôi đi. Nếu chẳng phải vì tối quá thì nó đã cho hần một cước mà bay thẳng vào hòm.

“À. . .à. . . A tại tui thấy nóng quá nên tưởng nhầm tay cô thành tay của Karry.”-Jackson viện đại một lý do. “Hay là tôi dắt cô đi ăn ha.”-Jackson mua chuộc.

„Anh nghĩ tôi là ai mà đòi mua chuộc?!”

-Luli nhưong mày.

”Cơ mà cũng được đó, tôi cũng đang đói.” Jackson nghe đến đó thì khẽ vuốt ngực thở phào, Luli mà biết cậu sợ ma thì chắc cậu không còn lổ để chui xuống.

..... Tại nhà ma.....

Những tiếng hú ghê người, những tiếng than lạnh sống lưng và cả những tiếng khóc sồn cả da gà. Bọn nó đi này giờ cũng gần hết ải, đột nhiên, từ đâu xuất hiện nguyên một “chú” vampire thật “dễ thương” lù lù trước mặt khiến nó và Ruby hét toáng cả lên, nó nhanh chóng ôm lấy hân, nước mắt nước mũi tề tề.

Còn Ruby thì bám chặt lấy Quân, miệng không ngừng hét lên. Sao nó ôm hân mà hân lại tự nhiên có cảm giác hài lòng nhỉ?! Có chẳng vì vui? Hay hạnh phúc nhỉ?!

Không đời nào.

Quân thì sao?! Anh cảm thấy không vui khi người nó ôm không phải anh mà là Karry. Anh buồn bã, gỡ nhẹ tay của Ruby ra, như biết được điều đó, Ruby nhanh chóng buông ra nhưng hình như có cái gì đó tụt ra khỏi tay nhỏ thì phải, ngón tay chợt trống rỗng, nhưng tối quá, nhỏ không thấy được gì hết. Ra khỏi nhà ma, bọn nó như thoát khỏi sợ hãi, nó, Ruby thở phào, quay qua quay lại tụi nó chợt phát hiện. ..Jackson và Luli đã biến mất! Nó nháo nhào lên, hết nhìn vào màn hình điện thoại lại ngước đầu lên trời nhìn, “Em đang làm gì thế?!”-Hân nhưong mày hỏi. ”

À...tính gọi cho Luli mà...quên số mất tiêu.”-nó nói xong, Ruby, Quân, Hân đồng loạt như muốn té xỉu.

“Họ không sao đâu, thằng Jackson đã nhắn cho anh bảo cậu ấy đi ăn cùng Luli rồi.”-Quân nhẹ giọng. “A!”-Ruby hét lên.

“Chuyện gì thế Ruby?!”-nó lo lắng nhìn cô bạn thân.

“Chiếc nhẫn...chiếc nhẫn của mẹ mình...mất rồi...không...không lẽ lúc này đã bị tuột trong căn nhà ma...không được mình phải tìm lại cho được.”

-Ruby lắc mạnh đầu rồi chạy nhanh lại hướng nhà ma.

“Ei Ruby Ruby!”

-nó gọi với theo rồi chạy theo Ruby vào lại nhà ma. Hai tên kia cũng đành đi theo. Bọn nó nài nỉ đến khan cả họng bảo vệ mới cho bọn nó vào kiểm. Nhanh như chớp, Ruby chạy vào, hết đào chỗ này lại xới chỗ kia, đến nổi tay bị trầy khắp chỗ. Nó cũng nhanh tay giúp Ruby tìm kiếm. Hình như tay nó hơi rát, đau quá! Nhưng nó chẳng quan tâm, cố gắng kiểm giúp Ruby.

A! Kia rồi, vật nhỏ sáng lấp lên. Nó nhanh chóng chạy đến lấy nhẫn, khi nó vừa chạm vào chiếc nhẫn thì tay hân cũng kịp chạm lên tay nó, đôi bàn tay ấm áp, giật mình nó rút tay lại, cầm nhanh chiếc nhẫn đưa cho Ruby. Nhận lấy chiếc nhẫn, Ruby như chết đi sống lại, chiếc nhẫn đó quý giá đối với nhỏ biết chừng nào, cứ ngỡ như nó đã mất, nở nụ cười.

“Ruby.... Ruby.... Ruby...”-nó hét lên, Ruby đã ngất. Hân nhanh chóng bế Ruby lên, hân chạy nhanh như bay ra ngoài. Trong khoảnh khắc đó tìm nó như có cái gì đó nhói nhói, có chăng vì hân?! Sao thấy hân bế Ruby nó lại cảm thấy bức mình chứ?! Phải chăng nó đang ghen?! Không...không phải vậy đâu!

Luli cùng Jackson đang ngồi trong quán ăn vặt nhỏ, Jackson nhăn mặt, nhíu mày. “Sao lại ăn ở đây? Nhiều chỗ ngon hơn mà.”

“Tôi thích đó. Anh có biết là ăn như anh thì thế giới sẽ cạn kiệt tài chính không hả?!”

-Luli cầu nhàu. “Ồ! Minh tôi thì liên quan gì tới thế giới.”

-Jackson tròn mắt. “Sao anh IQ cao mà chậm tiêu thế! Anh thử nghĩ xem, mỗi ngày anh ăn ba bữa, mỗi bữa anh ăn..à mỗi bữa anh ăn bao nhiêu tiền?!”

“À mỗi bữa tôi đều ăn ở nhà hàng nên chắc khoảng năm triệu hoặc hai ba triệu gì đó hoặc hơn!”-Jackson tỉnh bơ trả lời.

“Năm triệu...ò.. Gì?! Năm triệu! Ôi má oi nhiều đó đủ thuê nhà trong một năm...Ồ mờ, sao anh phung phí thế hả?! Ba cái thứ như anh thì chết đi cho đỡ tốn tiền thế giới.”-Luli tuôn một tràng “Ei! Cô đừng có vô duyên nha, cô cũng là đại tiểu thư mà, bộ cô không tiêu xài như tôi chắc.”

-Jackson điên máu khi tự nhiên lại bị chửi vô cớ. “Tôi làm gì được như anh chứ, ừ thì tôi tiểu thư nhưng từ khi học xong cấp ba tôi đã dọn ra ở riêng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hạnh Phúc Ảo?! Cảm Ơn Anh! My Sunshine!

Căn nhà trống trải đến lạ thường, hắn đã biến đâu mất tiêu, chỉ để lại một tờ ghi chú bảo có việc. Nó không quan tâm, đi nhanh lên phòng đánh phịch mình xuống giường. Nhắm mắt. Nó tự hỏi đã bao giờ cuộc sống của nó có hai từ “hạnh phúc” hay chưa?! Nó ước nó vẫn còn ba, còn mẹ! Nó ước rằng năm đó người chết là nó! Nó ước lúc đó nó đủ mạnh mẽ để nắm lấy con dao cắm phập vào tim của kẻ thù! Của Vương Tuấn Hưng!

Nhưng tất cả...tất cả chỉ là ước.

Cô đơn?!

Lạnh lẽo?!

Mệt mỏi?

Ừ thì nó cô đơn...

Ừ thì nó lạnh lẽo...

Ừ thì nó mệt mỏi...

Nhưng nói ra rồi nó sẽ được gì?! Cô đơn vẫn cứ cô đơn! Lạnh lẽo vẫn cứ lạnh lẽo! Mệt mỏi vẫn cứ mệt mỏi! Nó ôm lấy đôi vai gầy, khóc...khóc một mình...chợt điện thoại nó lại rung lên... Là hắn!

“Alo?!”—nó cố gắng bình tĩnh.

“Em ra công viên chờ tôi nha! Tôi có bất ngờ cho em.”—hắn giọng pha chút hóm hờ.

“Ừ, tôi biết rồi.”—nó thờ dãi mệt mỏi rồi cúp máy. Nó bước vào nhà vệ sinh, tự nhìn mình trong gương. Khuôn mặt này...sao bây giờ lại giả tạo đến như thế! Đôi tay này...sao lại dơ bẩn như thế!

——

Bây giờ là 5 giờ chiều, nó bước xuống, đóng cửa cẩn thận rồi đeo tai nghe vào, đôi chân vô thức bước đi về phía công viên. Hắn đứng đó, môi nở nụ cười. Bên cạnh hình như có chiếc xe đạp. Nó ngó người chả hiểu cái gì.

“Em lên đi.”—hắn mỉm cười. Nó ngoan ngoãn ngồi lên xe, hắn run run chạy chiếc xe, hắn đạp xe chạy khắp công viên. “Anh...anh chờ tôi đi đâu vậy.”—nó giọng có chút mệt mỏi.

“Bí mật. Em ngồi cho chắc vào không thì té đó.”—hắn hí hửng nói.

“Tình lợi dụng hả? Đừng mơ!” Nó vừa nói xong chợt đằng trước tự nhiên có một cục đá nhỏ xinh xinh làm hắn mất thăng bằng, tay run run khiến nó ôm lấy hắn.

“Anh chơi xấu...”—nó tròn mắt nhìn hắn.

“Tôi chơi xấu đấy sao nè, ai bảo trước đó không ôm. Hehe.”—hắn héch mồi thầm cảm ơn “bé” đã yêu dấu.

“Anh...anh...tôi đánh...tôi đánh.”—nó đâm thật mạnh vào lưng hắn. Trông bọn nó như một đôi thật đáng ghen tỵ. Hắn chờ nó đến một nơi, nơi đó rất đẹp, đó là một cánh đồng bỏ công anh, gió khẽ lùa nhẹ qua mái tóc nó. Nó nhắm mắt và cảm nhận hơi thở của gió.

Năm giờ rưỡi chiều, gió vẫn thật mát mẻ, và chẳng có gì gọi là hung hăng cướp đi “hơi ấm” cả!

“Tiểu Hồ, anh có đang vui hay không?!”—nó thầm nói.

“Happy birthday to you...Happy birthday to you!”—nó giật mình quay người lại. Trước mắt nó là hắn...hắn đang bụng một cái bánh sinh nhật hình ngôi nhà có hình của cô gái đang cầm cỏ bốn lá, môi đang mỉm cười. Hôm nay là sinh nhật nó ư?! Đúng rồi, hôm nay là ngày 8-11, lâu lắm rồi nó không được người khác mừng sinh nhật mình nên nó cũng đã quên mất rồi. Khoan đã ngoài người đó ra thì không ai biết đến sinh nhật nó, tại sao hắn...hắn biết?! Không lẽ?! Không không không thể nào! Hắn đâu phải chứ?

“Tôi biết được hôm nay là sinh nhật em vì lúc em uống bia với tôi, em đã thú nhận điều đó.”—hắn mỉm cười, nụ cười khiến nó ngây người. Thì ra là vậy. Nó xúc động quá!

“Cảm ơn!”—nó mỉm cười, nụ cười đẹp nhất của nó! Không giả tạo, không chán ghét, không mệt mỏi thay vào đó là sự biết ơn, vui vẻ, hạnh phúc!

Sau đó nó cùng hắn ngồi xuống cánh đồng bỏ công anh dịu dàng.

“Nè, anh nghĩ gì về tình yêu?!”—nó vô cớ hỏi băng quơ.

“Tình yêu?! Tôi không có khái niệm gì về tình yêu cả. Em nghĩ gì?!”-hắn nhún vai.

“Tôi...không biết!”-nó cuối đầu.”Tôi nghe mẹ tôi nói rằng tình yêu là thứ rất đẹp, hai người khi yêu nhau lúc nào cũng nghĩ tới nhau, khi họ gặp nạn thì quyết tâm che chở cho nhau, họ nguyện nắm tay nhau đến suốt đời, tôi thực sự rất muốn biết thế nào là yêu nhưng mà nhưng mà tôi...tôi sợ đau! Mẹ tôi cũng nói rằng khi yêu mà đối phương không đáp lại thực sự rất đau.”-nó phịu mặt.

“Em thật ngốc!”-hắn phì cười.

“Dám nói tôi ngốc sao? Cho chết nè! Chết nè!”-nó đột nhiên lấy bánh kem không ngăn ngại trét thẳng mặt hắn.

“Em gan nhỉ?!”-hắn cũng không ngăn ngại gì mà đáp lại. Cứ thế cả hai rượt nhau chạy cho đến khi thấm mệt rồi lại nằm xuống thở hồng hộc. Chiếc bánh kem xinh đẹp giờ chỉ còn lại là đồng bột.

“Mê...mệt quá.”-nó rán nặn ra từng chữ.

“Ờ...ờ....”-hắn cũng mệt không kém.

“Anh có thể giúp tôi một chuyện không?!”-nó nhìn lên trời, bây giờ trời thực sự sẫm màu, chỉ mới sáu giờ thôi mà.Mùa đông làm màu sắc thay đổi nhanh quá. Bầu trời cũng dần lấp ló những ngôi sao lấp lánh.

“Chuyện gì?!”-hắn không nhanh cũng chẳng chậm.

“Ngắm sao với tôi nhé. Đây là mơ ước từ nhỏ của tôi, tôi luôn muốn được tận mắt mình ngắm những ngôi sao của riêng mình. Ngôi sao sáng nhất của mình!”-nó nhẹ giọng.

“Vi hôm nay là sinh nhật em nên tôi sẽ chấp nhận bất cứ điều gì em muốn.”-hắn dịu dàng nói. Rồi sau đó nó tựa lưng mình vào lưng hắn, tấm lưng hắn thật ấm áp, nó khác xa với sự lạnh lẽo mà hắn luôn dùng để bao bọc chính mình. Nó thật sự muốn thời gian trôi chậm lại. Nó thực sự được muốn tựa vào tấm lưng này, thực sự muốn được yếu đuối bên tấm lưng này.

“Karry này, anh có thể cho tôi “được thích” anh trong ngày hôm nay được không?! Tôi muốn được biết “thích” là như thế nào...”

Có giống với khi nó “thích” tiểu Hồ hay không? Chỉ là vốn định nói ra về sau nhưng nghĩ lại, về câu đó thật sự thừa thãi.

“Em muốn gì cũng được vì hôm nay là sinh nhật của em.”-hắn nói rồi hắn nắm tay nó đứng dậy.

“Vậy hãy xem như hôm nay là ngày hẹn hò của em và anh.”-hắn mỉm cười.

“Em muốn đi đâu nào?!”

“Đi biển nhé. Em thích biển.”-nó thay đổi cách xưng hô cho đúng với hai chữ “hẹn hò”.

“Lên xe nào!!”-Rồi hắn đeo nó ra biển. Hắn gửi xe rồi cả hai cùng nhau đi bộ. Gió biển buổi đêm thật mát, nó cầm lấy đôi giày, bước từng bước trên cát. Những đợt sóng cứ thi nhau tấp vào chân nó. Nó đứng lại, lấy tay níu lấy tay hắn làm giọng nũng nịu: “Cổng em nhé!”

“Được thôi! Lên nào.”-hắn vui vẻ chấp nhận. Nó lại lần nữa được tựa vào tấm lưng ấm áp, to lớn kia, cơ hồ như đó là thế giới của riêng nó, chỉ riêng nó mà thôi.

Hạnh phúc?! Nó thật đẹp! Bây giờ thì nó đã hiểu hạnh phúc là như thế nào! Nó ước gì khoảng thời gian này sẽ ngừng lại để nó có thể cảm nhận cái hạnh phúc “ảo” này, dù nó biết điều đó là...không thể. Thôi thì hãy cứ hưởng thụ!

Nó tự an ủi mình rằng một nụ cười.

“Biển thật đẹp phải không anh, nó có thể vô tư thay đổi màu sắc khi rạng sớm, khi trưa nhẹ và khi chiều buồn. Lúc nó vui thì có thể tự do nô đùa cùng những con sóng kia, lúc nó buồn thì có thể im lặng ngắm nhìn tất cả, lúc nó tức giận, nó cũng có thể dâng lên những đợt sóng, cuốn trôi tất cả. Nhưng với chúng ta thì không đúng không anh nhỉ?! Chúng ta chỉ có thể xem người khác như thế nào hoặc là tự kiềm nén tất cả hoặc là thay vào bộ mặt khác hoặc cũng có thể tàn nhẫn, vô tâm. Cuộc sống này thật mệt mỏi.”-nó đột nhiên nói.

“Chúng ta làm vậy để tồn tại!”-hắn nhẹ giọng an ủi nó.

“Anh quay đầu lại đi.”-nó chợt đề nghị. Đương nhiên hắn nghe lời nó, quay đầu lại.

“Cái này là tặng cho anh.”-nó hôn hắn, nụ hôn đúng nghĩa chứ không phải là vô tình vấp ngã, không phải là ép buộc và cũng càng không phải do con bọ phát của những kẻ say.

“Hãy đứng nghĩa như một buổi hẹn hò của em và anh.”-nó thề thốt.

“Em không nói anh vẫn sẽ làm.”-hắn mỉm cười đắc chí, đáp lại nụ hôn của nó. Ngọt ngào?! Ừ thì ngọt! Vui vẻ?! Ừ thì vui thật! Hạnh phúc?! Ừ thì

hạnh phúc! Trời bắt đầu lạnh, nhưng hình như đối với những kẻ kia thì, lạnh chả là gì so với cái cảm giác mà họ đang “nằm” thử!

“Trời lạnh rồi, sẽ không tốt với em đâu, về nhé!”-hắn dịu giọng.

“Ukm!”-nó mỉm cười tí mắt.

“Sau này em hãy cười nhiều lên nhé! Em cười rất đẹp đấy.”-hắn nheo mắt nó.

“Anh mà cứ nheo mắt em thì em không bao giờ cười nữa đâu.”-nó phụng phịu.

“Được rồi, được rồi. Về thôi.”-nói rồi hắn ôm lấy nó chạy thật nhanh, đến chỗ giữ xe rồi đeo nó về nhà.

“Ngu ngốc! Ngu ngốc! Em thật ngu ngốc! Nhưng không sao, anh sẽ khiến cho em phải tự tay giết hắn. Ngu ngốc!”-trong đêm tối, ở một nơi nào đó có một giọng nói đầy mưu mô vang lên, kèm theo đó là những tiếng cười đầy man rợ. Đó là ai?!

Em ước gì đêm nay thật dài để em có thể mãi mãi bên cạnh anh, em hiểu mình đã lỡ thích anh rồi. Cảm ơn anh đã cho em những hồi ức về ngày “hẹn hò” này, em hạnh phúc lắm! Em hứa mình sẽ chỉ cười và cũng sẽ chỉ hạnh phúc khi có bóng dáng anh qua những nơi mà em đang đi. Nhưng sẽ phải làm sao khi một bên là mối thù của gia đình, một bên là “tình cảm” chớm nở?! Em không đủ can đảm để giết người em yêu. ...nhưng em lại càng không thể không rửa hận cho cha mẹ. Rốt cuộc em phải làm sao?!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chịu Đựng!

Lại một ngày mới, nhanh thật!

Nó vươn vai ngáp một cái rồi đi làm vệ sinh, đến lúc rửa mặt nó lại chợt nhớ đến hắn, nhớ đến những điều hôm qua, hôm “hẹn hò”, bất giác nó mỉm cười. Nhưng rồi chợt lặng đi, lí do có ngày “hẹn hò” đó chính là vì ngày sinh nhật của nó. Nếu như đó là những ngày khác, liệu hắn có đồng ý không?! Có lẽ là không! Bởi vì...bởi vì...trò chơi...chưa kết thúc!

Lắc đầu thật mạnh, nó bước đi thay đồ, những chuyện hôm qua...đã là quá khứ rồi.

“Đừng nghĩ nữa.”-nó tự trấn an mình.

...

Nó đi xuống nhà, nó nhìn thấy hắn, rồi nhìn đi chỗ khác khi bị hắn bắt gặp. Cầm lấy miếng bánh mỳ cho vào miệng, uống vội ly sữa, nó lấy lại tinh thần chiến đấu. Nó đi lại gần hắn, nhưng đột nhiên, hắn lại đi gần nó, đứng trước mặt nó, mặt cúi sát mặt và...

“Em uống sữa dính mép này, tôi lau giúp em rồi đấy!”-hắn lấy tay lau đi chỗ sữa dính ngay mép nó. Nó thờ phào, vuốt vuốt ngực mấy cái, có biết là lúc này nó đau tim thế nào không?! Cứ như thế này chắc nó đột quỵ chết mất!

Nó đi nhanh ra xe hòng trốn hắn nhưng trời nào thương nó, hắn cùng lúc ra xe, cả hai cùng nắm lấy tay nắm cửa xe, lần nữa nó lại đau tim.

“Tôi mở cửa giúp em.”-hắn lên tiếng. Nó đương nhiên không đáp, im lặng nghe lời ngồi vào xe. Trên suốt đường đi hắn không nói gì, nó cũng chẳng buồn lên tiếng. Có chăng vòng tuần hoàn mọi ngày lại lặp đi lặp lại?!

.....

Nó lên lớp, quãng cái cặp bé xinh một cái phịch rồi nằm bò ra bàn. Chợt nhớ ra điều gì đó, nó ngược mắt, đảo xung quanh như tìm bóng ai đó rồi chợt cup mắt xuống. Thật ra nó đang tìm kiếm Ruby, không biết hôm đó về Ruby có sao không.

“Hé lô!”-giọng nói quen thuộc vang lên khiến nó giật mình ngẩn đầu.

“Áaaaaaa! Rubyyyyyy!”-nó hét lên, nhảy cẫng ôm Ruby.

“Bớt bớt nhan bà, mọi người đang nhìn chúng ta.”-Ruby nhẹ giọng.

“Hehe. Mà bà chắc là không sao chứ?!”-nó lo lắng.

“Ukm tui không sao đâu, chẳng qua là quên uống thuốc thôi.”-Ruby mỉm cười.

“Bà đó, có việc uống thuốc cũng quên, bữa sau mà vậy coi chừng tui á”-nó giờ giờ nắm đấm

“Ê hai má, hôm nay có học sinh mới về á.”-Luli mắt sáng long lanh.

“Học sinh mới? Liên quan gì?!”-Jackson từ đâu bay vào.

“Ồ anh vô duyên, báo cho mà biết học sinh này không phải hạng tầm thường đâu. Trai đẹp đấy nhá.”-Luli biểu mô.

“Đẹp á?! Chắc chỉ có hư cấu, làm gì có ai đẹp trai hơn Jackson này?! Tôi nghĩ cô nên đi khám mắt đi. Mua kính đeo vào, bốn mắt ít ra hơn hai mắt.”-Jackson khinh thường.

“Bớt ảo tưởng đi.”-Luli lườm Jackson.

Rồi trống đánh vào lớp, tụi nó ai nấy về chỗ của mình.

“E hèm, hôm nay chúng ta có hai học sinh mới, các bạn ấy là nam thanh nữ tú của trường Minh Đăng. Các em chào đón các bạn đi.”-giọng cô Lan “thánh thót” hú lên làm tụi nào xém bẻ màng nhĩ. Nhưng rồi tụi nó bị thu hút bởi hai học sinh mới, một nam, một nữ. Nó không quan tâm, gục xuống bàn. Tự nhiên Ruby lay mạnh nó dậy,

“Emily! Emily! Sao sao người kia giống mày quá vậy.”-Ruby đang mở to mắt hết cỡ. Nó chột giật mình. Ngược mắt lên! Anh...anh trai! Nó đứng hình. Không chỉ nó mà tất cả mọi người ai nấy cũng đều đứng hình.

“Xin chào các bạn, mình là Lâm Thanh Phong.”-Người giống nó tự giới thiệu mình.”Minh là anh trai song sinh với Khiết Trang. Mọi người có thể gọi mình là Brian.”-Người đó nói khiến nó căng cứng sốt. Những lời xi xầm bắt đầu vang lên.

“Xin chào các bạn mình là Huỳnh Bảo Thiên Ngân, vừa chuyển từ trườn Minh Đăng về mong các bạn giúp đỡ.”-Thiên Ngân nói xong cả hai cùng đi xuống lớp, Brian ngồi cạnh nó, còn Thiên Ngân thì ngồi đối diện với nó.

Giờ ra chơi đến, bọn nó, đương nhiên là có cả hấn, Jackson và Duy Quân, cùng nhau xuống canteen nhưng lần này có thêm Brian đi cùng. Cả bọn cùng nhau ngồi xuống bàn, Luli thì hăng say cãi lộn với Jackson về chủ đề giữa con heo sữa và con heo nái, con nào sườn ngon hơn! Cơ mà thật ra thì sự tình là như thế này...

“Nè mọi người ăn gì?!”-Brian thân thiện nói.

“Ê mấy má, nay có món cơm sườn heo á.”-Luli long lanh nhìn bọn nó.

“Ờ thì sao?!”-Jackson tỉnh rụi hỏi.

“Thì tôi muốn ăn chứ sao. Thịt sườn heo nái là ngon nhất.”-Luli đôi mắt trái tim liên tưởng đến từng miếng thịt sườn ngon bắt mắt mà chảy cả dãi.

“Ui heo nái mà ngon gì, heo sữa mới ngon, bùi bùi, ngon ngon.”-Jackson phản bác.

“Heo sữa?! Nghe tên thấy mà thấy ón.”-Luli làm vẻ ngán ngẩm.

“Heo sữa mới ngon!”-Jackson cãi.

“Heo nái!”

“Heo sữa!”

“Sữa!”

“Nái!”

“Nín!”-nó hét lên. Đang đói mà cứ bị hai từ “nái” với “sữa” chơi chối trong tai thì làm sao mà còn thèm ăn nổi. Hết xong thì nó lại ôm lấy cái bụng đang réo, mặt bí xị.

“Thôi thôi kêu hết hai sườn ra nhọng họng luôn đi, mệt quá!”-hấn cũng mệt lây.

“Vậy để tôi đi lấy cho, dù sao cũng mới chuyển về!”-Brian nhovn miệng cười.

“Cậu tốt quá! Ai nóp zu rồi nha!”-Luli cặp mắt hình trái tim nhìn Brian.

“Thôi bớt đi nha, gớm quá!”-Jackson làm dáng vẻ buồn nôn.

“Nói gì đó?!”-Luli lườm đến cháy áo.

“Thôi! Có cái thì dắt nhau lên phường cãi, tui tui không rảnh nghe mấy người hú ở đây!”-giờ thì đến lượt Ruby diện tiết với hai cái con người này.

“A, anh hai lấy dùm em một ly nước trái cây nha.”-nó ngập ngừng.

“Ok em yêu!”-Brian lại lần nữa mỉm cười, anh không biết đã có trái tim nhỏ bé đập sai nhịp. Anh bước đi,

“Er Emily, anh Brian có bạn gái chưa vậy?”-Ruby ngược ngừng.

“Sao tao biết được, tao chỉ mới nhận lại anh hai cách đây một ngày chớ mầy.”-nó lơ đễnh nhìn về phía hần, tình cờ hai ánh mắt chạm nhau, như có dòng điện chạy qua người nó, ngật mình thu tâm mắt đi nơi khác.

“Đồ ăn tới rồi đây!”-Brian quay lại, hình như bên cạnh còn có...Thiên Ngân, cô ta làm gì ở đây chứ.

“À Thiên Ngân là bạn gái anh!”-Brian giới thiệu, anh không biết rằng, trái tim bé nhỏ lúc này đang tan vỡ.

“Xin chào các bạn.”-Thiên Ngân mỉm cười.

“Của em đây, uống đi nà!”-Anh đưa ly nước cho nó, nó hoàn toàn không để ý màu sắc của ly nước có chút khác biệt, cứ thế nhận lấy rồi uống hết. Ruby rời đi khỏi canteen. Tụi nó vừa ăn vừa nói chuyện một lúc rồi cũng lên lớp, có vẻ như Thiên Ngân rất hoà đồng với bọn nó. Tiết học lại bắt đầu, nó ngồi vào chỗ, Brian đi qua chỗ nó,

“Em gái, rán mà hoàn thành nhiệm vụ.”-Brian nói nhỏ vào tai nó khiến nó giật mình, lúc này nó đã quên mất mục đích mà anh nó đến đây là để làm gì, nó lơ đễnh quá.

“Em biết rồi.”-nó gục đầu đầy chán nản. Nó thật sự phải trả thù ư?! Không không! Trả thù chính là lý do nó sống đến tận hôm nay kia mà! Tại sao chứ?! Trước khi quen hần, nó đã ước ao mình có thể sớm trả thù, và khi nghe hần tuyên bố về trò chơi đó..nó lại càng mong muốn giết chết kẻ thù. Nhưng mà sao bây giờ...nó lại không làm được! Không được, đau quá...đau nó lại đau quá...thuốc đâu rồi?! Chết tiệt không đem theo...đau quá!

Nó cố gắng gượng, kìm nén cơn đau nhìn qua phía hần. Hần đang ngủ, không sao rồi. Nó cắn môi đến bật máu. Cố lên! Nó lê thân mình đứng dậy, xin phép cô giáo rồi chạy nhanh ra khỏi lớp. Nó đi nhanh xuống nhà vệ sinh, hắt nước, nhanh chóng lấy điện thoại ra bấm bấm thứ gì đó.

/Cạch/-chiếc điện thoại bị hất văng xuống đất. Nó đau đón nhìn kẻ đã hất chiếc điện thoại của mình. Là Thiên Ly! Cô ả làm gì ở đây vậy chứ!

“Xin lỗi mày nha, tại tao sơ ý làm rớt điện thoại của mày.”-Thiên Ly giọng điệu mỉa mai.

“Cô muốn gì thì nói đi, đừng làm điệu bộ đó, buồn nôn lắm”-nó cười giễu cợt nhìn Ly.

“Tao muốn mày phải ném lại những thứ mà mày đã bảo họ làm với tao. Tuy tao không bị đuổi khỏi cái trường này nhưng mà những thứ nhục nhã mà tao phải chịu, tao bắt mày phải trả hết.”-Ả không làm điệu bộ nữa, khuôn mặt xảo trá hiện hình.

“Đáng thương!”-nó cười khinh.

“Mày nói gì đó?!”

“Tôi nói cô thật đáng thương. Cô nghĩ cô địch lại tôi à?! So về độ mưu mô thì chắc tôi không bằng tiểu thư chơi nhúng đây, cô nghĩ cô sẽ được gì nếu cô dám động vào một sợi tóc của tôi?!”-nó thách thức, rồi lướt nhanh qua người của Thiên Ly. Nó không kịp nhìn thấy nụ cười đáng sợ trên môi của Thiên Ly. Cô ả nhanh chóng bắt lấy nó, tay cầm chiếc khăn tay thấm sẵn thuốc mê, cô ả giấu trong túi áo khoát. Nếu là bình thường thì có lẽ nó sẽ nhanh chóng hạ gục kẻ khốn kiếp chơi nhúng này nhưng hiện trạng đầu của nó đang rất đau, nó lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Hần ngồi trên lớp, thật ra này giờ hần không ngủ, chỉ nằm vậy thôi. Hần chống cằm nhìn ra ngoài hành lang, hần tự hỏi cảm giác mà hần đối với nó lâu nay là gì? Là chiếm hữu? Là thích? Là mê hoặc? Điên à! Không thể nào! Ừ thì khi bên nó, hần thấy tim đập nhịp, lúng túng, khó nói, hần chỉ nhìn lên nó chứ chẳng dám nhìn thẳng mặt. Nhưng hần được phép không?! Tự độc thoại rồi hần chợt phát hiện này giờ cũng đã lâu lắm rồi sao vẫn không thấy nó lên lớp. Lòng hần chợt cảm thấy bất an. Chiếc điện thoại đột nhiên rung lên.

“Đến toà nhà Z khu K để cứu nó!”-kèm theo là tấm hình nó đang bị trói, trong rất thảm thê! Hần nắm chặt điện thoại trong tay, rốt cuộc là tên khốn nào. Dám xài sim khuyến mãi để che giấu? Được lắm, đợi ông cứu được Trang, ông sẽ băm chúng bay ra làm trăm mảnh. Nghĩ rồi, hần đá ghế, chạy nhanh ra khỏi lớp. Chạy ra nhà xe leo lên chiếc Audi A7 rồi lao như điên về phía toà nhà Z.

“Đây là đâu?”-nó nhủ mầy. Chết tiệt, mắt nó bị buộc bằng miếng vải màu đen khốn kiếp, miệng thì bị dán lại. Nó cố gắng hướng tai để nghe ngóng.

“Hãy lo mà hoàn thành nhiệm vụ.”-Hình như là giọng của Brian.

“Tôi được quyền hành hạ nó chứ? Như vậy mới có thể tăng kịch tính.”-một giọng nữ vang lên.

“Ok! Tùy cô, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ được giao, tôi đảm bảo cô sẽ không thiệt thòi đâu. Ly nước đó, lúc này tôi đã cho một viên Sleeget, một phần là kích thích căn bệnh của nó trở bệnh nhanh chóng và một phần sẽ khiến nó quên người đã bắt cóc mình là ai. Nên cứ yên tâm đi, nếu hần có hỏi nó cũng sẽ không khai cô đâu!”-Brian giọng nói đều cán.

“VẬY THÌ...TÔI SẼ CHO ANH THẤY TIN VUI!”

“VẬY THÌ TÔI VÀO TRONG XEM KỊCH ĐÂY!”

Nó đứng hình, thì ra lúc này con đầu đầu dữ dội đó chính là do ly nước trái cây nó đã uống, như lò mò đoán ra điều gì đó, hoảng hốt, nó hoảng hốt, cố gắng tìm cách thoát ra. Đây chính là một cái bẫy! Nhưng khoan đã, có người tới thì phải. Nó ngồi im kiêu như không biết gì.

“Mây tỉnh rồi, vậy thì cũng nên chơi đùa một tý nào.”

Đầu tiên là cảm giác mát lạnh, sau đó là đau rát, rồi tê buốt, có gì đó ấm ấm đang chảy xuống, trúng môi nó rồi, khẽ liếm thử thứ chất lỏng kia. Là máu! Máu của nó ư?

“Xem kìa, má của mày có một vết rạch vậy, trông đẹp hơn rồi! Hahaha!”

Đột nhiên, miệng nó “được” tháo cái băng dán kia và...

“Á.Á.Á.Á.Á!!!”-nó hét lên. Muối! Cô ta xát muối vào mặt nó, nơi bị ả rạch. Đau quá! Đau quá!!

“Mây hét nghe vui tai lắm đấy, hét nữa đi, hét nữa tao nghe? Đem roi da lại đây cho tao!”

Từng thanh âm của roi va vào da nó, những cái đánh đầy đau rát, tê buốt. Đánh đã rồi ả cũng dừng tay, những giọt mồ hôi trên trán nó cũng ngừng chảy. Đột nhiên,

/Chát/-”Mây calm rồi à! Sao không hét nữa?”-nó bị ả tát ngay một cái đau điếng vào mặt. Thì ra ra đánh nó là vì muốn sn nghe nó hét. Vậy thì nó càng không hét, lúc này hét là vì nó giật mình mà thôi. Cấn môi, nó cắn đến bật máu. Đánh đi, giết luôn cũng được. Nó đâu còn tha thiết sống gì nữa. Nó đang ngồi đợi cô ta tiếp tục đánh nó, nhưng không có, cô ta không đánh nó nữa, chò đã hình như cô ta đang nói chuyện với ai đó.

“Karry tới rồi, hần ta đang bị đàn em của tôi chặn, cô mau ra sau xem kịch đi, hành hạ này giờ vui rồi.”-một giọng nam khác vang lên.

“Được thôi.”-ả ta giọng điệu lảng lờ.

Họ vừa nói đến hần ư? Hần đến cứu nó ư? Vui rồi.

“Karry!”-nó gọi tên hần rồi gục xuống. Nó nhắm mắt lại, mệt mỏi quá!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: 1....23 Action!

Từng người, từng người lần lượt ngã xuống. Hần đứng đó, người nhắm nhem máu của những tên khốn kia, hần thở một cái thật mạnh rồi bước tiếp vào bên trong.

/Rầm/-cái cửa bị đập không “thương tiếc”!

“Wow! Mây tới đúng giờ lắm, sao?! Hình con bé đó đẹp chứ?! Mây đau lòng không?!”-tên đó xoa cằm nói.

“Trông ai xa lạ, hóa ra là tên thủ lĩnh què, mày bị như vậy trong cuộc đua cảm thấy thế nào?! Cơ mà dù sao đi nữa tao cũng nghĩ mày không nên bắt cóc người của tao một cách “quang minh chính đại” như vậy được!”-Hần cũng không vừa, vừa xoa trán vừa chăm chọc.

“Mẹ kiếp, cái đó là tao sơ hở, lần này để tao coi mày còn mạnh mẽ được hay không?! Tụi bây thả con điên đó xuống đây!”-tên đó hét lớn. Lập tức có một sợi dây buộc ngang eo của một cô gái, đầu tóc thì rũ rượi, người thì toàn là vết thương, bộ đồng phục thì lấm lem bùn đất, trên gương mặt còn có một vết rạch.Nó đã được tháo miếng vải đen che mắt kia rồi. Bây giờ trông nó thật thảm thê, nhưng thảm thê hơn người con gái đó lại chính là nó! Một bang chủ Angle Queens xinh đẹp, lạnh lùng, tàn khốc giờ lại thê thảm, bị buộc trên không, không chút sức lực. Chợt khiến hần cảm thấy nhói trong tim, có chăng là đau lòng?! Hần nhìn nó một cách xót xa!

“Sao?! Mây đau lòng à?! Chỉ cần mày quỳ xuống cầu xin tao thì có lẽ tao sẽ thương tình thả nó xuống, còn nếu không thì...viên đạn này sẽ nằm trong đầu nó!”-tên đó dứt khoát.

Cái gì?! Bão hấn quỳ xuống ư?! Không thể nào! Đường đường là bang chủ bang The Devil King lấy lòng lại đi làm chuyện nhục nhã như vậy. Khốn kiếp! Hấn đứng im trầm ngâm.

“À mà quên con nhỏ đó có là gì đối với mày đâu?! Vậy thì câu trả lời chắc là không rồi.. Vậy thì...”-/Cạch Cạch/-khẩu súng đã được lên nòng.

“Tao sẽ cho mày thấy cảnh mà con nhỏ đó, máu ướp thân nhé! Thú vị lắm đấy! Hahaahahaha!”-Tên đó cười một cách “khốn kiếp”.

Hấn vẫn đứng im!

Chẳng chút động đậy, đôi mày hấn chau lại. Hấn phải làm gì đây?!

/Pằng...-/Á.á.á/-tiếng súng đi kèm tiếng hét thê thảm của nó. Dường như cái đau tức ở lòng bàn tay khiến nó thoát khỏi cơn mê, giật mình, hấn như có vết kim xuyên tim khi nghe nó hét lên đầy đau khổ. Tim hấn sao... đau quá!

“Sao?! Vui tai chứ?! Haha!”-tên đó cười một cách khà ố. Thật ghê rợn!”Quỳ xuống cầu xin tao đi, biết đâu tao tha cho nó! Haha.”

“Mày...mày...”

“Mày có giết tao cũng đừng hòng Karry quỳ xuống, con chó! Mày là thằng chó khốn kiếp! Dám dờ trò khi tao không đề phòng...mày...Á!”-Nó lên tiếng cắt ngang lời hấn nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị tên chó đó bắn một phát ngay chân. Máu tuông ra xối xả nhuộm đỏ một góc vấy!

“Muốn tao bắn nữa không?”-tên đó trợn mắt, những tia máu hấn sâu trong lòng trắng mắt hấn. Khẩu súng của tên đó hướng thẳng về phía nó.

“Đừng...”

“Tao sẽ làm...đừng bắn cô ấy!”-hấn cắn môi, từ từ quỳ xuống.

“Ka...Karry...tại sao...tại sao lại...”-hai dòng nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống. Nó đau lòng?! Phải! Rất đau lòng! Tại sao hấn lại làm vậy vì nó chứ...nó đâu đáng... Ước gì nó chết đi! Ước gì năm đó nó là người bị giết...có lẽ bây giờ nó đã...không yêu hấn...thực ra nó thích hấn ngay từ lần đầu tiên gặp mặt...nó yêu hấn kể từ lúc nó và hấn “hẹn hò”... Đây có thực sự là tội lỗi?! Yêu con của kẻ thù giết cha hại mẹ có phải là tội nghiệt tày đình?! Nó phải làm sao ngoài việc bắt lực nhìn hấn như vậy?

“Xin lỗi...”-nó khề nức.

“Haha được lắm, coi trời cho con nhỏ đó đi!”-tên khốn kiếp đó ra lệnh cho bọn đàn em.

“Mau thả cô ấy đi!”-hấn hét lên.

“Tao có nói sẽ thả nó đi à?! Tao chỉ bảo thả nó xuống thôi!”

“Mày...mày...thằng chó...Á!”-hấn chuẩn bị nhào tới thì tên đó cầm lấy súng bắn vào đầu gối của hấn khiến hấn mất đà té xuống. Tên đó như hả hê giương súng nhìn hấn khinh khỉnh. Còn hấn, hấn trông rất thê thảm, bộ đồng phục của trường từ bao giờ đã bị nhuộm màu máu, bùn, đất. Gương mặt đẹp đẽ, băng lãnh ngày nào bây giờ đang nhăn rúm vì đau. Đột nhiên tên đó chuyển tầm bắn về phía nó, đôi mắt hách dịch long sông sọc như chưa hả hê, hấn nói: “Tao phải bắn nó trước! Phải cho mày thấy đau đón là gì, haha!”

“Đur...đừng...”-hấn cố gắng kìm lại cơn đau tức. Hấn cố gắng đứng dậy, nhân lúc tên đó không để ý và...

/Pằng/-Á.á.á.á.á...-Không!-hàng loạt âm thanh vang lên. Đầu tiên là tiếng súng của tên đó, sau đó là tiếng hét của hấn và cuối cùng là giọng của nó. Hấn đã chạy đến cứu nó, hấn thay nó lãnh một phát đạn. Nó lắc đầu nguầy nguậy

“Tại sao...tại sao lại làm vậy...sao lại cứu tôi...”-nó nói trong làn nước mắt.

“Không sao rồi!”-Hấn đưa tay vuốt ve gương mặt nó, gương mặt thanh tú. Hấn cố gắng đưa tay trượt đôi mắt đến đôi môi như thể muốn in nó lại sâu trong lòng. Hấn chịu đau đưa tay lau đi những giọt nước mắt như pha lê ấm nóng trên đôi gò má. Giọng lại đầy run rẩy:

“Đừng...đừng khóc...Xin lỗi...giả như...giả như tôi...tôi không gặp em...có lẽ...em sẽ...sẽ không thành như thế...thế này...giả như...giả như năm đó ba tôi không...không giết cả gia đình em...có lẽ...có lẽ...tôi...tôi có thể quang...quang minh chính đại...yêu...yêu em...xin lỗi...xin lỗi...nếu như...nếu như bây giờ tôi nói...tôi yêu em...em có thể tước bỏ mọi thù ấy không?!”

Hấn cố gắng nói ra từng chữ thật tròn vành cho nó nghe nhưng có biết làm vậy nó sẽ đau thêm không?! Nó lại tiếp tục lắc đầu.

“Đừng bỏ em...đừng mà...em không cho phép anh chết...không...em yêu anh mà...đừng bỏ em...anh phải sống để yêu em... Em sẽ tước bỏ tất cả...em sẽ bắt đầu lại mà...sẽ yêu anh theo cách khác...đừng bỏ em”-nó khóc nức nở.

“Vậy thì...anh...anh...mãn nguyện rồi! Gia Ân...Tiểu Hồ mãi...mãi yêu Gia Ân!”-nói rồi hấn nhắm mắt lại. Còn nó, nó thất thần, ngẩn ngơ, thì ra hấn chính là Tiểu Hồ ư?! Chính là Tiểu Hồ mà nó đã từng thích ư?!

“KHÔNG!!!!”-nó hét lên rồi kiệt sức nhắm mắt.

“Karry, Emily!”-tiếng của Ruby hét lên, đằng sau còn có Jackson, Duy Quân và Luli, cả bốn người chạy vào thì thấy hấn và nó đã hôn mê.

“Mày...đi chết đi thằng khốn!”-Jackson hét lên rồi bắn một phát về phía tên đó, tên đó chưa kịp tránh đã chết không kịp ngáp.

“Mau lên đưa họ vào bệnh viện nhanh lên.”-Duy Quân hét lên, lập tức có hai tên là thuộc hạ của bang hấn chạy đến dìu hấn và nó vào xe rồi chạy nhanh đến bệnh viện.

“Haha, phim hay! Phim hay lắm! Rik à ‘tỷ sinh’ người đề được kết quả như vậy đúng là không phí công!”

“Anh thật tàn nhẫn!”

“Rồi cô sẽ thấy tôi tàn nhẫn đến cỡ nào! Hahahahaha”

.....

Bóng đêm bao trùm tất cả, mùi máu tanh, bỗng nhiên ánh sáng vụt lên, máu...máu...sao lại nhiều máu như vậy, nó bước đi cơ hồ như xung quanh nó chỉ toàn là máu... Đột nhiên nó thấy bóng hình mà nó yêu thương. Chính là Karry... Karry kia...nó chạy thật nhanh đến, kêu to tên hấn...to lắm...

“Karry!!”

“Dừng...”-hấn ôm lấy nó, một phát súng vang lên...

“Á.á.á.á.á!!”-nó bùng tỉnh, thì ra là ác mộng...ác mộng mà thôi. Nhưng khoan đã, đây là đâu, nó nhìn xung quanh, chỉ toàn là màu trắng.

“Emily, mày tỉnh rồi!”-Ruby hô lên, rất vui mừng.

“Đây là đâu?”

“Đây là bệnh viện, mày bị tên Rik bắt cóc đây, hấn bắn mày, may nhờ Karry cứu mày đó.”-Luli nói, đôi mắt tránh không khỏi sự mệt mỏi. Nó nghe Luli nói như vậy, liền cố gắng nhớ lại, từng đoạn ký ức chạy về, nó chợt giật mình, “Karry đâu, anh ấy đâu!”-nó hoảng hốt.

“Cậu ấy nằm ở phòng bên cạnh...”-chưa kịp để Ruby nói hết câu nó đã vội vàng tháo kim truyền ra nhảy xuống giường, vì vết thương ở chân khiến nó té nhào xuống. Luli, Ruby thấy vậy liền hoảng hốt đỡ nó dậy, nhưng nó vùng ra, cắn chặt răng bước từng bước, Luli, Ruby nhìn nó mà không khỏi xót xa.

Nó bước được tới phòng hấn liền ngã nhào xuống khiến cho Jackson giật mình, anh nhanh chóng chạy đến đỡ nó vào.

“Sao cậu lại qua đây, sao không nghỉ ngơi đi!”

“Cho tôi được ở với Karry một lát!”-nó mệt mỏi đưa cặp mắt thần thờ nhìn hấn. Jackson thấy vậy liền ra ngoài, để lại nó một mình trong phòng. Đợi Jackson ra ngoài, nó liền bật khóc,

“Tiểu Hồ, em xin lỗi, em xin lỗi anh...em thực sự không đáng để anh làm như vậy...xin anh làm ơn mở mắt ra nhìn em đi...em hứa sẽ yêu anh theo cách khác mà...em sẽ bỏ hết tất cả để yêu anh mà...xin anh đấy”-nước mắt nó tuôn theo từng chữ nó nói. Nó vuốt ve gương mặt góc cạnh nam tính của hấn mà tim như ứa máu. Nhìn hấn xung quanh toàn là dây chuyền với ông thờ nó thật không đành lòng.

Nó ngồi đó, không hề biết ngoài cửa có một người đang rất đau lòng, anh thích nó, anh muốn được bên nó, giả như người đi cứu nó là anh, giả như lúc thấy hấn ra khỏi lớp anh phải nhanh chân theo mới phải.

“Cuối cùng, tôi vẫn là người thừa thải trong tim em!”

Nói rồi anh bước đi thật nhanh, không ai biết tim anh đang bị bóp nát, nát đến vỡ vụn!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thế!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bi Kịch Bắt Đầu!

Một ngày...hai ngày...ba ngày...

“Tiểu hổ” của nó vẫn chưa tỉnh lại, nước mắt nó cuối cùng cũng khô cạn, nó ngừng khóc, hướng đôi mắt sưng đỏ nhìn hấn, nhìn một cách vô hồn.

Tất cả đều là lỗi của nó, nếu ban đầu nó kiên quyết không “mềm lòng”, nghe lời “ba” không được phép mang theo tình cảm bên mình, cố gắng trở nên thật tàn nhẫn, có phải bây giờ...bây giờ nó không phải cảm thấy đau khổ hay tội lỗi không?

Nhưng quá muộn rồi, nó đã “lỡ” yêu hấn rồi, nó tin là vậy dù rằng nó chỉ bên hấn vốn vẹn bốn tháng, chưa đầy nửa năm, có thể nói thời gian đó là ít ỏi để khẳng định mình yêu một người, nhưng với nó thì khác, nó thích cái dáng vẻ ngông nghênh, tự cao của hấn, nó yêu sự lạnh lùng, tàn nhẫn trong hấn, nó thích sự mạnh bạo trong nụ hôn mà hấn đã hôn nó, nó yêu cái cách hấn quan tâm nó, và nó yêu con người trong hấn.

Nó biết hấn cũng cô đơn, cũng mệt mỏi nhưng nó không biết làm gì ngoại trừ việc dùng trái tim mình chân thành yêu hấn. Rốt cục, nó đã làm đúng hay sai? Giọt nước mắt tưởng chừng như đã khô lại tuôn rơi, nó rơi xuống tựa hồ như giọt máu đang rỉ ra từ tim nó.

“Trời trong xanh quang cảnh đẹp

Nhưng nếu không có anh bên cạnh

Làm sao có thể vượt qua bầu trời xanh kia.

Ôm ấp nỗi cô đơn,

Thuyền em trôi vào không gian,

Nước mắt hóa thành sương

Phủ khắp chốn hoang vu.” (Ái thương-Đồng Trinh)

“Khải, đến khi nào anh mới tỉnh lại nhìn em? Em đã nói sẽ yêu anh mà, sẽ yêu theo cách khác mà, sao không cho em cơ hội chứ?! Anh ghét em ư?! Nếu ghét em sao anh không tỉnh lại liền một cước giết chết em đi, sao lại để em phải đau vậy chứ?! Anh biết em sợ đau mà?! Đồ con hổ tàn nhẫn...”-nó cúi người hôn hấn, nó hy vọng, hy vọng hấn sẽ nhớ nụ hôn đầu tiên mà hấn giành cho nó, hy vọng hấn có thể vì thế mà tỉnh lại, nhìn lấy nó một lần thôi.

Đột nhiên nó cảm thấy đầu mình lại đau nhứt một cách dữ dội, có lẽ là vì mấy ngày nay ở viện nên nó ngưng thuốc, chính vì vậy mà cơn đau nhứt luôn ập đến.

“Ba” nó đã từng bảo nó hay bị đau đầu nên cần phải uống thuốc, nó ra ngoài, lê thân mệt mỏi về phòng bệnh tìm điện thoại của mình nhờ Ruby đem thuốc dùm. Lúc nó vừa đi, mi mắt hấn vừa lúc mở ra một cách nặng nề, chớp chớp vài cái để đón lấy từng đợt ánh nắng chói chang....

Vừa về tới phòng, nó vịn tay vào tay nắm cửa, đột nhiên, có thứ gì đó loé lên trong đầu nó, hình như là ký ức:

“Làm việc cho cẩn thận, làm cho bọn họ phải chém giết nhau, vậy chúng ta mới có thể chiếm được Black or White Diamond.”-giọng của một người đàn bà, nghe rất trẻ đẹp.

“Được, còn con bé đó, cô xử nó sao?”- giọng này...quen quá...rất giống “ba” nó.

“Cho nó uống Kallget, thuốc lãng quên chúng ta vừa sáng chế ra, sau này ta còn cần nó!”-lần này giọng nữ đó lại vang lên tiếng cười đầy ghê rợn.

Nó không thể thấy rõ hai người đó là ai, nhưng nó biết họ rất quen thuộc, bóng họ mờ dần, chết tiệt, đau quá, cái đầu khốn kiếp này. Nó chợt cảm thấy kỳ lạ, tại sao trước đây nó chưa hề thấy những cảnh này?

Tại sao ngay lúc nó để quên thuốc thì những cảnh này lại hiện về? Lẽ nào “ba” nó chính là người đàn ông trong đoạn ký ức đó? Lẽ nào ông đã lấy thuốc cho nó uống?! Không...không thể! Nó tức giận, dù là bị thương nằm viện nhưng nó vẫn cố gắng thay đồ, tự mình tháo băng, chút vết thương này chẳng nhằm nhò gì với nó. Y tá mấy ngày nay bị Jackson không cho đến để tránh làm nó kích động không muốn thay thuốc chỉ muốn thần thờ nhìn hấn, vậy nên chính Ruby là người mỗi ngày thay thuốc cho nó. Vậy nên nhân lúc Ruby chưa tới nó liền vội vã búi tóc lên, đội mũ lưỡi trai che khuất một bên mắt, cẩn thận quan sát rồi rời đi, ra đến cổng bệnh viện, nó liền bắt một chiếc taxi chạy về nhà. Nó đâu biết sóng gió lại lần nữa ập đến, tay nó lại sắp phải dính máu.

Bước đến trước cửa nhà, nó lại thấy Hư Đình, nếu là bình thường nó sẽ vui vẻ đi đến xoa đầu thằng nhóc này nhưng bây giờ lòng nó đang rất nóng,nóng như lửa đốt, sau hôm nay nó sẽ thật sự biết ai mới là kẻ thù nó cần giết! “Ba” nó từ bao giờ đã đứng trước cửa nhìn nó bằng đôi mắt đầy tự tin, ông chậm rãi đi đến:

“Ba, con...”

“Ba biết con muốn hỏi gì, người của ta đã nói cho ta biết, đúng vậy, ta đã cho con uống Kallget, thuốc làm mất trí tạm thời mà ta đã sáng chế ra...”

“Tại sao...Tại sao ông lại làm như vậy? Ba tôi đã đối xử rất tốt với ông mà...ông dám giết ba tôi...ông là đồ khốn...vậy ra chuyện tôi dễ dàng bị bắt đến

chuyện Karry bị thương đầu một tay ông làm?”-ánh mắt nó tràn đầy sự phẫn nộ.

“Là do Brian anh trai của mày làm!”-ông ta nhanh chóng lộ ra bộ mặt cáo già của mình.

“Ông cũng cho anh ấy uống Kallget?”-nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Đúng vậy!Nó đã biết chuyện tao giết ba mày nhưng không sao, hôm nay mày sẽ được cảm nhận những gì thằng đó đã trải qua.”-noi đầy mắt ông ta không giấu được tia xảo quyệt.

“Ông...ông...đừng nghĩ có thể hạ được tôi lần nữa.”-nó đã cầm khẩu súng, cẩn thận lên nòng nhưng...chết tiệt sao lại không lên được, không lẽ... Chết tiệt hán đấm trảo khẩu súng của nó, rõ ràng...

Nó không kịp suy nghĩ, chạy nhanh ra khỏi căn nhà đó, không ngờ lại bị chặn bởi hai tên vệ sĩ, nhếch mép cười, nháy mắt đã xử gọn hai tên này nhưng đột nhiên trước mắt tối sầm. Khốn kiếp ông ta dám đánh lên nó, nó bước một cách loạng choạng rồi ngã xuống. Nó không biết bị kịch bây giờ mới thực sự bắt đầu, sự bắt đầu của tất cả các bi kịch khác.

“Tỷ nào nó bằng liều mạnh nhất!”

#Lê : Máy chế cổ dài mấy xăng rồi nhì ! .v Thật sự xin lỗi vì sự chậm trễ ! *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Quên!

Nó tỉnh dậy trong cơn mơ màng. Điều khiến nó ý thức được chính là người “ba” này, ông ta đang xóa hết ký ức của nó. Nhanh chóng lấy lại ý thức, nó đã kịp thời tỉnh lại trong cơn mê trước khi ông ta xóa đi hết ký ức, ông ta đang tiêm một lượng nhỏ thuốc Kallget để não nó ngấm dần rồi mới tiếp, nhân lúc không phòng bị, nó đã lên cầm cây súng của bố ở trên bàn, nó bắn nhanh vào đầu gối của ông ta, lập tức kẻ bị bắn kia hét toáng lên, rồi khụy xuống, mấy tên tép riu kia nghe vậy liền chạy tới thì ngay liền bị nó bắn cho ngã sõng soài. Mặc dù nó nhanh chóng trốn đi nhưng không tránh được liều Kallget loại mạnh kia đang ngấm dần vào não của nó, từng người, từng người một đều mờ dần trong ký ức của nó đầu tiên là Karry, rồi Duy Quân, rồi Jackson, rồi Luli và ngay cả Ruby cũng đang mờ dần trong tiềm thức của nó, những kỷ niệm giữa nó và Karry đột nhiên chạy về, ý thức của nó mờ dần, nó lao đảo chạy.

Bỗng nhiên trước mặt nó có ánh sáng lóe lên, nó không kịp tránh nữa rồi, một tiếng

/ầm/

vang lên trong đầu nó, xung quanh có rất nhiều người, nhưng tiếc là bóng hình nó mong đợi lại không có...[SEP]

“Karry...”-Trong thâm tâm nó như gào lên, muốn giữ lại khoảng ký ức đẹp đẽ kia, chỉ tiếc là không thể. Giọng nó thều thào, giọt pha lê nơi khóe mắt nó tuôn ra hòa vào dòng máu đang chảy xuống mí mắt xối xả từ trên trán. Tiếng nói nó yếu ớt rồi lịm đi, nó rơi vào hôn mê sâu.[SEP]

————— Mấy ngày sau —————

[SEP]Không...đừng xóa nó...đừng gạt nó ra khỏi đầu tôi...không...khôngggg! [SEP]

Nó giật mình tỉnh dậy, hình như có một giọng nói gì đó cứ vang vọng trong đầu nó, thật là kỳ lạ. Nhưng hình như nơi này mới quái, đây chẳng phải bệnh viện ư? Sao nó lại ở đây chứ, đáng ra nó phải ở nhà chuẩn bị khai giảng chứ? Thế này là sao? [SEP]

“Emily! Cậu tỉnh rồi!”-một người xa lạ đứng trước mắt nó.[SEP]

“Anh là ai?”-nó nhíu mày.[SEP]

“Tớ là Duy Quân đây!”-Quân thoáng đơ khi nghe nó hỏi.

[SEP]“Tôi không quen anh, à mà anh biết tôi là ai ư?”-nó nhăn mặt.[SEP]

“Cậu nói nhầm gì thế, đừng nói là cậu sau khi bị tai nạn thì không nhớ gì nữa nhé?”-Duy Quân ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn nó,sao có thể thế?

Từ xa có một vị bác sĩ già đi vào, trán ông hiện lên nếp nhăn, ông ra hiệu cho Duy Quân.Ánh mắt cậu nhanh chóng theo hướng cửa đi tới chỗ vị bác sĩ kia. Cậu vừa đến thì vị bác sĩ già nhanh chóng lật hồ sơ bệnh án của nó, ông hần giọng rồi nói một cách nghiêm nghị:

[SEP]“Bệnh nhân Lâm Khiết Trang chính vì trước đó đã bị tiêm vào người một lượng thuốc làm mất trí tạm thời, nhưng hiện nay vẫn chưa xuất hiện loại

thuốc này, cộng thêm với việc não bị va đập mạnh với lòng đường do đụng phải ô tô nên hiện tại não hình thành máu bầm khiến bệnh nhân bị mất trí, hoặc là có thể nhớ lại nếu máu bầm tan hoặc lại sẽ vĩnh viễn mất đi kỷ ức về khoảng thời gian hiện tại nếu máu bầm không tan mà tụ lại. Nếu trường hợp đó xảy ra thì không nên làm bệnh nhân nhớ lại, nếu không chỉ sợ nguy hiểm tính mạng.

“Vậy cần bao lâu để máu bầm có thể tan?”

“Er... việc này chúng tôi không dám chắc! Nhưng nếu bệnh nhân không bị va đập mạnh khiến não kết lớp màng mỏng quanh cục máu bầm thì chắc chắn có thể nhớ lại” -nói rồi vị bác sĩ quay đi để lại Quân với nỗi niềm vừa vui vừa sợ. Niềm vui chính là nó đã quên hẳn, từ nay cậu có thể giành lại nó nhưng còn nỗi sợ chính là liệu nó nhớ lại thì sao? Chẳng phải cậu sẽ mất nó ư? Nghĩ rồi cậu nhanh chóng đưa ra quyết định chính là giành lại nó vì từ nhỏ đến lớn cậu đã phải nhường hẳn rất nhiều rồi, nếu ngay cả người cậu yêu cũng không giữ riêng cho mình thì cậu còn có thể giữ lại được gì? Ngay sau đó, cậu liền vội vã chạy nhanh vào phòng nó, cậu sẽ giành lại trái tim nó, bằng mọi giá! Cậu đứng trước mặt nó, thật bất ngờ:

“Anh sao lại đứng đây?”

“Tôi là bạn trai em! Không đứng đây thì đứng đâu?”-Duy Quân nói xong làm nó tròn mắt nhìn cậu.

“Sặc! Có à? Đừng đùa chứ, tôi có quen anh đâu?”-Nó ho khan vài cái rồi vuốt ngực nhìn cái con người kỳ lạ khi không nhận làm bạn trai nó trước mặt.

“Emily? Tỉnh rồi à! Thấy sao rồi?”-Jackson đi tới phía nó, còn nó thì cứ nhìn Jackson chăm chăm, đầu tự hỏi có phải lại thêm một người đến nhận “bà con” nữa không, rồi hướng cậu mà hỏi cậu là ai, đáp lại chỉ là cái nhìn đầy ngạc nhiên của cậu.

“Anh quen tôi sao? Đừng nói anh cũng giống như tên kia nhé! Vào nhận tôi làm bạn gái đó!”

“Bạn gái? Không phải cô là bạn gái của Karry ư?”Jackson tròn mắt nhìn nó, rồi lại nhìn sang Quân, cậu chỉ thấy ánh mắt bình thản từ Quân, cậu liền ra hiệu cho Duy Quân đi theo mình ra ngoài để lại nó đang nhăn mặt, suy nghĩ cái gì đó.

Cả hai cùng nhau ra trước cửa phòng. “Mày rõ ràng biết Emily là người của Karry mà, nếu Karry mà tỉnh lại mày sẽ ra sao?”-Jackson, giọng có chút khản trương.

“Hiện tại Emily bị mất trí nhớ rồi, đây chính là thời điểm thích hợp để giành lại cô ấy. Nếu Karry tỉnh thì tôi không quan tâm, từ nhỏ đến lớn tôi đã chịu nhiều thua thiệt với cậu ta rồi, nếu ngay cả người mình yêu thương tôi cũng không giữ được thì tôi còn lại gì cho bản thân? Tôi sẽ bất chấp tất cả để giành lại Emily!”-Duy Quân kiên quyết.

“Nếu như vậy thì tao không có ý kiến, nhưng mày không thể cạnh tranh công bằng được ư?”

“Công bằng? Hừ, cậu nghĩ nếu cạnh tranh công bằng thì tôi sẽ thắng? Cậu làm rồi, Karry có tất cả, hào quang xung quanh cậu ta rất lớn, cậu nghĩ tôi có thể thắng? Nếu cạnh tranh công bằng thì tôi thà nhận thua còn hơn!”

“Mày... Tao hết nói nổi nữa rồi!”-nói rồi Jackson quay đi để lại Duy Quân đứng cười khổ một mình. Cậu làm như vậy là đúng hay là sai? Cậu từ từ bước đi dọc theo dãy hành lang, cậu không biết cuộc đối thoại giữa hai người đã bị Luli nghe thấy, cô nhanh chóng đi vào phòng của Karry, cô cần phải làm cho Karry tỉnh lại!

Còn nó, nó nhìn ra phía cửa, không thấy hai người đó nữa, nó thầm thở phào vì cuối cùng cũng yên ổn. Nó chợt nghĩ đến cái tên Karry mà Jackson đã nhắc đến, cái tên này quen quá, nhưng dù có cố gắng thì đầu nó cũng vẫn chỉ là một mảng trống rỗng. Lại là chuyện gì sắp xảy đến nữa đây? Toàn chuyện kỳ lạ! Lại đến chẳng thể hiểu được!

Lại sắp sửa có một cuộc chiến nữa sẽ xảy ra, liệu ai sẽ chiến thắng?

P.s: cả nhà cmt cho mình ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Rung Động!

Màn đêm buông xuống, bóng tối bao trùm tất cả, nó ngồi đó, suy nghĩ về cái tên Karry, lạ như không lạ, quen như không quen. Nhưng lúc chiều nó có gặp một cô gái, cô gái đó nói cô ấy là Ruby, là bạn lúc nhỏ với nó, cô ấy kể cho nó nghe về chuyện giữa nó và cô ấy, rồi lại kể đến kỷ niệm mà nó cùng Karry tạo nên, những điều đó đều hoàn toàn mơ hồ trong ký ức của nó. Thật sự trong thâm tâm, nó chỉ biết mình là Hoàng Gia Ân không phải là Lâm

Khiết Trang mới đúng, là con gái của Lâm Gia Minh, người đã cứu mạng nó, và việc nó cần làm chính là giết chết kẻ thù, nhưng giờ ông ta đã chết, mối thù của nó sao có thể dập tắt? Vậy nên người nó cần giết chính là con trai ông ta! Nghĩ đến đây, đôi mắt nó man mác buồn, khẽ tháo kim truyền ra, nó mang đôi dép rồi lẳng lặng ra khỏi phòng. Bước dọc theo hành lang nó ngược đôi mắt nâu đen lên trời, nó thầm cảm thấy cô đơn.

Ai có thể biết nó cô đơn ra sao? Cô đơn như thế nào?

Lặng người ngắm nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh đang vây quanh vầng trăng khuyết kia nó thầm ước mình chính là vầng trăng đó, tuy khuyết nhưng lại là trung tâm của vạn vật, tuy khuyết nhưng không bị bỏ rơi. Tự tặng cho chính mình nụ cười chế giễu, nó biết một người như nó thì ai thèm để ý, ai thèm quan tâm, nhất là khi mục đích trả thù của nó được hoàn thành mọi người sẽ nhìn nó như một tội đồ.

Rồi nó quay người trở về, khoan đã. Nó khựng người lại, sao nó lại bước đến căn phòng này?

Rõ ràng nó bước trở về mà, tại sao lại đến căn phòng này?

Đầu tiên là tự trách mình đăng trí sau đó là cảm giác tò mò về chủ nhân của căn phòng, nó quyết định đi thử vào trong, không hiểu sao một người không bao giờ bận tâm đến ai bây giờ lại “nhiều chuyện” đến vậy, có chăng người trong đó là người rất quan trọng với nó? Nghĩ đến đó liền tò mò đi vào trong, căn phòng không chút ánh sáng.

“A!”-Nó vấp phải thứ gì đó, cả thân người ập xuống, trong đầu nó hiện lên một suy nghĩ rằng môi nó là thứ đầu tiên tiếp lấy đất Mẹ bao la, nó nhắm tịt mắt lại chờ đợi cái kết cho lòng tò mò đầy ngu xuẩn của chính nó. Chợt nó nghe thấy một tiếng rên, giật mình nó mở mắt. Ôi cái giống gì thế này?! Môi nó không hôn đất mẹ mà hôn... một thằng á nhầm một người con trai hơn thế người này lại còn đang bị hôn mê. Nó ngăn người ra, mắt nó, môi nó vẫn dán chặt vào người con trai đó, nó để ý người con trai này rất đẹp, đôi mắt tuy nhắm nhưng vẫn không làm mất dáng vẻ uy nghiêm, băng lãnh, cái mũi cao cao, dù đang đeo dây thở ôxy vẫn không làm mất vẻ điển trai của chính mình, cái môi mỏng màu đỏ tuyệt đẹp, có chăng đàn ông môi mỏng là bội tình?

Nhưng sao cái môi này xinh thế. Có hay không phải nó là người đầu tiên hôn người này? Càng nhìn nó càng cảm thấy người này rất quen thuộc, từ từ luyến tiếc rời khỏi môi anh, nó đưa tay đặt ở lồng ngực, nơi mà tiếng trống đang đập liên hồi. Bây giờ thì nó tin rằng chuyện “vừa gặp đã yêu” rồi.

Nó cẩn thận ngồi dậy bật đèn tìm kiếm nguyên nhân khiến nó ngã. Sau một hồi tìm kiếm thì nó nhận ra nó té là vì cái USB đáng ghét nằm lẫn lóc trên sàn nhà. Nó không vội thắc mắc cái USB này tại sao lại nằm đây, điều làm nó tò mò chính là nội dung của chiếc USB này là gì, có phải rất quan trọng không, chính vì vậy nó trở về phòng, nhưng cũng không quên nhìn chàng trai kia rồi tắt điện. Về tới phòng bệnh của mình nó lôi ngay cái laptop được đặt sẵn trong đồng hồ mà “ba” nó mang tới, cẩn thận cắm cái USB vào. Thật bất ngờ, bởi vì hình của người con trai ấy đang ở trên màn hình. Nó chăm chú xem,

“Khiết Trang à không Gia Ân em có nghe anh nói gì không? Anh là tên Khải cầu huyết mà em đã từng ba lần tát đấy!”-người con trai đó nở nụ cười khiến nó ngỡ ngàng.

“Ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã thích em mất rồi nhưng anh vẫn không thừa nhận, em có còn nhớ lần đầu tiên ta gặp nhau không? Chính xe của anh đã hất nước em, anh đưa em một xấp tiền để si nhục em, nhưng anh thật không ngờ em không những không lấy mà còn quẳng thẳng vào mặt anh nữa đấy! Em có biết không ban đầu anh chỉ xem em như một món đồ của chính mình mà ra sức bốn cọt em nhưng khi anh biết được con người thật của em, biết được gia đình em chính là bị ba anh hãm hại, anh đã rất khó xử đấy, lúc đấy anh đã đưa ra đề nghị nếu em làm anh yêu em, em có thể giết anh nhưng ngược lại nếu em yêu anh, em sẽ phải thuộc về anh. Đến cuối cùng anh lại bại trong tay em”-hắn cười khổ.

“À có lẽ em thắc mắc tại sao anh lại quay cái này đúng không? Đây chính là bất ngờ cho em, anh đã lén cài chip để quay tất cả đấy. Em xem nhé, đây chính là...”-nó đột nhiên tắt đi, nước mắt nó rơi lã chã trên gương mặt thanh thoát, đẹp đẽ của nó. Tại sao ba của người đó lại là hung thủ hại cả nhà nó? Tại sao? Nó lắc đầu, đôi chân lại không nghe lời loạng choạng chạy đến phòng của hắn. Nó yếu ớt ngồi xuống bên hắn, ngón tay nó vô thức vuốt ve theo từng đường nét trên khuôn mặt hắn. Nó tự hỏi người này là ai? Tại sao nó lại đau khi biết được chính anh là con của kẻ thù giết cha nó. Tại sao nó lại yêu hắn? Tại sao trong nó lại quen thuộc đến thế?

“Em biết rằng mình đã rung động khi lần đầu nhìn anh. Nhưng em thật sự không thể bỏ qua mối thù này. Em sống chính là để trả thù, họ làm với ba em bao nhiêu em trả lại bấy nhiêu.”-đột nhiên nó bật khóc.

“Em sẽ không quên anh, sẽ không quên gương mặt này.”-nó lưu luyến hôn lên đôi môi mát lạnh của hắn rồi nó thần thờ bước ra khỏi căn phòng, những gì diễn ra hôm nay nó sẽ mãi chôn chặt, mãi mãi. Nhưng nó đâu biết rằng, lúc nó rời đi chính là lúc hắn tỉnh lại...

P.s: xin lỗi các mem vì sự chậm trễ này, thật ra vì mình mãi ham chơi nên... =)) hi hi

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đau ! Quên Anh Là Điều Em Không Thể !

Có ai hiểu được tình yêu? Có ai có thể định nghĩa tình yêu là gì? Nó không thể hiểu tại sao nó lại yêu hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên, nó không biết hắn là ai, là người như thế nào nhưng nó lại yêu hắn? Nó thử hỏi tại sao lại nực cười đến vậy, nó thật không thể hiểu... nhưng điều thực sự khiến nó đau lòng

chính là nó lại yêu chính người là kẻ thù của nó...

Nó bước ra khỏi căn phòng với hai hàng nước mắt, có lẽ đó là hai hàng nước mắt cuối cùng mà nó rơi. Cố gắng bước thật nhanh, nó nào biết hần đã tỉnh lại, điều đầu tiên hần nghĩ đến chính là nó, nó có làm sao không. Hần yếu ớt ngược đôi mắt nhìn ra cửa sổ, chỉ cần nó yêu hần, như vậy là đủ rồi. hần khẽ mỉm cười.

*** Sáng hôm sau ***

Khi trời vừa sáng, Duy Quân đã bước đến phòng nó, cậu khẽ ngồi xuống bên giường nó, đột nhiên, “Chuyện gì?”-nó không mở mắt nói. Nó biết ngoài Quân ra thì không ai có thể rảnh tới mức này. “Chỉ là muốn đến thăm cậu thôi...”

“Không cần!”-nó cất ngang. Nó không quan tâm cảm giác của Quân lúc này ra sao, nó chỉ cần biết mục đích của nó nhất định phải đạt được.

“À cậu nói tôi là bạn gái cậu đúng không? Được thôi, tôi có thể trở thành bạn gái cậu...”-nó ngừng lại, có biết rằng lời nói của nó làm Quân vui biết bao nhưng hình như nó chưa nói hết.

“Nhưng đó chỉ là diễn, tôi cần cậu để hoàn thành mục đích của chính mình. Cho nên cậu đừng hy vọng chuyện tôi làm bạn gái của cậu là sự thật. Nếu cậu đồng ý thì tôi rất cảm ơn nhưng nếu cậu không muốn. Tôi cũng không ép!”-nó nhẹ nhàng mà sâu sắc. Quân như chết lặng khi nghe nó nói, thì ra chỉ là bản thân cậu quá ảo tưởng mà thôi. Cố gắng tự nói với bản thân rằng thời gian bên nhau sẽ làm nó yêu cậu, chính vì vậy, cậu nờ nụ cười chưa chút nhìn nó: “Nếu tôi có đủ giá trị lợi dụng với cậu thì... Tôi chấp nhận!” Nó có hơi bất ngờ khi nghe thấy câu trả lời của Quân nhưng rồi cũng mỉm cười, nụ cười khinh thường.

“Ngu ngốc!”-nói rồi nó quay mặt về hướng cửa. Bấy giờ anh ấy đang làm gì? Anh ấy có ổn không? một giây thất thần, nó đột nhiên nghĩ đến hần, không biết hần đã tỉnh chưa, rồi một giây tìm nó nhói đau. Thật sự nó không muốn tổn thương hần nhưng nó cũng không muốn chính bản thân mình có lỗi với cha mẹ. Nó nhắm mắt, đôi mắt vô thức rơi lệ! Giọt lệ đó cũng chính là giọt máu nơi tim nó. Chẳng có gì có thể diễn tả được tâm trạng nó lúc này ngoài chữ “Đau”.

Quân ngồi đó được một lúc rồi cậu cũng đứng dậy, nặng nề rời đi, bây giờ tất cả trong cậu cũng chỉ có thể dùng chữ “Đau” để diễn tả. Sau khi Quân rời đi, Luli từ ngoài đi vào với gương mặt thất thần, phải, cô đã nghe hết đoạn hội thoại của nó và Quân. Thật sự, bây giờ cô chỉ muốn nhào đến hỏi nó tất cả không phải là sự thật đúng không, muốn hỏi rằng tại sao nó lại chọn hai chữ “phản bội” mà nó căm ghét để đối xử với hần. Người yêu nó hết lòng, yêu đến nỗi cả mạng sống cũng không cần.

“Tại sao?”-Luli giọng căm phẫn hỏi.

“Cậu là ai?”-nó thật sự không nhận ra cô gái này.

“Hay nhỉ? Cậu chỉ cần mất trí nhớ là quên sạch sành sanh những chuyện đã xảy ra, quên đi người đã yêu cậu đến ngay cả mạng sống cũng cam tâm không cần. Chỉ cần mất trí nhớ là quên hết đi tất cả những kỷ niệm đẹp để giữa tình bạn và tình yêu mà người khác hiển dâng cho cậu. Cậu hẳn tâm làm tổn thương người yêu cậu nhất sao? Trả lời tôi đi, cậu thật sự muốn làm vậy?”-Luli dùng giọng điệu châm chọc xen lẫn đau khổ nói với nó.

Lại một giây thất thần, cô gái này nói gì chứ, cái gì mà người yêu nó nhất, cái gì mà mạng sống cũng không cần? Ngược đôi mắt nâu đen của chính mình, nó thật sự không hiểu nhìn Luli.

“Cô nói gì vậy?”

“Cậu đừng giả ngu nữa, chính vì cậu nên Karry mới bị bọn Lừa đồ hại cho hôn mê, chính vì cậu nên xem tỵ nữa là mạng của Karry đã mất rồi cậu biết không? Cậu có biết lúc tôi nghe nói cậu mất trí nhớ, tôi đã gấp gáp chạy đến phòng của Karry không? Cậu có biết lúc đó tôi thấy gì không? Tôi thấy cậu ấy khóc đấy, cậu ấy dù hôn mê nhưng vẫn vừa khóc vừa gọi tên cậu đấy. Emily!”-Luli khóc lên.” Cậu ấy còn tự nói mở rằng những kỷ niệm giữa cậu và cậu ấy, cậu ấy luôn đem theo bên người ngay cả khi cậu ấy cứu cậu, cậu ấy vẫn đem theo đấy. Nhìn cậu ấy, mũi thì đeo dây thở, môi mấp máy, khó khăn lắm mới nói hoàn chỉnh được một câu. Ngay lúc đó tôi liền lập tức chạy đến chỗ nữ y tá lúc thay đồ cho cậu ấy chỉ để tìm lấy bộ quần áo của cậu ấy, tôi lục tìm cuối cùng tìm thấy một cái USB màu đen nằm trong ống quần của cậu ấy, tôi chạy về phòng bệnh của cậu ấy, lấy điện thoại của mình rồi cắm vào xem. Cậu có biết tôi như thế nào khi xem hết cái clip nằm trong cái USB đó không? Tôi đã rất ganh tị vì cậu có người sẵn sàng hy sinh tất cả vì cậu.”-Luli nhắm mắt lại, khẽ thở dài.

Thì ra là vậy ư? Tại sao có thể? Đôi mắt nó vô hồn nhìn về một điểm nào đó. Có ai đó hãy nói cho nó biết những điều nó vừa nghe không phải là sự thật đi. Hãy cho nó biết những điều nó đã quyết định là đúng đi.

“Không, không phải...”-nó lắc đầu nguầy nguậy.

“Cậu đừng ép bản thân phủ nhận nó,”

“Đừng nói nữa, làm ơn đi đừng, đừng.”-nó hét lên, nước mắt cũng từ đó trào ra.

“Cô không biết gì cả, chính cha anh ta, chính cha anh ta đã giết cha mẹ tôi, tôi...tôi không thể...tôi thật sự không thể...”

“Chính vì cha cậu ấy giết cha mẹ cậu nên cậu ép bản thân làm tổn thương cậu ấy? Cậu cam tâm làm tổn thương anh ấy? Cậu làm tôi quá thất vọng rồi!”-nói rồi Luli bước nhanh ra khỏi phòng.

—— Tại phòng hán ——

“Jackson, cậu nói vậy nghĩa là gì? Tại sao Emily lại mất trí nhớ? Tại sao?” “-hắn như điên lên, cơ thể đột nhiên run lên, miệng không ngừng ho.

“Tớ không biết tại sao Emily sau khi ngồi chăm sóc cậu lại biến mất, tớ chỉ biết khi tớ quay lại phòng của cậu ấy thì thấy cậu ấy hôn mê, bác sĩ nói cậu ấy có thể nhớ lại nếu liều thuốc làm mất trí nhớ tạm thời tan đi và não không bị va chạm khiến nó bị kết lớp màng mỏng quanh cục máu bầm ở não cậu ấy. Nếu không vĩnh viễn cậu ấy sẽ mất đi kỷ ức.”

Hắn dường như không thể tin vào tai mình. Hắn cố gắng tháo kim truyền ra, rút dây thở, yếu ớt lao xuống đường, nhìn thấy hắn lao đi, Jackson không khỏi đau lòng. Nếu như hắn biết Quân-người bạn mà hắn cho là thân nhất cướp đi nó liệu hắn sẽ ra sao? Cậu thật sự không thể nghĩ đến...

Hắn lao đi, dùng sức chạy thật nhanh, hắn cố gắng chạy đến trước phòng nó, hắn nhẹ nhàng đi vào.

“Lại là ai?”-nó nhắm nghiền mắt đầy mệt mỏi. Ngày hôm nay, thật sự quá dài!

“Cậu là ai?”-nó lặp lại nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Đôi mắt vẫn lười biếng không muốn mở, nếu kẻ đó điếc thì nó đành làm kẻ mù vậy. Đột nhiên, có thứ gì đó lạnh lạnh động nơi môi nó. Giật mình, nó vội vàng mở mắt nhưng lại bị một bàn tay lớn che đi tầm nhìn. Lẽ nào là...

“Em thực sự quên tôi rồi ư? Thật sự quên những kỷ niệm giữa tôi với em?”

“Em mất trí nhớ cũng được, nhưng tim em vẫn đập mạnh khi tôi hôn em đúng không?”

“Có phải...”

“Anh đang nói gì vậy? Cứ nhiên xông vào phòng bệnh của tôi rồi cướp lấy nụ hôn của tôi. Anh chán sống rồi à? Anh có điên hay không khi hỏi tôi câu ngớ ngẩn như vậy? Chẳng phải đứa con gái nào khi bị kẻ lạ hôn mà tim không đập mạnh, không lo sợ kẻ đó sẽ làm gì mình không? Đúng là ngu ngốc.”-nó không biết ngày hôm nay nó đã nói hai từ “ngu ngốc” bao nhiêu lần rồi. Chính bản thân cũng “ngu ngốc” mà, rõ ràng nó rất hồi hộp khi bị hắn hôn nhưng sao miệng lại thốt ra lời cay độc như vậy. Nó hà cớ phải tự làm mình và người cùng đau?

“Đừng nghĩ tôi bị mất trí nhớ thì không biết anh chính là con của người đã giết cha mẹ tôi. Tôi sẽ giết anh, nhanh thôi. Nếu sợ chết thì hãy nhân cơ hội giết tôi đi.”-nó nói nhưng hoàn toàn không để ý đến sắc mặt trắng bệch cùng đôi môi không chút máu của hắn đang ngày càng “trắng thêm trắng”. Nó cứ thế “cay độc” mà làm tim hắn đau thêm đau.

Đúng vậy, hà cớ gì ngay từ đầu hắn lại lôi nó vào vở kịch của chính mình, hà cớ gì lại biến nó thành con người như vậy? Vô tình, nhẫn tâm, đầy thù hận. Tại sao ông trời lại để nó nói yêu hắn, rồi lại để nó nói giết hắn. Tại sao lại cho hắn biết cảm giác hạnh phúc, sung sướng khi biết yêu rồi lại vô tình đâm nát trái tim hắn, đâm nát con tim vừa rộng mở chưa bao lâu lại vỡ vụn? Hắn từ từ khuyu xuống trong đau khổ. Hắn tự hỏi liệu có phải tình yêu chính là liều thuốc khiến con người đau khổ? Tự tặng mình cái nhếch môi đầy khinh bỉ, hắn từ từ khép mi mắt. Hình như trước khi chìm vào bóng tối vô tận, hắn lại được nghe thấy tiếng gọi của nó thì phải? Có phải nó đã nhớ hắn không? Có phải không? Đôi môi lại cong lên, hắn đã chìm vào “giấc ngủ sâu”

_____ To be continue _____

P.s: Các bạn có thể góp ý cho Wind biết bằng cách gửi thư qua mail tranhanhtrang04112001@gmail.com, hoặc gửi qua face tạm thời vì face chính sẽ bị khóa trong vòng một tuần. Đây là link face chính: <https://www.facebook.com/profile.php?id=>

Link face phụ: <https://www.facebook.com/lam.yet.18>

Mong các bạn góp ý để Wind có động lực viết tiếp nha! Cảm ơn các bạn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh Em Song Sinh!

Lần thứ hai nó biết sợ hãi là gì. Nếu lần thứ nhất nó sợ mất cha mẹ thì lần thứ hai, nó sợ phải mất hắn. Nhìn hắn khép mắt lại, nó mới cảm thấy sợ, rất sợ. Nó như kẻ điên, ra sức lay hắn nhưng không có tác dụng. Nó vội vã chạy đi tìm y tá và bác sĩ, ngay khi nó vừa đứng lên thì một người con trai bước vào, nó lập tức đứng hình, thật sự anh ta là ai? Sao lại giống nó đến vậy? Nghi vấn đầu tiên đặt ra trong đầu nó chính là: Anh ta là anh trai nó?

“Anh là ai?”

“Em không nhớ anh?”-câu hỏi của nó làm Brian bất ngờ.”Anh là anh trai của em”

“Anh trai tôi? Không lẽ anh là Gia Lâm?”

“Đúng vậy, anh chính là Gia Lâm. Anh đã thực hiện lời hứa trở về tìm em.”-Brian giọng vẫn đều đều.

“Anh làm ơn giúp tôi!”-nó không đủ thời gian để suy nghĩ, điều nó sợ lúc này chính là hấn, nó sợ hấn sẽ bỏ rơi nó. Hình như với nó hấn rất quan trọng.

.....

Hấn tỉnh lại trong căn phòng màu trắng, khắp nơi đều mang mùi thuốc tẩy nồng nặc. Hấn nhìn khắp nơi,

“Karry, cậu tỉnh rồi.”-Jackson giật mình tỉnh lại.

“Khiết...Trang! Khiết...Trang!”

“Cậu thôi đi, Emily đã quên cậu là ai rồi, sao cậu cứ cố chấp không chịu chấp nhận chứ!”-Luli gắt lên.

“Khiết Trang...”-hấn vẫn gọi tên nó. Từng chút từng chút của ký ức cứ hiện về trong tâm trí hấn. Nó thực sự không còn nhớ chút gì ư? Bất giác hấn cảm thấy bất lực, hụt hẫng.

“Nếu cậu muốn Emily tìm lại ký ức giữa cậu và cậu ấy thì cậu cần phải nhanh chóng bình phục, cậu cần phải chứng minh rằng cậu ấy yêu cậu, lúc trước cũng vậy và sau khi mất trí nhớ cũng vậy chứ không phải nằm đây gọi tên cậu ấy!”-nói rồi Luli đi nhanh ra khỏi phòng. Jackson cũng đi theo cô vì cậu biết nên cho Karry thời gian để chấp nhận tất cả.

“...tìm lại ký ức cho Emily...chứng minh cô ấy yêu cậu...”

Những lời này cứ vang vọng trong đầu hấn, phải, hấn cần phải nhanh chóng khỏe lại, cần phải mang người con gái cậu yêu quay lại bên cậu, cậu sẽ không để người con gái ấy giống như Như Thảo, người đã khiến cậu mãi mãi mất đi người anh trai song sinh của mình. Thật ra cậu còn có một người anh trai nói ra thì thật mắc cười vì anh hấn lớn hơn hấn một tuổi, cậu nghe mẹ kể rằng hấn và anh hấn sinh vào lúc 00h30' ngày 31 tháng 12, anh hấn ra đời lúc 00h55' còn hấn thì vì khó sinh nên đến 1h20' ngày hôm sau mới được sinh ra vậy nên hấn sinh ra ngày 1 tháng 1. Anh em hấn rất thương nhau, đã có lúc hấn từng hỏi anh mình rằng hai anh em đều thích chung một thứ vậy nếu cả hai cùng thích chung một người thì sẽ ra sao. Và anh hấn đã im lặng, anh không biết phải trả lời như thế nào. Rồi đến năm anh mười tuổi, cha của cả hai đã qua đời do đột quỵ, mẹ của cả hai thì chết do tai nạn xe để lại hai anh em cho mẹ đỡ đầu cùng khối gia tài mà họ đã gây dựng nên. Năm anh hai hấn mười bốn tuổi, anh kể anh đã quen một con nhóc rất dễ thương, nhóc đó gọi anh là tiểu Hồ vì nhìn anh có răng khềnh, khi cười sẽ rất giống hồ con. Anh quan tâm cô bé đó như quan tâm hấn, đến lần sinh nhật thứ 14 của anh thì hấn và anh đã gặp một người con gái, người đó chính là Châu Như Thảo. Cả hai đã thích người con gái đó ngay từ lần gặp đầu tiên, nhưng có lẽ ông trời thiên vị anh nó nên đã để cho cô bé đó học cùng lớp với anh. Và khi đến ngày sinh nhật thứ 15 của anh, cô bé đó chấp nhận lời tỏ tình của anh, chính điều đó đã làm hấn đau khổ, nhưng biết làm sao được, từ nhỏ anh đã luôn che chở bảo vệ hấn, luôn nhường mọi thứ cho hấn mà, bây giờ ngay cả việc nhường lại một người con gái hấn không thể làm ư? Vậy nên hấn chấp nhận từ bỏ cô, cho đến khi cô phát hiện anh có qua lại với nó, vì không muốn làm anh và cô bất hoà nên hấn đã chịu thay thế anh, để gặp cô bé đó. Hấn thay anh mình nói cho cô bé đó biết anh đã có bạn gái. Cho đến năm anh hấn 16 tuổi, cô bé đó đã hẹn anh trai hấn để tặng quà sinh nhật, hấn biết nếu là quà của anh thì mình không thể nhận nên đã nói anh gặp cô bé ấy. Thế nhưng...

.....

“Chúc mừng sinh nhật anh!”-nhóc con chia hộp quà nhỏ xinh trước mặt anh.

“Cảm ơn nhóc con nhé! Khi nào tới sinh nhật em anh sẽ tặng em món quà bự hơn thế này nữa cơ!”-nói rồi anh mỉm cười với nhóc con. Cả hai ngồi giỡn đùa cùng nhau được một lúc thì nhóc con phải về nên anh cũng về. Khi về tới nhà anh thấy Thảo cũng đứng trước nhà anh, tay cầm một hộp quà. Mặt Thảo nhăn lại khi thấy hộp quà trên tay anh. Cô và anh đã cãi nhau, trời bắt đầu mưa, càng lúc càng nặng, Thảo nhanh chóng chạy đi dưới màn mưa, anh chạy theo hấn đúng lúc đó từ phía hấn phát ra ánh sáng loé lên, ngay lập tức

“Anh hai!!!”-hấn chạy nhanh như tia chớp đẩy nhanh anh mình, đồng thời ôm lấy Thảo, dùng thân mình bảo vệ cô.

“Khải!!”-Thảo và anh hấn gọi tên hấn trong màn mưa. Nhưng rất nhanh hấn đã chìm vào hôn mê, những dòng máu cứ thế tuôn ra hoà với dòng mưa.

.....

“Làm ơn, làm ơn cứu em cháu!”-anh trai hấn, gương mặt đầy sợ hãi.

Cánh cửa đóng lại, chiếc đèn đã chuyển đỏ sau một tiếng đồng hồ đầy căng thẳng cũng đã mở ra, anh hấn chạy nhanh đến chỗ của vị bác sĩ kia,

“Em cháu...em cháu sao rồi.”

“Cậu ấy bị thương nặng nhưng hiện tại chúng tôi đang cố gắng giúp cậu ấy duy trì sự sống vì phần bụng bị va đập mạnh khiến thận bị đập cần phải thay thận nhưng bệnh viện lại chưa được cung cấp thêm thận nên việc nguy cấp chính là cần người hiến thận. Nhưng như cậu biết nếu một người bị mất thận đồng nghĩa sẽ chết thể nên...”-vị bác sĩ ngừng lại.

Anh hấn như bất động khi nghe vị bác sĩ ấy nói, anh ngưng một lúc rồi ngẩng đầu lên, miệng nở nụ cười nhẹ.

“Cháu sẽ hiến thận!”

.....

Hắn tỉnh lại trong căn phòng màu trắng, điều đầu tiên hắn có thể nhớ chính là mình đã lao ra cứu lấy anh và Thảo, hắn đưa mắt như tìm kiếm gì đó nhưng đáp lại chỉ là hình ảnh người mẹ nuôi với gương mặt bơ phờ, hắn yếu ớt nói:

“Mẹ ơi...anh hai...anh hai con...”

Đáp lại chỉ là những dòng nước mắt rơi trên khuôn mặt tội nghiệp,

“Anh hai con...nó...nó mất rồi.”-giọng bà yếu ớt. Giọng bà từ từ kể lại cho hắn nghe,

“Không thể...không thể! Mẹ hãy nói con nghe không phải là sự thật đi.”-hắn thật sự không tin vào tai mình. Là do hắn ư? Sao lại cứu hắn? Là một mạng đổi một mạng ư? Không, đáng lẽ anh hắn sẽ sống nếu không hiến thận cho hắn!

“Xin lỗi! Em sẽ sống tốt, sẽ thay anh làm một Vương Tuấn Khải tốt!”

P.s: mình biết mình viết lâu dễ làm các bạn nản chí và dễ quên nội dung, mong các bạn hiểu cho, mình đang đi học, nên thời gian viết không thể thường xuyên được vậy nên mình sẽ cố gắng viết nhanh hơn nữa.)

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: “...nếu Em Quên Thì Tôi Sẽ Là Người Làm Cho Em Nhớ!”

Chap 18:

“Hoàng Gia Ân, em hãy nghe cho kỹ đây, dù cho em có ruồng bỏ quá khứ, ruồng bỏ chính ký ức của mình thì tôi vẫn sẽ mãi mãi là người nhật hết chúng đặt lại vị trí ban đầu! Và...Nếu em quên thì tôi sẽ là người làm cho em nhớ!...”

.....

Những kỷ niệm về người anh trai quá cố cứ mãi lớn vồn trong tâm trí hắn, hắn quyết tâm phải làm cho nó nhớ lại những kỷ niệm giữa hai người. Nghĩ đến đó hắn lập tức gọi cho Jackson giúp hắn xuất viện. Vội vàng thay quần áo, hắn chẳng để tâm đến vết thương đang dần khép miệng lại rỉ máu đỏ thẫm vùng băng quấn. Điều hắn bận tâm bây giờ không phải, phải là quan tâm nhất chính là nó. Dù cho có phải trả giá bằng cái mạng này, hắn cũng cam.

.....

Ngày hôm sau, cả trường Royal đều phải giật mình vì họ nghĩ hắn và nó từ lâu đã là một cặp, đáng lẽ phải đi chung với nhau nhưng sao lại mỗi người lại một xe thế kia?!

– Nó đi chung với Brian và Bảo Ngân.

– Hắn đi chung với Jackson và Quân.

Những tiếng xì xào và những tiếng cười mang đầy vẻ khinh bỉ. Phải, họ khinh nó họ cười vì không sớm thì muộn nó cũng bị hắn đá nhưng lại chẳng hiểu chút gì!

Bàn tán rồi lại bàn tán, chỉ sau một lúc thì sân trường trở lại về vắng lặng thường ngày, vì đã tới lúc vào học.

....

Ngồi trong lớp nhưng nó, hắn và Quân mỗi người một suy nghĩ, Ruby, Luli không khỏi lắc đầu. Từ khi ở bệnh viện đến khi xuất viện họ đều không nói một câu nào. Giờ canteen cả bọn cùng nhau xuống canteen nhưng chỉ có hắn là im lặng ở lại. Nhìn hắn mà nó bất chợt nặng lòng! Nhưng...đã diễn thì diễn cho trót!

....

Giữa đám đông, những tiếng cười, nói khiến nó cảm thấy bản thân thật giả tạo,

“Em gái, em ăn gì không? Sao cứ thờ người ra như vậy chứ?”-Brian về lo lắng nhìn nó, còn Bảo Ngân? Cô ta chắc hẳn đang rất hài lòng!

“Emily! Emily may bị gì vậy?!”-Ruby kêu tên khiến nó giật mình.

“À..à...không, mình không sao”-Nó cố gắng mỉm cười thật gượng gạo.

“Cậu muốn ăn gì không?”-Từ nãy đến giờ cậu đều để ý đến không sót một hành động nào, bất giác cậu cảm thấy mình làm vậy là đúng hay sai?! Là tự nguyện hay gượng ép?

“Mình không đói...”-Nó nói.

“Cậu uống sữa nhé, nếu nhịn sẽ không tốt đâu!”-Bảo Ngân giả vờ quan tâm cho đúng kịch bản, rồi đưa hộp sữa ra trước mặt nó. Nó chỉ cầm lấy rồi lẳng lặng đi lên lớp, nó như người mất hồn, liệu nó làm như vậy là đúng hay sai?

.... Đến bàn của hắn, nó gượng mình đưa hộp sữa cho hắn,

“Cậu chưa ăn gì...nên...cho cậu!”

Hắn từ từ ngẩng lên, nhận lấy một cách máy móc, đôi mắt ánh lên nét cười,

“Cậu..quan tâm tôi?!”

“Đừng...đừng mơ, chỉ là tôi thương hại cậu thôi!”-nó chột dạ, phải, sao nó phải làm như vậy? Quan tâm?

Hắn chợt đứng dậy, nắm lấy tay nó đưa lên,

“Tôi nói cho em biết, dù cho em có quên tôi, hay gạt bỏ tôi thì...”

“Cậu im đi, đừng nghĩ rằng tôi cho cậu hộp sữa này thì có nghĩa là tôi quan tâm cậu, làm rồi, tôi chỉ đang làm theo những gì tôi cho rằng đủ để trả thù.”

“Hoàng Gia Ân, em hãy nghe cho kỹ đây, dù cho em có ruồng bỏ quá khứ, ruồng bỏ chính ký ức của mình thì tôi vẫn sẽ mãi mãi là người nhất hết chúng đặt lại vị trí ban đầu! Và...Nếu em quên thì tôi sẽ là người làm cho em nhớ vậy nên dù em có muốn giết tôi thì, tôi sẽ làm tất cả để em quay về bên tôi!”-hắn nói như đinh đóng cột.

“Vậy anh cứ chờ đi, cứ thử đi vì người tôi thích thật sự chính là THÁI DUY QUÂN! Vậy nên nếu anh cứ cố chấp thì tùy anh...”-Hắn như đứng hình khi nghe nó nói. Không...không...không phải vậy đâu! Hắn tự phủ nhận. Nhưng cùng lúc đó, Duy Quân bước vào đánh lấy nó,

“Cô ấy thật sự chính là bạn gái tôi!”

“Cậu...cậu...”-hắn tròn mắt đầy tức giận, nói rồi hắn buông tay nó, tặng cho Quân một cú đấm của sự tức giận. Nó chứng kiến tất cả nhưng lại chỉ có thể hét lên hai từ “dừng lại” rồi chạy nhanh ra khỏi lớp. Thấy nó chạy đi, hắn ngay lập tức cũng chạy theo. Người ở hai bên chứng kiến cảnh đó đều phải dạt ra.

Nó cứ chạy, chạy lên từng tầng, chạy cho đến khi trước mắt nó là một cánh cửa bằng gỗ, nhẹ mở cánh cửa, bắt chợt một luồng gió nhẹ thổi ngang mặt nó, đôi mắt vô thức nhắm lại, nó từ từ bước theo quán tính. Cảm giác thật yên tĩnh biết bao,

“Em tính bước cho đến khi nào?”-một giọng nói quen thuộc vang lên. Nó khựng lại, mở đôi mắt đang nhắm lại,

“Sao cậu lại theo tôi?”-một câu nói chẳng có ý gì là hỏi.

“Nơi này đâu phải là của em, em có quyền đi, tại sao tôi lại không thể?”

Nó không thèm hỏi lại, từ từ thưởng thức cảnh đẹp, một lúc sau,

“Em tính ngủ đứng à?”

“...”

“Sắp tới giờ học rồi, em mau xuống đi!”

“Em...”

“Cậu ồn ào quá đó!”-Nó gầm nhẹ.

“Em rất dũng cảm khi nói với tôi bằng cái thái độ đó.”-hắn cau mày. Nó bực bội quay phắt lại, bắt chợt một thân hình lớn chắn trước nó, đôi môi nó đang áp lên thứ gì đó khá mềm mại. Khoang đã, nó đang định thần và xác định cái thứ kia là gì. Đột nhiên, nó tròn ngược mắt lên, đẩy hắn ra, đưa tay

lên môi mình,

“Khốn kiếp!”-Nó đưa tay định đâm hấn nhưng lại rơi vào khoảng không, hình như, có cái gì đó vụt qua mắt nó,

-Đi ra.

-Không thích. Nếu thích thì đầu bàn còn chỗ đẩy.

.

.

.

-Cô ngồi đi!

-Sao anh không ngồi chứ. Bộ gay à, keo thế à. Chỉ vì một chỗ ngồi mà tranh với con gái thế không thấy nhục à. Mới sáng còn quăng cả một xấp tiền luôn cơ mà sao giờ keo thế?! hm?!

.

.

.

-Cô cầm cho tôi

-T.Ô.I K.H.Ô.N.G C.Â.M!

Hình như, chàng trai đó đang hôn cô gái đó, như hấn..hôn nó! Rốt cuộc là tại sao những hình ảnh đó lại xuất hiện trong đầu nó, điều này có ý nghĩa gì? Có liên quan gì?

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thế!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ký Ưc Ùa Về! (Part 1)

Sau khi hôn nó, hấn bị đẩy ra. Tự mình mĩa mai mình. Hấn bước lên trước nó, bây giờ hấn và nó chính là lưng đối lưng.

“Em có thể không nhớ tôi cũng được nhưng tôi sẽ mãi mãi cố gắng, mãi mãi kiên trì làm cho em nhớ ra ai là người đã bị em đánh ngay ngày đầu đi khai giảng, ai là người đã hôn em ngay trong lớp, ai là người đã cùng em đón sinh nhật, cùng em hẹn hò, cùng em vượt qua nguy hiểm, tôi sẽ làm cho em nhớ ra, tôi hứa đây...”-nói rồi hấn chậm rãi quay lưng lại, từng bước, từng bước đi qua nó.

Nhìn bóng hấn đi, lòng nó đau như thắt lại, rốt cuộc là tại sao?Tại vì sao?Nó như muốn hét lên, trước mắt nó nhòe đi, sao lại là người con trai đó, sao cứ phải là bóng lưng đó, và tại sao...sao nó lại chẳng thể nhớ gì cả? Rốt cuộc là tại sao?Mọi thứ trở nên mơ hồ, tất cả mọi thứ xung quanh đều quay vòng khiến nó đau đớn dữ dội. Ánh mắt nó trở nên ngây dại. Sự đau đớn như vồ ập đến khiến nó chẳng thể ý thức gì được nữa. Cả thân người nó đổ ào xuống. Con đau tức như muốn nuốt chết nó. Trước mắt nó tối sầm lại.

“Karry... Karry...”-bây giờ nó chỉ có thể gọi tên hấn, tất cả dường như trống rỗng, nó khuyu xuống, hình như trước lúc nhắm mắt, nó thấy...nó thấy hình bóng hấn đang chạy đến bên nó, nó cảm thấy cả người như nhẹ tênh rồi lịm đi.

.....

Một không gian tối tăm.

Không ánh sáng.

Không bóng hấn.

Không anh hai.

Dường như là khoảng không.

Vô tận...

.

.

.

“Tên cậu huyết nào dám hát nước lên người bà!!”

.

.

.

“Nhiều đây đủ cho cô biến?”

.

.

.

“TÊN KHỐN!”

.

.

.

“Mây diễn khá lắm!”

.

.

.

“Hôm nay là sinh nhật em, nên tôi đồng ý!”

.

.

.

“Hãy đứng nghĩa như buổi hẹn hò!”

.

.

.

“Đừng bỏ em... đừng mà... em không cho anh chết... không... em thật sự yêu anh... đừng bỏ em... anh phải sống để yêu em... Em hứa sẽ bắt đầu lại... sẽ yêu anh theo cách khác mà... đừng bỏ em...”

.

.

.

“Đừng xoá anh ra khỏi ký ức của em đừng mà... đừngggg!!!!”

.....

Nó bật dậy!

“Cậu tỉnh rồi, Emily!”

Trên trán đầm mồ hôi, ngực phập phồng như thể vừa thấy ác mộng. Nó thở thật sâu rồi phát hiện tay mình hình như bị tay ai đó nắm thì phải. Nhẹ quay đầu. Là Quân, Quân đang nắm tay nó. Cảm giác hệt hăng đè nén lên tim nó. Có lẽ đây không phải là người nó mong chờ? Nó thở dài.

Đầu óc bây giờ cứ không thôi nghĩ đến giấc mơ lúc nãy, rất đổi chân thực. Bất giác nó rút tay ra khỏi tay Quân khiến cậu có chút thất vọng.

“Cậu đưa tôi đến đây?”

“Đúng vậy... Tôi đã đến sân thượng và thấy hai người nói chuyện, sau đó thì thấy cậu ngất nên tôi đưa em xuống đây.”-Quân ngập ngừng.

“Thật chứ?”

“...”

“Cậu ra ngoài đi, tôi cần yên tĩnh!”

Quân không đáp chỉ im lặng. Cậu đã nói dối đấy! Chỉ cậu biết!

Đôi chân lẻ bước ra ngoài, căn phòng lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, đáng sợ. Cậu nhớ lúc đó hần đã bế lấy nó, gương mặt đầy vẻ sợ hãi, giọt mồ hôi đọng nơi trán hần khiến Quân có chút cảm thấy ganh tị bởi vì, cậu thua hần...nhiều lắm! Cậu nói dối...lừa gạt nó...cũng vì cậu muốn nhận được sự chú ý của nó dù chỉ một lần. Không lẽ đến một lời thương hại, cậu cũng không có sao?

....

Nó ngồi đó, đôi mắt vô thức nhìn vào khoảng không vô định.

“Em tính làm gì?”

“Chẳng phải anh muốn em trả thù sao? Em đang làm đấy!”

“Em không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, em không biết bản thân là ai, em chỉ biết em là Hoàng Gia Ân, anh trai em là Hoàng Gia Lâm-người song sinh với em, và em biết mục đích em tồn tại là để trả thù nhưng em không biết tại sao, tại sao em phải làm vậy?”-Nó lắc mạnh đầu mình. Nó không bao giờ muốn điều này. Không bao giờ.

“Ân, em hay nhớ kỹ rằng cha mẹ chúng ta, tập đoàn Black & White của chúng ta vì sao mà sụp đổ, tất cả là vì cha của tên Karry đó...”

“Nhưng anh ấy không làm gì sai!”-Nó hét lên.

“Em nói gì? Chẳng phải trước đây em từng nói tất cả đều tại cha hần nên gia đình ta trở nên như thế này và người phải chịu cái giá đó chính là hần ta ư? Có biết em đã thay đổi nhiều lắm không?”

“Thay đổi?! Đúng vậy...ngay cả chính em cũng không thể hiểu em là ai...em đang làm gì...sao em phải như vậy. Đầu óc thì trống rỗng. Trái tim thì bất lực. Ý chí thì gục ngã. Em chỉ biết trả thù và phải trả thù. Em chẳng thể hiểu mình làm như vậy là vì ai, vì cái gì. Em không biết...và cũng chẳng thể biết...”-Nó gục xuống, đôi mắt ánh lên sự đau khổ, tuyệt vọng.

Nó hận mình quá ngốc...

Hận mình quá vô dụng...

Brian biết bây giờ dù có nói gì thì nó cũng sẽ không nghe, nên chỉ bất lực mà đứng dậy từ từ bước ra ngoài, để lại nó chìm trong yên tĩnh.

Đôi chân trắng nõn khẽ bước xuống giường, nó thờ thẩn bước đi, dù sao cũng hết giờ học rồi, nó ở lại cũng đâu được gì.

Lại quay mặt nhìn ra ngoài.

“Trời mưa nữa rồi...”

.....

Cái lạnh tê buốt...nhưng sao má nó vẫn có cái gì đó ấm ấm, là nước mắt ư? Nó khóc từ bao giờ?!

Mà thôi cũng tốt...dưới mưa nó có thể khóc...có thể thỏa thích khóc...đúng...có thể thỏa thích khóc...

Đôi chân vô thức bước đi trong tiếng nấc nghẹn ở cổ họng. Nó cứ đi. Đi đến chẳng biết mệt. Nó đi ngang qua một con hẻm. Đôi chân chẳng hiểu tại sao

lại dừng lại. Nó đưa mắt thấy hai đứa trẻ đang chơi với nhau, rất vui.

“Tiểu Hồ...Tiểu Hồ chờ Gia Ân với!”

“Anh không phải Tiểu Hồ mà!”

“Nhưng nhìn anh rất giống con hồ con. Nên em thích gọi như vậy đó!”

.

.

.

“Mưa lạnh quá!”

“Em chờ tí đi, mưa sắp tạnh rồi.”-đứa bé trai ôm đứa bé gái.

“Ai cho anh ôm em?!”-đứa bé gái chu mỏ.

“Ôm cho em đỡ lạnh!”

“Anh là đồ dê xồm đợi lúc em lạnh thừa cơ ôm em! Em cho anh chết!”

“Anh không có!”

“Anh còn cười hả?!”

.

.

.

Hình như nó rất vui...những đứa trẻ đó, những đứa trẻ đang đùa với nhau đó...rất vui...

“Em còn tính đứng ở đây bao lâu nữa?”-một giọng nói quen thuộc vang lên, giọng nói khiến nó chờ đợi. Yếu ớt quay đầu, đúng là anh ! Mím cười nhẹ, trước mắt nó tối sầm, nó đã ngất!

—— tobe continue ——

P.s: mọi người cho Wind biết ý kiến, Wind đã rất đau đầu và rất cố gắng để viết tiếp mong mọi người có thể góp ý cho Wind.

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Quên Đi...thì Rồi Nghĩ Tiếp!

Nó tỉnh lại. Đầu tiên là mọi thứ quay vòng, sau đó chính là mơ màng cuối cùng thì ngơ ngác nhìn xung quanh căn phòng đầy xa lạ. Căn phòng màu xanh lam có vẻ rất quen thuộc.

Trong lúc còn đang trong tình trạng ngơ ngác ngáo ngáo thì hần bước vào. Giọng đầy ân cần:

“Em không sao chứ?”

Nó giật mình, không lẽ đây là nhà anh ấy? Gương mặt điêu khắc hai chữ “ngạc nhiên” nhìn hần:

“Sao tôi lại ở đây?”

“Tôi quên mất rằng em bị mất trí nhớ nên thôi nói lại cũng không sao. Em đã đồng ý đến đây sống để thực hiện mục đích của chính mình!”-lời nói đầy ẩn ý, khiến nó phần nào hiểu ra lý do nó ở đây! Cơ mà đâu phải có hần và nó,

“Cậu không sao chứ?”-bây giờ nó mới thấy, không chỉ có hần còn có Ruby, Luli, Quân, Jackson.

“Tôi không sao!”

“Em không sao là tốt rồi!”-Brian từ ngoài cửa đi vào, giọng nói mang chút châm biếm.

“Cậu không cần lên tiếng!”-hắn khó chịu.

“Tôi thì sao nào? Lo cho em gái cũng bị cấm à?!”

“Anh...”

“Thôi!”-Nó hét lên, bước chân xuống giường, nó đẩy một mồi, loạng choạng ra khỏi căn phòng.

Nó không nghĩ đến bản thân vừa tỉnh lại liền nghe cả hai người nó yêu quý cãi nhau.

Nó đi, hắn, Quân rất muốn đi theo, nhưng lại chỉ biết lặng im, nghe nó hét lên:

“Để tôi yên!”

....

Bước đi, nó rời khỏi căn phòng đó.

Dạo này cơ thể nó chẳng tốt tẹo nào, lúc nào cũng trong tình trạng ngơ ngẩn, cả người chỉ muốn nằm xuống, nhưng lại không ngờ đến bản thân lại ngất lên ngất xuống.

Nó tiếp tục đi xuống, chỉ vừa đến cầu thang, nó đã nghe thấy những tiếng xì xào, rồi lại xì xào của những người giúp việc ! Nó biết họ nói đến mình. Chỉ im lặng thôi không sao đâu. Chỉ cố gắng mặc kệ, bước thật nhanh nhưng mà...

“Là cô ta đó, người đã khiến cậu chủ phải nằm bệnh viện cả tháng trời, học hành không được tốt, dù sao cũng sắp thi rồi, tôi thật ước cô ta đừng gặp cậu chủ khiến cậu như thế này.”

“Đúng vậy!”

“Người gì mà...”

Những lời nói đó, tuy nhỏ mà cứ như chiếc loa đang hét bên tai nó, chân cố gắng bước nhanh nhưng vì mới ốm xong nên đôi chân mềm nhũn mất đà khiến cả người nó chao đảo, nhắm chặt mắt. Nó đang chờ đợi, chờ cho cả thân mình té xuống. Nhưng không, nó không té ập trên nền nhà lạnh lẽo mà lại rơi vào một tay khác đầy ấm áp, mùi hương quen thuộc cùng khuôn ngực ấm áp đó khiến nó mơ màng mờ mắt ra. Là hắn, người luôn bên nó, tại sao nó lại luôn cố đẩy hắn ra trong khi lòng nó, tìm nó lại luôn muốn bên hắn? Tại vì thù hận? Hay tại vì nó và hắn không thể bên nhau? Bất giác, nước mắt nó rơi xuống. Nó vô dụng quá. Thế nhưng, làn nước ấm đó đã bị hút đi bởi đôi tay to lớn mát lạnh kia. Giọng anh đầy ấm áp khiến nó chỉ muốn chìm vào trong sự ấm áp đó.

“Sao lại khóc? Sao lại không cẩn thận như vậy? Em có biết mình mới ốm dậy không? Ngốc lắm đấy!”-lời trách mắng đầy nhẹ nhàng chất chứa đầy yêu thương nhưng sao lòng nó lại đau quá vậy?

“Tôi...tôi...”

“Mặc kệ lời họ nói, biết không?!”

Chỉ một mệnh lệnh, khiến nó gật đầu, nghe theo. Thật nên nói là hắn có ma lực “thôi miên” hay nên nói nó quá ngu ngốc đây?

“Lên lầu nghỉ ngơi đi!”

Lần nữa nó lại như cái máy nhận lệnh rồi làm theo, chẳng suy nghĩ. Thật ngốc!

Nó quay đi, cố gắng giữ cho bước chân không bị té.

Nhận thấy bóng nó khuất, gương mặt bỗng chốc lạnh lại. Giọng nói đánh thép khiến cho đám người kia lạnh đến run người.

“Là kẻ nào dám nói ra những điều đó?”

Nếu chẳng phải hắn “bất chấp” đi theo thì này giờ đã để nó chịu áp lực rồi.

“Nhưng cậu chủ...”

“Là bà? Muốn đi đúng không? Đi đi. Biến!”-hắn nói xong. Gương mặt vẫn chẳng dãn ra tí nào. Còn người giúp việc đó chỉ biết đứng im như tượng. Đối với người đó bây giờ chỉ còn hai chữ “Chấm hết!”-“Khoan đã.”

Bóng nó xuất hiện cùng giọng nói mang vẻ cầu xin:

“Đừng làm vậy!”-Giọng nó vang từ phía cầu thang, chẳng biết từ bao giờ nó đã đứng đó, nghe hết toàn bộ, nó cảm thấy xúc động khi hắn làm vậy, nhưng một phần lại cảm thấy không đáng, người kia cũng đã ngoài 40 nếu đuổi bà ta đi thì bà ta biết làm gì đây? Vậy nên, không cần vì chuyện đó mà khiến người khác mất đi miếng cơm của mình!

“Nhưng...”

“Bà ấy không làm gì sai!”

“Nhưng...Tuỳ em! Bà gặp may đấy!”-Nói rồi hắn quay đi.

Còn người kia? Khỏi phải nói, tất nhiên là cảm ơn rồi rít !

.....

Trở lại căn phòng, lúc này chỉ còn có Ruby và Luli, còn Jackson, Quân đã đi đâu mất rồi nhưng...không sao, thiếu một người thì yên tĩnh thiếu hai người càng yên tĩnh thêm. Nhưng quan trọng là lại sắp có thêm cuộc cãi vã hay chiến tranh gì gì nữa thì phải!

Nó không mấy chú tâm, đánh phịch lên giường, đôi mắt khép hờ, giọng nói lộ rõ vẻ chán ghét, mệt mỏi,

“Các cậu...muốn nói gì?”

“Chẳng phải mày đã biết trước..”

“Luli...”-Ruby khẽ nhắc.

“Tôi không biết gì cả,điều tôi biết chính là tôi cần phải ở đây, cần phải hoàn thành mục đích sống của riêng mình!”

“Cậu thực sự đã quên những ngày tháng trước đây rồi ư? Cậu đã quên khoảng thời gian chúng ta vui vẻ,khoảng kỷ niệm đẹp để giữa tất cả chúng ta ư?”

“Tôi không quan tâm ! Vì nó không nằm trong mục đích...tồn tại của tôi! Còn Ruby, tôi vẫn nhớ tất cả, cậu là bạn từ nhỏ của tôi. Tôi và cậu đã có rất nhiều kỷ niệm. Nhưng tôi không muốn nó vướng bận đến chính mình.”

“Vướng bận ư...”

Ruby lập lại. gương mặt mang đầy nỗi thất vọng, những kỷ niệm đó làm cậu thấy vương vãi ư? Nó không đủ để cậu nhớ đến ư? Cậu thấy phiền lắm đúng không?

Cô nở nụ cười nhạt, nhạt như nước ốc..

“Cậu quên bọn mình cũng được nhưng mà tại sao cậu lại làm cho Karry phải đau vì cậu như vậy? Cậu rõ ràng biết cậu ấy làm tất cả vì cậu mà, cậu ấy hy sinh tất cả cũng chỉ vì cậu!”

“Tôi biết...nhưng...tôi có thể làm được gì? Cha anh ta giết cha mẹ tôi, cha anh ta cướp đi tất cả của gia đình tôi! Tôi đáng ra nên hận anh ta, hận...nhưng tôi chẳng thể làm được...mỗi khi thấy anh ấy đau tôi cũng đau...nhưng bản thân tôi không cho phép tôi làm vậy trước mặt kẻ thù...các cậu nói đi...tôi nên làm gì cho phải...cho đúng...cho vừa lòng các cậu?”

Nó nói cùng dòng nước mắt không cách nào kiềm hãm lại, gian phòng rơi vào trầm mặc, không ai nói với ai một tiếng nào, mặc cho không gian chìm vào khoảng lặng.

“Chúng ta...có thể lại làm bạn được không? Cùng nhau tìm lại ký ức, cùng nhau tìm lại khoảng thời gian hạnh phúc đó cho cậu được không?”-Ruby nghẹn giọng.

“Cậu không trả lời cũng không sao..bọn tớ hiểu mà!”-Ruby như sắp khóc, nhỏ kéo tay Luli rời khỏi căn phòng, ly vờ chẳng thể lành rồi! Trước khi, đóng lại cánh cửa, Luli đã nhẹ giọng

“Cậu có thể làm chủ được bản thân, bắt ép chính mình thì tại sao cậu lại không làm chủ số phận...sao lại không bắt ép nó theo cậu?”

Cô thật sự không muốn phải như thế này, cô thực sự không muốn mất đi một Lâm Khiết Trang nóng nảy, nhưng cũng rất đổi lạnh lùng, rất biết quan tâm người khác, rất biết cách làm người khác vui và cái tính cách không thì hiểu nổi. Thật sự...không muốn!

.....

Nó nằm đó, suy nghĩ rồi suy nghĩ, chuyện giữa nó, hắn và Quân. Thế nhưng mai phải đi học lại rồi, nó đã nghỉ học quá nhiều rồi, không biết có vô não kịp trước khi thi không đây!

Lăn qua lộn lại.

Vò đầu rồi lại vò đầu, bứt tóc rồi lại bứt tóc, rớt cuộc thì nó nên làm sao đây? Làm sao mới đúng đây? Aizz! Thôi thì quên đi...thì rồi nghĩ tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thế!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: “Tôi Muốn Anh Kèm Tôi!”

Đêm nay nó không ngủ, chỉ nằm trên giường lăn qua rồi lăn lại, nó không biết lựa chọn của mình là như thế nào. Có nên (lại) làm bạn với Luli và Ruby hay không. Suy nghĩ hồi lâu nó bật dậy, mở cửa ban công. Từng đợt gió đêm cứ lùa vào tóc nó. Cái cảm giác nhộn nhạo ngứa ngứa khiến nó thích thú.

Nó nhắm nghiền mắt, hưởng thụ cảm giác đó. Nó hít thật sâu, hơi thở mang tên của gió, mang mùi của biển phả vào trong đêm. Ôi dào, gió đêm nay thật mát, nó chẳng lạnh như mùa đông cũng chẳng nóng gió nam. Thích hợp để thư giãn!

Nó đứng đó chẳng biết bao lâu rồi, có chút mỏi khiến nó mờ mắt ra, vì phòng nó hướng ra phía vườn cỏ bốn lá, nên nó thấy bóng của một người đang đứng dưới thảm cỏ. Cái dáng đó. Chỉ có thể là một người mà nó vừa hận lại vừa yêu. Nó chẳng biết vì sao lại là yêu. Nhưng không đúng, nó chỉ mới gặp hắn ở bệnh viện nên không thể nói là yêu, chỉ có thể nói là có chút cảm tình! Có lẽ vậy.

Nó cũng không nghĩ ngợi gì, leo lên lang thang nhảy xuống cho lạ! Tâm trạng bứt rứt, tim đập liên hồi, đầu óc thì mụ mị cứ không thôi nghĩ đến khiến bản thân N không muốn đi một vòng cầu thang dài ngoằn ngoèo (có chị nghĩ vậy thôi chị ơi :v) và lại theo nó thấy thì nơi này cũng không cao cho lắm vậy nên nhảy luôn. Lại hít vào. Nó nhắm mắt. Nhắm mắt. Nhảy nào!

.....

Còn hắn, hắn không ngủ được. Chỉ đành đi ra vườn. Bóng dáng hắn như ngự trị cả nơi đó. Tâm trí cùng trái tim cứ thôi không suy nghĩ về “nó” của trước đây, suy nghĩ về những kỷ niệm ngày đó giữa hai người. Hắn nghĩ đến buổi “hẹn hò” hôm đó mới lại bất giác về lên một đường cong tuyệt hảo. Có một sự thật mà nó không hề biết rằng lần đó chính là tự lòng hắn muốn làm nhưng lại không muốn thừa nhận rằng hắn tập xe đạp, thừa nhận rằng hắn tổ chức sinh nhật cho nó là vì thích nó, không phải vì hắn sợ mất mạng, mà vì hắn sợ mất nó-người hắn thâm có tình cảm. Ước gì. Nó biết điều đó. Nỗi buồn bây giờ lại phủ nhẹ sương lên đôi mắt ấy. Cụp mí mắt.

“Giả như, em biết..”

Hắn quay lưng bước đi, vừa vặn thấy nó đang nhảy xuống, gương mặt bỗng chốc mang đầy sự sợ hãi. Giường chân lên, hắn lao nhanh đến đỡ nó. Cả hai cùng nhau lăn trên thảm cỏ non xanh mang hơi của đêm. Thế nhưng điều đặc biệt là khi dừng lại thì cả hai đều nhận thấy một điều rằng:

“Mình đang hôn anh ấy/cô ấy!”

Ánh mắt mở to đến mức muốn lòi hết ra ngoài. Một thứ không khí sặc mùi ngượng ngùng đầu đây.

“Nặng quá mau xuống đi!”-Nó giả bộ lên tiếng phá đi bầu không khí ngượng ngập này.

“Xi..xin lỗi..lỗi.”-hắn đầy ngại ngùng nhìn nó.

Cả hai cùng ngồi đây, im lặng rồi lại im lặng.

“Sao em lại nhảy xuống.” Lần này thì hắn lên tiếng

“À tại tôi thấy không ngủ được muốn xuống đây nhưng lại không muốn đi xuống bằng cầu thang nên nhảy luôn cho tiện.”-Nó cười trừ, nếu không nói như vậy chẳng lẽ bắt nó nói tại nó thấy hắn dưới đây nên nhảy theo.

“Lần này tạm tha cho em, lần sau còn như vậy thì đừng nói tại sao tôi nhỏ mọn.”-em thật sự làm tôi sợ muốn chết mà-một vế sau thừa thãi.

“Mà sao anh ra đây.”-Nó vội đánh trống lảng.

Hắn cũng không muốn nói nên cũng trả lời là ra hóng gió.

“Nè, anh biết ai là Tiểu hồ không?”

Hắn như có luồng điện chạy dọc sống lưng. Ánh mắt phức tạp. Câu hỏi cũng rồi cả lên. Tại sao nó lại hỏi vậy? Hay là ai đó nói cho nó biết? Nhận ra ánh mắt hắn nhìn nó với vẻ đầy ngạc nhiên, nó vội vàng kể lại hôm ngày mưa nó nhìn thấy hai đứa trẻ chơi với nhau rất vui vẻ rồi chợt đầu nó đau dữ dội, những hình ảnh, âm thanh mang tên Tiểu Hồ cứ vang lên trong đầu nó nhưng nó lại chẳng thể nhớ ra Tiểu Hồ đó là ai, và là người như thế nào đối với nó.

“Thật ra Tiểu Hồ đó chính là anh trai tôi, người anh song sinh với tôi, anh ấy lớn hơn em một tuổi, thật ra là và tôi cũng vậy, cũng lớn hơn em một tuổi, nhưng vì phải trở về điều hành công ty nên tôi hoãn lại một năm, thật ra thì tôi có thể nghỉ luôn nhưng tôi đã hứa với anh trai rồi nên không thể phụ lòng anh mình. Vậy nên tôi đi học lại nhưng có điều rằng tôi đã dặn tất cả mọi người đừng nhắc đến chuyện tôi bảo đảm...”

“Ồ, hình như lúc đó, tôi...tôi rất thân với anh của anh đúng không?”

“Ừ..!”-hắn nói nhỏ. Hắn không muốn nó biết người thường hay đến chơi với nó là hắn chứ không phải là anh mình, nhưng vì anh gặp nó trước nên...thôi vậy!

....

“Gia Ân, em thật rất ngốc đấy, anh xin lỗi!”-Brian ở một góc nào đó trong quán bar hướng đôi mắt về một hướng xa xăm nào đó, đáy mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng

.... Feedback...

Brian sau khi rời khỏi nhà hắn thì anh nhanh chóng quay lại “nhà” mình, khi tay anh chuẩn bị chạm vào nắm cửa thì

“Con bé Gia Ân đó không thể lợi dụng được nữa, nó biết quá nhiều rồi, sao không thủ tiêu nó?”-một người đàn bà ở độ trung niên nhưng vẫn rất trang trọng, ở bà ta có điều gì đó rất nguy hiểm

“Tôi đã cho nó liều Kalget rồi, nó cũng đã giống như thằng ngốc Gia Lâm thôi, mong quý bà đây cứ yên tâm!”

“Nếu như liều Kalget đó hết tác dụng thì sao?”

“Điều này bà yên tâm, liều Kalget này là cực mạnh, hiện nay không có ai biết đến nó, nếu muốn loại trừ liều Kalget này thì hoặc là phẫu thuật hút chất lỏng mèn bám quanh não hoặc là để nó tự tan, ngấm vào máu, nhưng vì hiện tượng này thì rất ít xảy ra, còn việc hút ra thì rất nguy hiểm vì nó bao quanh lớp màng não, nếu không cẩn thận thì chết như chơi!”

“Được...rất tốt! Ta khá hài lòng về cách làm việc của ông, năm xưa cũng vậy, cũng lừa được Vương Tuấn Hưng giết được Hoàng Gia Phong mà không cần tốn tí sức nào, thì bây giờ cũng vậy, cũng phải lừa được bọn chúng “dâng” tập đoàn đó cho chúng ta, cũng chỉ cần lấy được tập đoàn, thì ngay lập tức giết chúng!”

“Được thôi!”

Một nụ cười đắc ý. Đôi mắt ánh lên những tham vọng chồng chất từ sâu thẳm. Người đàn ông khiến người ta cứ ngỡ rằng chỉ là người tốt cứu giúp gia đình họ lại chính là kẻ đầu sỏ khiến gia đình họ ly tan.

....

Anh thất thần, cuộc trò chuyện đó khiến anh ngộ ra, tất cả những gì người “ba” này từng nói đều là giả tạo, thì ra người thực sự giết cha mẹ anh năm đó lại chính là người mà bấy lâu nay anh hết lòng trung thành, anh nặng nề rồi đi, bước những bước đi đầy nặng nề. Anh như cố đánh lừa bản thân rằng đây là không phải. Thế nhưng càng đánh lừa anh càng ngộ ra, anh chỉ là con tốt nhỏ trong bàn cờ của người khác mà thôi!

...End feedback...

.....

Đêm nay thật dài. Với nó là như vậy. Nhưng cũng tốt, chỉ cần có thể tận dụng bên hắn, thì dài bao nhiêu cũng được.

“Em có biết tôi thích làm gì không?”

“Tôi thích ngắm sao, vì đó là điều mà người đó từng muốn tôi làm cùng cô ấy!”

Nó nhìn hắn một cách khó hiểu. Sao lại là ngắm sao? Cô ấy là ai?

.

.

.

“Anh có thể giúp tôi một chuyện không?”

.

.

“Đây là ước mơ từ nhỏ của tôi, tôi muốn được tận mắt thấy ngôi sao của mình. Ngôi sao sáng nhất.”

Lại một mảnh ký ức nữa thoáng qua đầu nó, thoáng nhàn mảy. Nó liếc nhìn qua hấn, đôi mắt có chút thất vọng. Thật không may lại bị hấn bắt gặp, nó chột dạ cúi mặt xuống, hỏi bằng quơ:

“Sắp thi rồi, anh đã chuẩn bị gì chưa?”

Hấn thừa biết là nó đang đánh trống lảng nhưng vẫn trả lời:

“Vẫn chưa làm gì hết! Em còn muốn nói gì?”

“Tôi...tôi... Tôi muốn anh kèm tôi.”-Nó muốn và cái mồm mình ghé chỉ là nghĩ đại thôi tự nhiên lại “bung” ra. Lần này tiêu rồi.

“Không phải em là bạn gái của Quân sao? Sao không nói cậu ta kèm lại nhờ tôi?”-giọng điệu của hấn lúc này có chút thất thường.

“À...cái đó...cái đó...”

“Kèm em cũng được thôi nhưng phải có điều kiện, coi như đó là trả công, nếu em đồng ý thì ok!”

Nghe hấn nói xong nó tự dưng cảm thấy có gì đó không ổn thì phải, nhưng mà, nếu được hấn kèm chẳng phải nó sẽ được bên hấn lâu hơn sao? Vậy không tốt hay sao? Nhưng mà điều kiện, hấn muốn điều kiện gì??

..... Tobe continue

Like+cmt=chap mới nhé

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Có Khi Nào...

“Nếu muốn tôi kèm em thì chỉ cần đáp ứng điều kiện của tôi!”

Nó nhìn hấn, đôi mắt ánh lên sự tò mò, xen lẫn phức tạp. Karry, anh ấy muốn gì đây? Điều anh ấy thực sự cần là gì? Lâm Khiết Trang không nhin nổi mà cảm thấy lòng rối bời, quay phắt sang nhìn hấn chăm chăm. Nhận ra hấn đã nằm dưới thảm cỏ từ lúc nào. Ánh mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ say. Một loài hào quang tỏa ra dù không thể che đi cái lạnh lẽo của đêm nhưng cũng đủ khiến người khác cảm thấy nó rất ấm áp, rất đẹp.

Nó tự nhiên phát hiện ở hấn có điều gì đó rất đẹp. Đôi mắt say sưa lần nhìn theo khuôn mặt nam tính rất mực anh tuấn. Làn da trắng mịn như con gái, ngũ quan vừa hợp lại còn rất đẹp. Đẹp đến động lòng. Chưa nói đến Làn mi cong dài quá mức cho phép nha! Còn cái mũi cao cao, thanh thoát! Còn gương mặt không miếng mụn nào! Quả là đáng ghen tị!

Nó mỉm cười đắc ý. Quả nhiên trao “first-kiss” cho người như vậy quả là không đáng tiếc tí nào.

Cảm nhận như bản thân ngày càng hào sắc khiến mặt nó đột nhiên đỏ ửng lên, nó nhìn chăm chăm vào hấn, cứ như muốn xuyên thấu hấn. (Muốn cắn thật!)

(Á háo sắcccc)

Hấn chau mày, giọng lộ vẻ khó chịu,

“Nếu không nghĩ ra thì cũng không cần quá chăm chú nhìn như vậy đâu!”

À ờ, hấn làm nó dị quá ! “Chột dạ” chuyển tầm mắt về nơi nào đó. Sắc mặt chốc chốc đã biến đổi. Nó vừa nhìn thấy gì vậy? Là nhìn thấy một ngôi sao lẻ

loi. Một ngôi sao chỉ một mình xa cách với những chòm sao còn lại. Có vẻ rất cô độc. Có chăng ngôi sao đó là nó ?

Không phải đâu.

Nó lác đầu. Nó không cô độc chỉ là tự mình tách biệt với người khác thôi!

Nó ngả người xuống, nằm bên cạnh hân, nó chợt nhận ra nơi này rất thoải mái.

“Em có thời gian một ngày để đoán xem điều kiện của tôi và có quyền suy nghĩ xem có nên chấp nhận hay không, nhưng sau khi qua thời gian cho phép thì em bắt buộc phải chấp nhận và không có quyền lựa chọn thứ hai! Được chứ?”-hân cao giọng.

“Có gọi ý đúng không?”-Nó liếc mắt nhìn sang hân.

“Không!”-một câu đơn giản từ hân khiến nó cau mày, con người này thật...bá đạo! Anh chỉ cho tôi thời gian nhưng lại chẳng cho tôi gọi ý, chẳng phải muốn bức tôi đồng ý sao! Nó vội vàng lục lại trí nhớ đi tìm “manh mối”!

Con buồn ngủ bất ngờ ập đến khiến cái miệng đang bình thường chợt ngáp một cách...mất hình tượng. Chết! Nó buồn ngủ quá! Đôi mắt lim dim nhắm lại. Gương mặt lộ rõ nét buồn ngủ.

Hân mỉm cười nhìn lên những vì sao trên kia, chợt hân thấy vì sao lẻ loi lúc này nó đã thấy. Hân tự hỏi, có chăng đó là hân? Là kẻ cô độc cố tỏ ra bất cần? Là kẻ cố tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn?

Tự tặng mình nụ cười chế giễu, hân là kẻ yếu đuối, hân không có gì nhưng lại cho rằng mình có tất cả, nực cười! Đến ngay cả người mình yêu thương nhất hân cũng để vuột mất từ người thứ nhất cho đến người bây giờ! Thật vô dụng! Quay đầu về phía nó, nó ngủ mất rồi! Hân ngòai dậy, phì cười. Ngắm nó thật lâu.

Cửa miệng lại nhẹ nhàng thốt ra một câu nói.

Giả như...em nhớ tôi!

Hân ôm lấy nó, một cách dịu dàng đầy nâng niu, hân bế nó rất nhẹ nhàng như sợ làm nó thức giấc. Hân nhớ nó của ngày đó, một đứa con gái cố tỏ ra lạnh lùng với kẻ khác nhưng lại rất ấm áp bên người mình cho là tin tưởng là dựa dẫm. Tự cho là mình biết uống rượu nhưng khi gọi rượu lại chỉ nhấp môi rồi buông xuống, đứa con gái không biết uống bia nhưng cũng cố gắng ngửa cổ tu hết lon để rồi vô tình thốt lên tình cảm chính mình. Thốt lên ba tiếng “Em yêu anh” để rồi giờ đây khiến hân đau đớn bởi ba tiếng ấy.

....

“Anh tiểu Hồ nè, nếu một mai Gia Ân mất hết trí nhớ, Tiểu Hồ có làm Gia Ân nhớ lại không?”-ánh mắt đầy háo hức của một đứa bé khiến ai nhìn vào cũng phải phì cười! Và hân khi ấy cũng vậy. Cũng muốn yêu lắm!

“Tất nhiên là không rồi....”-bỏ lửng câu, cậu nhéo má Gia Ân rồi cười! Có biết rằng câu nói đó khiến Gia Ân xì mặt, buồn lắm không?

“Anh sẽ lấy lại những mảnh ghép ký ức Gia Ân bị mất để ráp lại, để Gia Ân nhớ ra Tiểu Hồ là đủ rồi!”-cậu bé nói tiếp về sau rồi mỉm cười với Ân.

“Yêu anh Tiểu Hồ nhất!”-Nói rồi Ân ôm chầm lấy cậu, nhưng cô bé không biết cậu ấy đã đỏ mặt!

...

Anh yêu em...dù em có nhớ hay đã quên anh thì anh vẫn là người...làm cho em nhớ lại mọi thứ...từng chút...từng chút một!

Ước gì anh có thể khiến em nhớ lại anh nhỉ? Ước gì có thể khiến em yêu anh lần nữa nhỉ? Và ước gì năm ấy...ba anh...không hại gia đình em!

Đột nhiên từ trong túi áo của nó rơi ra chiếc USB, đó chính là chiếc áo khoát nó mặc hôm vào phòng hân, thấy chiếc USB và lấy về xem, sau đó thì cất vào túi áo khoát, có lẽ nó quên! Vì kể từ hôm đó, nó không mặc chiếc áo đó nữa, cho đến hôm nay vì lạnh nên nó mới lấy ra mặc.

Hân đặt nó lên giường rồi nhặt chiếc usb đó lên, chợt phát hiện đó chính là chiếc usb của mình đã lưu clip mà hân quay được từ con chip hân cài lên áo mình mỗi khi bên nó, để giữ mãi những kỷ niệm đẹp bên nó, nhưng tại sao lại ở đây? Hân nhớ rằng mình đã cất rất kỹ, hân chỉ kể cho mỗi Luli biết thôi...

.... Feedback....

Hôm nay, bọn nó đi chơi, tạo bất ngờ cho con heo mập lười trên kia tưởng nhầm nay là thứ 2, tức tốc thay đồ, rồi chợt nhận ra là đã bị troll!

Hân chất bọn nó trên chiếc Lamborghini của mình (mới sắm nên rửa xe!), riêng chỉ Luli đi chiếc moto thân yêu của mình.

Tối trước công công viên cả đám ulla vào hết, chẳng chờ hân với Luli, trong lúc cả hai cùng đi ra, Luli đã tình mắt phát hiện con chip nhỏ màu đen nằm trên ngực trái của hân, nhìn rất giống huy hiệu, nhưng...không qua mắt của một kẻ chuyên hacker, phá hỏng những cái camera và chip như Luli!

“Sao cậu lại cài chip?”

Hắn ngạc nhiên nhìn Luli, đã kỹ đến vậy mà vẫn thấy đúng là hacker có khác!

“Sao cô biết?”- hắn vẫn ngu ngơ hỏi.

“Tôi là một hacker cho Queen’s mỗi khi đi làm nhiệm vụ, chúng tôi cần phải cẩn thận quan sát, tắt hết các hệ thống camera nên, mà tôi là người làm việc đó nên phải rất thận trọng, tìm hết mọi camera hay chip quay, vì vậy con chip trên áo anh không là gì với tôi cả! Giờ thì nói được rồi chứ?”

“Cô giỏi thật! Không chơi bí mật nữa, nhưng tôi chỉ nói cho cô biết thôi nhé”- gương mặt hắn nở nụ cười âm ỉ.

“Thật ra tôi muốn ghi lại những kỷ niệm giữa tôi và Emily, tôi muốn mình nhớ về cô ấy, nhớ về mọi thứ, mọi kỷ niệm để sau này không phải bận tâm rằng mình không thể giữ cô ấy hết trong cái não nhỏ bé của mình..!”-Ánh mắt hắn xa xăm về hướng nào đó!

“Tôi ủng hộ cậu!”-Luli về nên nụ cười đầy ủng hộ.

“Ê! Hai người kia! Nhanh lên nào!”-Jackson hét lên giục Luli cùng hắn.

...Endback...

Chợt giật mình, có lẽ nào...

Comment ý tưởng của bạn cho chap tiếp nào!:) À ngày mai tớ không đăng chap được vì có việc về quê nên không edit tiếp bản gốc đã viết nên các bạn cứ comment ý tưởng muốn Wind edit, về Quy Nhơn rồi, Wind sẽ xem và thử edit theo ý các bạn nhé ^^ rất cảm ơn *cansamita* *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngẩn Ngơ Cả Ngày!

Có lẽ nào Luli đã biết chuyện nên đã kiểm cái áo mình đã cài chip? Vậy thì tại sao Gia Ân lại không nhớ mình? Sao có thể như vậy?

Đôi mắt nhìn nó như ánh lên tia thất vọng. Mi tâm tự lúc nào đã xuất hiện những nếp nhăn khó hiểu. Lý trí cùng con tim như trời dậy ép buộc hắn phải thử.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn lấy nó, thân ảnh to lớn nghiêng người đứng dậy, miệng chẳng buộc mà phả ra tiếng thở dài. Ngay khi bóng lưng ấy rời đi. Nét mặt nó đột nhiên co lại. Những giọt mồ hôi bắt đầu vurun lấm tẩm trên vầng trán của nó. Nó cắn chặt môi, nghiêng đến khi mùi máu sắc vào mũi mới khiến nó bỏ ra. Rốt cuộc nó đang mơ thấy cái gì?

.

.

“Gia Ân. .hứa với anh phải sống cho thật tốt nhé!”

.

.

.

“Ba yêu con Gia Ân!”

.

.

.

“Nó vẫn còn giá trị lợi dụng giữ lại!”

Nhắm chặt mắt, mồ hôi nó rơi ướt đầm, đó là gì, giọng nói đó là gì vậy chứ? Mím môi rồi lại cắn môi. Tay nó nắm chặt lấy drap trải giường khiến nó nhấn lại thành một nhúm. Nó không biết những gì hiện lên trong đầu nó là sao, tại sao lại ra như vậy. Cứ lắc cái đầu nguây nguây. Đến một lúc, nó cũng có thể an tâm chìm vào giấc ngủ.

...6h30 am..

Cửa phòng nó bật ra.

“Dậy đi con sâu ngủ!”

Giọng nói này, quen quá, nó mơ màng mở mắt ra, mờ mờ ảo ảo, ồ cái dáng đứng đẹp quá, khoan khoan, rõ hơn rồi, hình như...

Rầm

Vâng bạn Khiết Trang nhà ta đã rút tằm xuống giường trong trạng thái mắt mở to, miệng không kịp khép, đầu rồi như đưa mới trốn trại. Và suy nghĩ lúc này của bạn ấy chính là vừa mới nghe ai nói giờ lại thấy... bạn Vương Tuấn Khải thù lù thế kia!

“Sáu giờ rưỡi rồi, vệ sinh cá nhân rồi thay đồ nhanh nếu em không muốn trễ học!”-hắn nói nhanh gọn lẹ rồi đặt bộ đồng phục lên bàn cho nó. Chẳng nhận được mà mỉm cười. Hắn bước ra khỏi phòng để lại nó:

Mặt ngu... *Mặt ngu*... *Mặt ngu*....

“À đi học!”-nó thốt lên rồi lết xuống giường làm vệ sinh cá nhân, đã bao lâu không mặc đồng phục rồi nhỉ? Nó mỉm cười nhìn mình trong gương rồi đeo cặp vào đi học. Một giây xẹt ngang khiến nó nhớ lại lời nói của Luli, có chăng nó nên (lại) làm bạn với Luli? Nói nó mất hết ký ức thì không đúng vì nó vẫn nhớ Ruby, nhớ anh hai, nhớ tất cả những chuyện trước khi khai giảng, chỉ là quên đi hắn, quên đi Ruby, Jakson và Quân thôi! (Thiên Ly và cả Thiên Ngân).

Ngược lên đồng hồ..

“Á.á.á! Trễ rồi! Trễ chắc rồi!”-đồng hồ điểm 6h45 khiến nó cuống cuống! Nó đã quên rằng mình sẽ đi xe chung với hắn chứ không phải là cuộc bộ! Lập tức phi thẳng xuống nhà và cái kết:

“Rầm!” – bạn ấy đã ôm đất Mẹ chi vì nhảy từ bậc thứ năm từ dưới đếm lên của cầu thang và hậu quả là đất Mẹ thân yêu đã “nồng nhiệt” đón tiếp bạn ấy bằng sàn đá đau điếng!

Hắn ở dưới bếp đang ăn dở chiếc bánh mỳ nghe tiếng động liền chạy lên, nhìn nó như vậy hắn vừa lắc đầu vừa cười.

Nó đang xuyt xoa.

“Cậu cười cái gì? Không mau đi học sắp trễ rồi!”-nó bực tức nhìn hắn, đúng là đáng ghét! Nó tiếp tục xuyt xoa.

“Chúng ta đi xe!”-hắn nín cười nhìn nó.

“Ồ...”-giờ thì quê đến cực độ! Mặt đần độn ra hắn.

...

Nó dậm chân hậm hực bước ra ngoài, mặt xị một đồng, thấy nó như vậy hắn không nén nổi tiếng cười bởi cái tính trẻ con mãi không mất của nó!

Hắn ra tới nơi đã thấy mặt nó méo mó như bị trật hàm, rồi nhẹ giọng hỏi:

“Sao vậy?”

“Chúng ta đi moto ư? Tôi tưởng...”

“Xe kia của tôi bị trầy vài chỗ nên đem đi sơn lại rồi!”

“Ờ...”-cầm nó như nằm dưới đất, tim nó như đập mạnh hơn, bàn tay thì ướt đầm mồ hôi. Lại cắn cắn cái môi. Nhưng nó đã đưa ra quyết định khá sáng suốt cũng rất cứng rắn: “Tôi đi bộ!”-nó tỏ ra kiên quyết rồi, quay người đi thẳng.

“Lại trễ con!”-Nói rồi hắn leo lên xe, đội nón bảo hiểm, nổ máy rồi chạy chậm chậm theo sau nó. Còn nó thì vừa đi vừa nhìn đồng hồ, chết chắc rồi, kiểu này trễ mất, mà nó đâu rõ đường này! Làm sao đây! Nghĩ đại rồi nó cầm đầu cầm cổ chạy thẳng. Ấy da, sao lại vậy, lòng vòng này giờ sao chưa tới trường vậy. Nó tự gõ đầu mình rồi nhìn xung quanh, miệng làu bàu.

“Nếu không muốn trễ thì lên xe đi! Từ đây đến trường xa lắm!”-hắn phóng xe đến chắn trước nó.

“Kh..không đi!”-nó vẫn cố tỏ vẻ.

“Vậy thì em chịu phạt!”-hắn nhếch môi cười đều.

Nó nhìn hắn cấn cấn môi, rồi quá, nó liếc nhìn đồng hồ, 6h55 rồi.

“Lạy anh chờ tôi đến trường dùm!”-nó nhắm mắt nhắm mũi nói với hắn. Nó đâu thấy hắn nhoèn miệng cười, “ba điều kiện nhé, chỉ cần ba đáp ứng ba điều kiện thôi, tôi sẽ chờ em đến trường.”

Nó không đủ thời gian suy nghĩ nên gật đại, rồi vớ lấy cái nón hắn đưa rồi, leo nhanh lên xe, hắn phóng như tên lửa khiến nó muốn rớt tim, rõ ràng là muốn bắt nó ôm hắn mà, nhất quyết không ôm! Không ôm! Cái cứng đầu của nó bị hắn cua một cái, cả người nó đổ ập vào lưng hắn, bàn tay vô thức bám lấy hông hắn. Dị quá!

...

“K.É.T!!!”-chiếc moto đen bóng dừng lại trước cổng, cả trường vây lại xúm quanh nó và hắn. Kề chi, người trò, chắc bởi vì đã lâu rồi không thấy hắn với nó đi học chung, nay được thấy thì chắc ngạc nhiên lắm. Trùng hợp, từ cổng có một chiếc Lamborghini màu trắng đồ phịch chỗ sát bên hắn và nó, đột nhiên có một cái cảm giác dâng trào khiến nó cảm thấy có chút gì đó quen lắm.

.

.

Chiếc xe màu trắng cán nước ào lên người của hai nữ sinh,

“Là tên CẦU HUYẾT nào dám cán nước bà!”

.

.

.

“Anh ý có tiền để khinh người khác thì tôi ý có võ để cho anh cú đấm này sao nào!”

.

.

.

Hình ảnh của ký ức lại tràn về trong đầu nó, mờ mờ ảo ảo, rồi nó chợt giật mình bởi tiếng gọi thúc giục của hắn vào lớp. Nó chớp chớp vài cái để trở lại trạng thái ban đầu lại nhận ra ánh mắt buồn bã của Quân hướng về phía nó, lúc đầu là chính nó đã đề nghị cùng diễn kịch với Quân nhưng sau cùng lại chính nó làm hỏng tất cả, nó là người khiến Quân tổn thương, nó không đủ can đảm để nhìn cậu ấy.Nó đề mặc cho hắn lúi đi.

“Lát ra sân sau gặp tôi!”- giọng nói hắn kéo nó trở về với thực tại, khẽ gật gật, nó bước thẳng về lớp.

.....

Giáo viên đã vào lớp, tiết học trôi qua hơn một nửa nhưng nó vẫn thất thần.

“Lâm Khiết Trang! Em Lâm Khiết Trang!”-nó giật mình, tiếng của cô giáo gọi nó bởi thấy nó cứ nhìn ra cửa sổ khiến cô khó chịu.

“Em nhắc lại tôi vừa nói gì đi!”-giọng nói lộ rõ vẻ khó chịu.

“Dạ...à...”

“Cô đang nói đến việc thi học kỳ!”-Ruby đang nhép miệng để nhắc nó.

“Dạ cô đang nói về việc sắp thi học kỳ ạ!”-nó lập tức nói theo khẩu hình miệng của Ruby.

Cô giáo không nói gì nữa, chỉ thở mạnh rồi quay đi, tiếp tục nói.

Rồi cũng hết tiết, hai tiết trôi qua với một kẻ lúc nào hồn cũng để ngoài cửa thì trôi qua rất nhanh!

.....

Nó bước xuống canteen một cách vô thức.

Đầu óc nó mông lung đến nỗi chẳng thể nhận thấy một cái chân đang cản trước nó.

“Á!”

Nó đã va phải Thiên Ly, nó vội vàng xin lỗi rồi bước đi, nhưng nghĩ sao người như Thiên Ly lại dễ dàng tha cho kẻ đụng phải ả. Vẫn chưa nói đến nó là người ả ghét nhất. ả đưa chân ra nhằm muốn làm nó té. Ngay tức khắc, nó vấp phải chân ả và khiến cả người chúi ra trước. Đang cười đắc chí thì nụ cười ả khựng lại. Nó không té, hình như nó đang áp vào vòm ngực của ai đó thì phải, rộng và ấm lấm. Nó ngước lên,

“Em đi đứng sao lại không cẩn thận vậy chứ!”-là anh hai, Brian, anh đã đỡ lấy nó, giọng anh nhẹ nhàng như mắng yêu nó.

“Hôm nay là em hên, nhờ có anh đỡ lấy, nếu như anh đi rồi ai sẽ đỡ lấy em đây?”-rồi cậu hướng mắt về phía Thiên Ly, ánh mắt mang đầy mùi chết chóc.

“Đừng ép tôi phải mạnh tay với cô!”-cậu khiến Thiên Ly rất ngạc nhiên. ả nhìn Brian đang cúi xuống thì thầm gì đó với nó mà lòng đầy bức tức, dậm chân rầm rầm bước đi, đáy mắt không giấu được tia căm ghét và tức giận. Còn Brian, nói chuyện với nó được một lúc rồi cậu cũng rời đi.

...

Nó ngồi dưới canteen nhưng lòng cứ mãi nghĩ đến Brian,

“Anh sẽ ra nước ngoài một thời gian!”-câu nói cậu thì thầm với nó cứ quanh quẩn trong đầu nó. Anh sẽ ra nước ngoài sao? Sao lại vậy? Anh muốn làm gì? Chẳng phải trước đây anh muốn ở đây để hại Karry ư? Đầu nó lại rối tung lên.

....feedback....

Thấy hấn khuyu xuống, nó sợ hãi, cố dùng sức lay hấn, nó không ngừng gọi tên hấn.

“Nếu muốn anh cứu hấn em chỉ cần đáp ứng điều kiện của anh!”

“Rời xa hấn và làm hấn tổn thương! Em làm được không?”

Nó im lặng.

“Hoặc là đồng ý hoặc là hấn sẽ nằm đó chìm sâu vào hôn mê. Nhanh lên nào!”-tiếng Brian thúc giục suy nghĩ của nó.

Nó nhìn hấn, ánh lộ rõ hai từ “xin lỗi”, nó ngước lên nhìn Brian.

“Em sẽ làm...xin anh, cứu anh ấy!”

“Khôn ngoan lắm”

.....endback....

Chuyện của Brian làm nó quên mất cảm giác của Quân, nó bản thân. Cho đến khi có một giọng nói kéo nó lại:

“Emily! Emily!”-giọng của Luli làm nó giật mình, ngước lên, bên cạnh Luli còn có Ruby, nó chợt nhớ tới chuyện lúc này Ruby đã giúp nó, nó chờ cả hai ngồi xuống rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Cảm ơn cậu Ruby!”-Ruby chợt lắc đầu.

“Chúng ta từng là bạn tốt, tớ giúp cậu là điều đương nhiên.”-Luli cũng gật đầu theo lời của Ruby.

“Cậu có thể trả lời câu hỏi lúc trước của chúng tôi không?”-Luli nhẹ giọng.

“Câu hỏi...”-nó nhớ lại, à chính là câu hỏi đó, câu hỏi không phải là câu đề nghị thì đúng hơn. Nó mỉm cười, đáy mắt cũng ánh lên nụ cười. Khẽ nhún vai rồi hấn giọng:

“Tôi...tôi mong có thể nhớ lại những kỷ niệm giữa chúng ta vậy nên...tôi đồng ý!”-nó mỉm cười. Vậy là từ bây giờ cả ba người bọn nó có thể (lại) làm bạn rồi. Ruby nhắc cho nó nhớ nó chính là Leader của Queen's và Ruby, Luli chính là phó bang khiến nó khá bất ngờ. Bọn nó tán gẫu. Nói được một lúc, nó nhớ đến câu nói của hấn, chết rồi, nó có hẹn với hấn, vội vàng đứng lên chào Luli cùng Ruby rồi chạy như thụt mạng. Nó đang thầm rửa cái trường to quá vậy, mệt quá. Kia rồi, bóng lưng đó đang đứng dưới gốc phượng, nó càng cố gắng chạy, chạy đến muốn đứt hơi. Cuối cùng cũng thấy hấn rồi, nó đến trước mặt hấn. Vừa thở hồng hộc vừa vuốt ngực. Đưa mắt lên nhìn hấn. Khuôn mày hấn chau lại. Nếp nhăn ở mi tâm cũng do thể mà xuất hiện. Hấn nghiêng nghiêng cái răng:

“Em trễ hẹn, gần vào học rồi mới đến gặp tôi, muốn đề tôi chờ đến dài cổ đứng không?”

..... Tobe continue

p.s: Ta chẳng hề thấy những ý kiến của các nàng, các nàng thật sự quên truyện rồi ư :(((ta khóc ta khóc!! :’(

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 24+25

Chap 24: Điều kiện!

“Em trễ hẹn, gần vào học rồi mới đến gặp tôi, muốn tôi chờ dài cổ phải không?”-hắn nhăn mặt, giọng lộ rõ sự khó chịu.

Nhìn hắn, nó chẳng kìm nổi mà bật cười, con người này sao lại trẻ con đến vậy chứ. Nhưng nụ cười nhạt nhẽo của nó chưa đến đâu thì đầu đó dâng lên một cảm giác ớn lạnh. Ban đầu là nhồn nhột, sau đó lạnh lạnh, nó ngược lên nhìn hắn.

“Ôi mẹ ơi! Sao lại nhìn tôi như vậy?”-nó nuốt nước bọt, cách hắn nhìn nó...ôi thật đáng sợ! Nó khẽ run.

“Em cười cái gì?”-nó lắc đầu liên tục, vội đánh liều hỏi hắn sao lại kêu nó ra, vì chỉ có cách đó mới khiến hắn không nhìn nó nữa.

Nhìn hắn nhếch mép nó lại thêm ớn lạnh. Tôi có làm gì sai ư?

“Em còn nhớ lời tôi đã nói nếu em muốn tôi kèm em thì không?”

Nói? Điều kiện? Những từ ngữ đang khơi gợi cái não rỗng tuếch của nó, vốn sáng giờ nó chỉ toàn ngẩn ngơ ngơ ngẩn. Chả đầu vào đâu.

...

“Kèm em cũng được nhưng phải đáp ứng một điều kiện của tôi!”

.

.

.

“Gọi ý?”

.

.

.

“Tôi sẽ cho em thời gian suy nghĩ!”

.....

Giờ thì nhớ rồi, nó quay sang nhìn hắn:

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra được điều kiện anh muốn tôi đáp ứng.”

Hắn mỉm cười như thể đoán trước được điều này, giọng nói như rất đắc chí:

“Em chỉ cần trở thành bạn gái tôi cho đến hết năm học này!”-hắn thốt lên khiến nó muốn té ngựa, trong đầu nó bây giờ chính là: Quái? Cái quái gì vậy? Anh ta điên à!

Nó lại quay sang nhìn hắn, kiểu mặt vẻ khó hiểu.

“Tôi biết em chính là bạn gái Quân nhưng em có thể chia tay cậu ấy, chỉ hết năm này thôi! Điều kiện này rất dễ mà!”-hắn nói như thể không có gì là quá quan trọng.

Nó ngập ngừng. Quân thì sao? Cậu ấy sẽ ra sao nếu nó nói như vậy? Tồn thương? Chắc không đâu! Ngay từ đầu, bọn nó chỉ “hợp tác” với nhau chứ

đâu phải là thật sự yêu nhau.

“Cho tôi suy nghĩ!”

“Em suy nghĩ? Sẽ từ chối? Được rồi, mục đích của tôi chính là nếu em làm tôi yêu em, em có thể giết tôi để trả thù cho cha mẹ mình! Không phải đây là mục đích em tồn tại cho đến giờ ư? Đây không phải là cơ hội tốt ư?”-hắn lạnh lùng, Đôi mắt trở nên sắc lạnh. Toàn thân hắn chỉ toàn là sự lạnh lẽo.

Nó nhìn hắn, sự lo lắng, khó hiểu, nó chẳng hiểu gì cả. Linh cảm mách bảo nó có gì đó không ổn. Những suy nghĩ trong nó lại lần nữa trở nên rối tung rối mù.

Sao anh lại muốn bức tôi đồng ý? Sao anh lại muốn mạo hiểm tính mạng mình? Anh thật sự muốn tôi có lại trí nhớ như vậy ư? Anh thật sự muốn tôi trở lại làm Hoàng Gia Ân ư? Chợt nó phát hiện có kẻ theo dõi mình, chết tiệt, là người của “ba”. “Ba” theo dõi nó ư?

“Tôi..tôi..đồng ý!”-nó cố gắng diễn, sau khi thấy tên đó đi rồi nó thở phào. Nó buộc phải làm vậy nếu không nó sẽ không yên với “ba”! Đột nhiên, có chút gì đó đang chạy ngang qua đầu nó.

...

“Anh muốn gì?”

.

.

.

“Chơi với tôi một trò nhé, Hoàng Gia Ân!”

.

.

.

“Nếu em thắng em có thể lấy tất cả thậm chí là mạng của tôi, nhưng nếu em thua em sẽ phải trở thành “đồ chơi” của tôi và hãy từ bỏ ý định trả thù của mình!”

.....

Nó (lại) trở thành bộ dạng ngờ ngẩn của sáng nay, tại sao...những mảnh ký ức đó cứ quẩn đi quẩn lại trong đầu nó? Tại sao cái tên Hoàng Gia Ân luôn ám ảnh nó? Nó là Lâm Khiết Trang! Là Lâm Khiết Trang! Không lẽ việc ông trời để cho Hoàng Gia Ân biến mất, để cho Lâm Khiết Trang trở lại với cuộc sống này thật sự khiến mọi người không thể chấp nhận ư? Tại sao chứ? Nếu mọi người không thể chấp nhận, cả hắn cũng không thể thì nó sẽ khiến cho hắn có thể ! Sẽ khiến cho hắn yêu Lâm Khiết Trang hiện tại chứ không phải là Hoàng Gia Ân của quá khứ. Chắc chắn là vậy.

“Lên lớp thôi!”-Tiếng hắn gọi nó trở về với thực tại. Nó cùng hắn, kẻ đi trước người đi sau, cả hai cùng lên lớp trong bầu không khí đầy im lặng.

....

“Con muốn ra nước ngoài?”-“ba” hỏi Brian.

“Vâng. Con ra đó để tìm thêm cách chế tạo nhiều thuốc và vũ khí mới giúp chúng ta thành công hạ gục những kẻ muốn ngăn đường chúng ta trong thế giới ngầm này.”-Brian viện đại một lý do, ánh mắt của anh khiến người ta hoàn toàn tin là thật, kể cả “ông ta” cũng không ngoại lệ. Mím cười tán dương cho “kẻ ngu ngốc”.

“Giỏi lắm. Con trưởng thành hơn rồi, khi nào con đi? Ta sẽ chuẩn bị thủ tục cho con.”

“Sau khi thi xong con sẽ đi.”-anh cố tỏ ra thật sự thân thiết sau những gì ông ta làm cho nhà anh. Chưa bao giờ anh cảm thấy ngập thờ như vậy.

“Được, ta sẽ cho người làm thủ tục cho con.”-ông ta cười thâm trong lòng, ông tự hỏi một kẻ bị chính người hãm hại gia đình mình lợi dụng thì có gì ngu ngốc bằng. Thật là ngu ngốc! Haha!

.....

Nó cùng Ruby, Luli ra về, trên đường đi cả hai nói chuyện ríu rít với nhau có vẻ khá vui, đột nhiên nó dừng lại trước bảng thông báo. Nó lướt qua rồi lại lướt lại, không kìm được mà thở dài một tiếng, hết tuần đây là thi rồi, nản quá đi. Ừ thì nó học cũng được nhưng mà từ đầu năm đến giờ nó có hiểu gì đâu, chỉ nhớ rằng vừa mới khai giảng xong nhưng giờ lại gần thi học kỳ, nói thật thánh cũng học không nổi chứ đừng nói là nó.

Thấy nó như đờ ra bị thiếu năng Ruby, Luli, liền chạy đến, ngược lên nhìn bảng thông báo, à thì ra là vậy!

“Cậu lo chuyện thi học kỳ đúng không?”-Luli vỗ nhẹ vai nó, Ruby cũng gật đầu như muốn hỏi nó có phải vậy không, nhưng nhận lại chỉ là cái gật đầu chán nản của nó.

“Không sao đâu mà, bọn tớ sẽ học chung với cậu mà lo gì.”-Luli ôm má nó, ừ thì Luli biết nó mất trí nhớ, vì vậy mà cô muốn kề vai bên nó, muốn giúp nó lấy lại ký ức, nhưng mà việc cô cần làm đầu tiên chính là tìm cơ hội để nó nghe tất cả mọi chuyện, nhưng cô đâu biết để khiến nó nhớ lại khó đến chừng nào. Điều duy nhất bây giờ chính là tình bạn, tình yêu, liệu chúng có khiến cho những kỷ niệm, những ký ức đẹp dễ quay lại?

“Khiết Trang!”-tiếng Quân gọi nó, cậu chạy như bay đến chỗ nó, môi cậu nở nụ cười ấm áp như tia nắng mai. Lại chuyện gì sẽ xảy ra đây?

.....

Chap 25: Điều không ngờ đã xảy ra

Quân bước tới mỉm cười rất tươi, nó chợt cảm thấy sắp có chuyện xảy ra rồi thì phải.

Nó vẫn im lặng, dùng ánh mắt đầy lo lắng mà nhìn Quân đi đến khoát vai mình, giọng cậu như thật như vờ:

“Sắp thi rồi, cậu cần mình kèm không nào!”

“Tớ mà kèm là đảm bảo cậu sẽ đậu chắc luôn ấy!”-cậu cố tỏ ra vui vẻ, bởi vì sáng nay tìm cậu đã nát bét rồi. Cậu muốn vá lại nó, cậu muốn nó về bên cậu. Đối với cậu, cậu sẵn sàng làm tất cả chỉ cần nó không nhớ đến Karry, chỉ cần như vậy là đủ với cậu, bởi chỉ như vậy thì cậu mới có thể tự nhiên khiến nó bên cậu.

“Xin lỗi...tôi không thể!”-nó bỏ cánh tay đang khoát của Quân xuống, theo nó tốt nhất là nên như vậy! Nó cảm nhận được sự thất vọng từ Quân.

“Tôi sẽ là người kèm cho Emily! Cậu không cần mất công vậy đâu.”-hắn từ đâu đi tới.

“Sao cậu cứ thích tranh giành với tôi vậy? Cô ấy là bạn gái tôi mà!”-nghe đến hai từ bạn gái nó chợt giật mình lui lại, đáy mắt nó phủ lấy một sự hoảng hốt tột độ, một tia hối hận len lỏi nơi mắt nó, rất nhanh chóng, nó bình tĩnh trở lại, đều giọng:” Cậu và tôi không còn gì với nhau đâu! Chỉ là tự cậu ngộ nhận mà thôi!”

“Emily chính là bạn gái tôi đừng cố chấp!”-nói rồi hắn kéo tay nó đi để lại Quân với đôi mắt vô hồn...vực sâu...vực sâu...tất cả đang ở nơi vực sâu đấy! Cậu đang rơi vô định nơi ấy. Một sự căm giận, ngọn lửa của sự thù hận xen lẫn tuyệt vọng bị ai đang cháy lên như thiêu như đốt chết trái tim cậu.

....

Đau quá...nó cắn môi...từ sâu thẳm trong tim nó cảm nhận con tức giận từ hắn, hắn tức giận? Vì cái gì? Nó dừng lại, dùng sức bình sinh, nó cố gắng dằn mạnh tay ra khỏi hắn. Giọng nó khô khốc:

“Đau quá!”

“...”

“Anh làm cái quái gì vậy tại sao tự nhiên lại.”-nó mở to mắt, người trước mặt nó đang hôn nó, đầy thô bạo, mạnh mẽ. Anh đang xem tôi là Hoàng Gia Ân của riêng mình ư? Anh không thể à không anh chưa bao giờ thực sự xem tôi là Lâm Khiết Trang thực sự. Chưa bao giờ. Một giọt nước mắt từ hốc mắt nó chảy ra, vì sao? Nó không hiểu!

.

.

.

“Cô im ngay cho tôi! Nếu không im thì đừng trách!”

.

.

.

“Đồ khốn!”

.

.

Cũng là một nụ hôn, những hình ảnh ấy như rõ nét hơn, như chạy chậm hơn, nó ôm đầu, đôi mắt trống rỗng, hân hoan nó ra, hơi thở ấm nóng của hân phả vào mặt nó không hiểu sao lại lạnh đến vậy. Nó nghe thấy tiếng con tim đang tan vỡ.

“Hãy nhớ em đang chơi cùng tôi!”-hân lạnh lùng. Chẳng hơi ấm, chẳng vui vẻ, nhạt nhẽo, chết chóc.

“Ngày mai là Chủ Nhật tôi sẽ chỉ em học từ tám giờ sáng đến mười giờ!”-nói rồi hân bỏ đi để lại nó đờ đẫn.

Rất cuộc là vì cái gì...sao lại...nó nhắm mắt, mọi thứ như một dải băng chạy trong đầu nó, đầu tiên là gặp hân rồi sau đó là thích hân rồi sau đó nữa là dùng Quân để làm hân tổn thương, tiếp tay cho anh hai trả thù, và giờ thì ngu ngốc chơi cùng lừa à không băng! Băng lạnh...rất lạnh!

Nó bước đi, trở về lớp trong cái bộ dạng thật thảm, mắt thì vô hồn, trán thì đầm mồ hôi, cả người buồn thối như chẳng còn sức. Luli cùng Ruby chạy lại đỡ nó, họ không nói gì cả vì hơn hết họ là hai người hiểu nó nhất.

Nó ngồi đó ngây ngốc đầu cứ lờn vờn ý nghĩ rằng có chăng nụ hôn lúc này chỉ là vì hân không muốn hình dáng người con gái hân yêu bị người khác chạm vào? Hân yêu Hoàng Gia Ân đến như vậy ư?

“Các cậu dẫn tôi đi đâu có thể xoa hết buồn phiền được không?”-nó nói.

“Nếu cậu muốn!”-Luli nhẹ cười, thà nó như vậy hơn là ngồi đàn một chỗ làm Luli và Ruby lo lắng.

....

Bọn nó cúp tiết, Luli gọi đàn em lái xe đến đón (thực ra là đem ba chiếc moto đến). Cả ba đứng trước ba chiếc xe, Luli, Ruby đã yên vị trên chiếc moto chỉ còn nó là đứng yên ở đó.

“Sao cậu lại đứng đấy!”-Ruby hỏi.

“Tôi...tôi không biết lái xe!”-nó nói xong khiến Ruby ngớ người.

“Sao cậu biết cậu không biết lái xe? Lái thử đi bọn tôi chỉ!”-Luli đập vai nó, nói rồi cô ra lệnh cho đàn em lái xe ra bãi đất trống, nơi nó từng chỉ cho Luli “tập phóng”.

....

Nó cố gắng ngồi vững trên yên xe nhưng chẳng tài nào vững được, cứ cho là trước khi mất trí nó lái xe giỏi lắm nhưng bây giờ ngay cả làm sao đứng vững nó còn không nhớ thì làm sao đi đây? Chiếc xe này khá nặng so với nó.

Ba mươi phút trôi qua, nó không thể chạy được, nản quá. Nó thở hắt ra, thật đúng vô tích sự mà chẳng được việc gì chỉ được cái che giấu là giỏi, đang muốn nghĩ thì chợt có một giọng nói vang lên từ phía sau:

“Em phải cố gắng lên chứ, ngày đó em tập rất chăm chỉ mà sao giờ chỉ mới ba mươi phút đã không muốn tiếp tục?”-Brian từ tốn đi tới trong sự ngạc nhiên của Luli, Ruby và cả nó!

“Anh hai!”-nó thốt lên.

“Anh chỉ em!”-nói rồi Brian mỉm cười cùng ngồi lên xe với nó, giọng anh nhẹ nhàng nói cho nó hiểu cách lái xe, tay anh đặt trên tay nó, giúp nó tập giữ thăng bằng. Chẳng hiểu tại sao ba mươi phút nữa trôi qua, nó đã có thể lái được chiếc moto nặng cồng kềnh.

Thấy tâm trạng khá lên, nó tạm biệt Luli, Ruby rồi cùng anh đi uống nước. Nó không dám chạy nhanh, chỉ ở mức bình thường theo đuôi anh nó đến một quán nước nhỏ, bên ngoài đúng thật rất nhỏ, bên trong trang trí rất đơn giản, cách bài trí này tạo cho nó cảm giác rất ấm áp!

Sau khi yên vị trên chiếc ghế tựa mềm mại, Brian mới cất tiếng:

“Sắp thi rồi, em đã có ai kèm chưa?”-nó xem tí thì sặc, câu này nó nghe tới sợ rồi, nó sợ trả lời câu này thật rồi, đầu tiên là vô duyên bảo hân kèm mình sau đó thì lại là làm tổn thương Quân, giờ mà nói hân kèm mình thì chắc anh hai chém cho chết mất.

Thấy nó im lặng hồi lâu, Brian cũng chẳng buồn hỏi nữa, giọng anh đều đều:

“Hết tháng này anh sẽ đi du học!”

“Anh đùa à? Em xem sắc đây!”

“Anh không đùa, em ở lại nhớ cẩn thận!”-Brian nhắc nhở nó đầy ẩn ý, trong lúc nó còn đang ngớ người thì Brian đã đứng dậy bảo nó ra trước đội, còn cậu thì đến quầy tính tiền. Nó chỉ biết gật gật rồi đứng dậy bước đi như một cái máy.

....

Hắn đi bộ giữa hai hàng hoa trong công viên mà ngày ấy hắn đã tổ chức sinh nhật cho nó, đầu hắn bây giờ chính là mớ hỗn độn, hắn đã làm gì vậy? Là cưỡng hôn! Là cưỡng hôn nó đấy! Liệu nó có tức giận không? Hết câu hỏi này lại tới câu hỏi khác, chúng chồng chất lên nhau khiến hắn phải tìm muôn vàn lý do mới có thể trả lời nhưng lại chẳng thể trả lời hết được.

Chợt hắn ngẩng lên nhìn sang phía bên kia đường, là nó, nó đang thần thờ qua đường, hắn tự hỏi sao nó lại ở đây, chẳng phải đang học ư? Nó cũng cúp tiết à? Đột nhiên:

“CẦN THẬN!”- hắn hét to, hắn cố sức hét to để nó nghe thấy nhưng mà...

/Rầm/-một chiếc xe “điên” lao nhanh về phía nó, hắn cố gắng để nó nghe thấy nhưng cuối cùng nó vẫn không nghe, hắn guồng chân, lao nhanh về phía nó rồi cuộc vẫn là chậm chân hơn, nó giờ đang nằm trong vũng máu đỏ thẫm.

....

Là ai đã gọi mình? Đau quá...sao lại đau như vậy...sao lại mờ quá vậy...là ai đang đỡ nó vậy...Karry...Karry đúng không...Nó muốn cất tiếng gọi hắn nhưng lại chẳng thể, giọng nó trở trên khàn đặc khiến nó chẳng thể nói nổi một lời. Mùi máu tanh xộc vào mũi nó. Nó lịm đi.

Những dải ký ức một lần nữa như đang quay về...như thước phim chậm...lại một lần nữa nó thấy nó và hắn...không là Hoàng Gia Ân và hắn...

— Hết part 1 phần “Tôi sẽ là người làm em nhớ” like và comment để tiếp tục part 2 nhé —

Comment cảm nhận đi nào :D)))

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nhặt Lại Từng Ký Ức...em Sẽ Lựa Chọn Yêu Anh!

Part 2: Tôi sẽ là người làm cho em nhớ!

Mưa...mưa...màu đỏ...là gì vậy?

Đau quá...

Mờ ảo...

Đó là những hình ảnh của nó và hắn à không phải là Hoàng Gia Ân và hắn, từng chút từng chút một chạy về..

Bây giờ thì Lâm Khiết Trang của hiện tại đang dần dần biến mất, thay vào đó là Hoàng Gia Ân của quá khứ, nó nhắm mắt vì đau đớn, có thứ gì đó như muốn bỏ vào đầu nó, cố gắng nhét những hình ảnh ký ức

....

Nó chập chồn trong cơn rối bết chợt tỉnh lại. Điều đầu tiên nó để ý chính là nơi này không quá sáng cũng chẳng quá tối, chỉ là một không gian màu trắng...một màu trắng xóa...nó cố lục lại trong trí nhớ tìm kiếm những gì đã xảy ra nhưng rồi lại chẳng nhớ được gì...nó muốn gặp hắn...muốn gặp lại Luli và Ruby...muốn gặp lại Jackson, Quân và anh hai.Có một thứ động lực nào đó thôi thúc nó chạy đi. Chạy khắp nơi để kiếm tìm. Nó thờ ơ hì hục, càng cố nó lại càng nhận ra bản thân chẳng thể tìm thấy lối thoát nào. Cứ như thể đây là một thứ không gian vô tận như chân không.Bất lực mà ngồi thụp xuống trong sự mệt mỏi. Nó không hiểu tại sao mắt nó chỉ toàn là nước, mặn, chát, à nước mắt.Nó khóc.“Tại sao lại khóc?” Nó tự hỏi bản thân. Chẳng lối thoát nhưng cũng chẳng có ai. Nó chỉ có thể khóc và khóc. Tiếng khóc chỉ là thút thít, chỉ nhỏ xíu nhưng lại nghe ra sự cô đơn, lạc lõng trong những giọt nước mắt đó.

“Chị ơi đừng khóc!”-có tiếng trẻ con đâu đây, nó gạt đi hai hàng nước mắt, từ đằng xa có hai đứa bé đang nắm tay nhau bay đến, chúng mỉm cười đầy vui vẻ, trên người chúng cũng là bộ áo màu trắng thuần khiết, đôi cánh của chúng gang rộng, nó to tới mức có thể bao trọn cả người chúng. Nó ngo ngắc nhìn hai đứa trẻ, cách ăn mặc của chúng khiến nó nhớ tới thần Cupid-thần tình yêu, nó lắc mạnh, Cupid còn có cung tên còn hai đứa trẻ này chỉ cầm trong tay cái túi nhỏ. Nó thắc mắc rồi cuộc chúng là ai?

“Bọn em là người cai quản sổ mệnh con người.”-câu trả lời của bọn chúng như giải đáp thắc mắc trong nó nhưng không rõ ràng.

“Bọn em cũng giống như hắc bạch vô thường nhưng mà là cai quản sổ mệnh, bọn em quyết định người đó có thể sống tiếp hay không hay là phải chết.”-lần này thì chúng lại nở nụ cười rất hồn nhiên của trẻ thơ.

“Chị ở đây là vì một phần trong ý nghĩ của chị muốn rời bỏ trần thế, phần còn lại chính là sự luyến tiếc không muốn rời xa trong chị. Bọn em có thể cho chị thấy toàn bộ ký ức của chị, nếu chị muốn!”-hai đứa trẻ nhìn nó cười một cách ngây ngô, lúc ấy chẳng hiểu lý do tại sao nó lại muốn tìm lại tất cả, tất cả những ký ức mà nó đã đánh mất, nhẹ giọng,

“Chị muốn tìm lại ký ức của bản thân!”

“Nhưng bọn em có một điều kiện!”-lúc này nó lại khó hiểu nhìn chúng, nó tự hỏi sao cái từ “điều kiện” cứ bám lấy nó mãi thế, từ khi nhớ hẳn ấy kèm mình thì cái từ điều kiện cứ bám lấy như có “duyên” từ trước! Không phải! Cái từ ấy chỉ có hẳn và hai đứa bé này thốt ra thôi. . . làm sao có thể gọi là “bám”?

Nó cười, nụ cười mang chút gì đó gọi là đau đớn lại thêm một tý chế giễu bản thân. Nó đè nén nỗi tuyệt vọng lại.

“Em nói đi!”

Đứa trẻ đó mỉm cười nhìn nó, nói một cách chậm rãi,

“Nếu chị thấy được hết ký ức của bản thân chị sẽ phải lựa chọn hoặc là ở lại đây cho đến lúc sinh mệnh thật sự kết thúc hoặc là sẽ lựa chọn quay về nhưng với điều kiện trong vòng một năm chị phải khiến cho người chị yêu yêu chị bằng không chị sẽ phải chết, và tất nhiên nếu chị lựa chọn trở về thì bọn em sẽ xoá hết ký ức của ngày hôm nay và những ký ức chị đã lấy lại.”

Nó suy nghĩ, do dự hồi lâu rồi gật đầu, “chị chấp nhận!”

Lời nói vừa dứt cũng là lúc nó cảm thấy buồn ngủ và thiếp đi, nó nghe đâu đó có tiếng trẻ con,

“Tiểu Hồ, ai cho anh ôm em!”

“Anh lạnh mà. . .!”

“Đồ biến thái!”

.

.

.

.

“Nếu em bị mất trí nhớ. . .Anh. . .anh sẽ giúp em nhớ lại chứ?”

“Không!”

“Anh sẽ làm cho em nhớ mỗi anh thôi!”

.

.

.

.

“Em phải đi rồi, bố bảo em phải chuyển đi!”

“Vậy bao giờ em sẽ trở lại?”

“Em không biết, nhưng mà em có cái này cho anh nè!”

“Sợi dây này em tự làm ư?”

“Ukm.”

.

.

.

“Anh là đồ cầu huyết...”

“Tên khốn!”

“Em yêu anh!”

“Em sẽ từ bỏ tất cả, sẽ từ bỏ mà...xin anh đừng bỏ em...em sẽ thay đổi...sẽ yêu anh theo cách khác...em sẽ không báo thù nữa...xin anh đừng ngủ mà...xin anh...”

Từng mảnh ký ức như được ghép lại với nhau rất hoàn chỉnh, nó như được xem lại một thước phim mà nhân vật chính chính là nó của quá khứ.

“Cô không nhận ra người đó là cô ư? Cô muốn tách hai chúng ta?”-một giọng nói tựa hồ là lời của nó, nhưng thật sự lại không phải.

“Hoàng Gia Ân? Sao lại..?”

“Tôi với cô là một chỉ có điều cô không chấp nhận quá khứ với hiện tại, cô tự tách bản thân mình. Tôi chính là cô của quá khứ và cô chính là tôi của hiện tại.”

“...”-nó im lặng, có chút trầm mặc nhìn “Hoàng Gia Ân trước mặt”.

“Chúng ta cùng là một người, cùng sống chung trong một thể xác, cùng có chung một ký ức, cùng yêu một người, cùng có...”

“Cô im đi...chúng ta không phải...tôi là tôi...cô là cô...nếu như nói yêu cùng một người thì chẳng thà nói rằng người được đáp lại tình cảm là cô không phải tôi.”-nó đột nhiên xen ngang.

“Cô sai rồi! Karry yêu Lâm Khiết Trang không phải là quá khứ hay hiện tại, anh ấy cũng yêu cô chỉ là anh ấy không thừa nhận thôi. Nếu cô không tin, hãy thử cảm nhận, cảm nhận chúng bằng trái tim cô, tình yêu chính là thứ vừa có thể thấy được vừa có thể không thể thấy được. Chỉ cần cô nhắm mắt, hãy nhắm mắt để xem anh ấy!”

Lúc này, nó của “quá khứ” đang từ từ khép mí mắt, có chút gì đó như là thỏa mãn, nó của “hiện tại” cũng từ từ khép lại đôi mắt. Nó cảm xung quanh như đang thay đổi. Chợt nó thấy nơi này chỉ là một màu đen tối om...một không gian rất tối...không có ánh sáng. Khoan đã, gì thế này, một thứ âm thanh gì đó đang vang lên...nó thử bước lại gần, có thể nói rằng giờ mắt nó đang là hình chữ A và miệng nó thì là hình chữ O. Nó tự hỏi cái quái gì thế này, nó đang đứng cạnh hắn, thử vươn tay ra chạm thử nào. Nhưng, hụt rồi...chỉ là lướt qua chứ chẳng thể chạm...

“Sao lại vậy...”-nó tiếp tục trở mắt nhìn nữ y tá đẩy chiếc giường, trên đó là một cô gái đang bất tỉnh. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi khô, nứt thiếu sức sống, làn da trắng bệch như chẳng còn chút máu. Toàn thân đều mang mùi máu tanh chỉ vừa được khử sạch. Nó nhận ra ngay người con gái đó chính là nó, giờ thì ngạc nhiên, ngạc nhiên và rất ngạc nhiên, nó im lặng chờ xem việc gì sẽ xảy đến, nó nhìn hắn đi theo người y tá rồi cũng đi theo

“Cô ấy đã không sao, chúng tôi đã cố hết sức nhưng chỉ có thể giúp cô ấy đến đây, còn việc cô ấy có muốn tỉnh lại hay không thì nhờ vào ý chí của bản

thân cô ấy. Nên nhớ kỹ bây giờ não của cô ấy đang kết lớp màng quanh cục máu bầm, đừng cố gắng làm tan nó nếu không có thể mất mạng, tôi nghĩ cậu nên chấp nhận việc một phần ký ức sẽ mãi mãi không thể quay lại, không chỉ như vậy mà do phần não va đập mạnh làm tổn thương phần mềm của não và ảnh hưởng đến các dây thần kinh thị lực nên có thể sẽ mù, nhưng đó chỉ là suy luận của chúng tôi mà thôi, và lại điều này chỉ có thể nói là di chứng về sau. Lát nữa hẳn vào thăm bệnh nhân được chứ? À nhờ có lần va đập này nên máu bầm đã tan bớt chỉ còn lại số ít ở một chỗ, tôi không thể nói trước được cô ấy sẽ nhớ những ai và quên ai. Tôi đi trước”- Vị bác sĩ già từ từ phân tích rồi nhìn hấn, ông dứt hai tay vào túi áo rồi bước vào phòng bệnh.

Nó đứng đó, đôi mắt trở nên vô hồn. Nó sẽ bị mù? Sẽ bị mù ư? Không thể... không thể nào... không...! Từ hốc mắt nó, từng giọt nước mắt đua nhau chảy xuống, nó không thể tin được... không thể. Đầu nó bây giờ chính là những suy nghĩ, nó nghĩ nếu nó bị mù thì rồi sẽ ra sao, nó còn cả một tương lai mà, mọi thứ sẽ kết thúc? Rồi bởi, tất cả đều rồi bởi, đột nhiên, hình ảnh của hấn chạy ngang qua đầu nó, bất giác nó ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe của nó không còn chảy ra nước mắt, nó bị thay thế bởi sự ngạc nhiên, bởi sự sững sờ. Hấn đang khóc, hấn khóc... nó cảm nhận như hấn đang rất tuyệt vọng. Nó rất muốn gạt đi những giọt nước mắt của hấn nhưng chỉ là vô ích vì bây giờ nó chẳng khác gì một hồn ma, vậy nên chỉ có thể đứng nhìn hấn khóc, đứng nhìn con tim mình rỉ máu.

“Anh phải làm sao mới có thể khiến em nhớ lại anh? Anh yêu em rất nhiều... anh không thể chấp nhận việc em quên đi anh... quên đi những gì chúng ta đã trải qua... anh không chấp nhận...”-hấn tự thì thầm, những lời thì thầm đó khiến nó hự hẫng, đau khổ, cái gì mà yêu Lâm Khiết Trang của cả hiện tại và quá khứ, chỉ là lừa mình lừa người. Nó ngu ngốc quá rồi, chỉ là tự mình cho mình cơ hội để rồi tự mình làm tổn thương mình. Từ đầu đến cuối chỉ là muốn tìm lại Hoàng Gia Ân trong tim anh mà thôi Karry. Đúng là thật quá ngu ngốc mà. Nó không còn muốn ở lại nữa, nhưng cả thân người nó khựng lại.

“Nếu em ấy đã không thể nhớ việc gì cậu phải cố chấp không muốn nó nhớ?”-Brian lên tiếng, cậu ngồi bên hấn, chỉ là nó không để ý, cậu cũng nghe những lời vị bác sĩ ấy nói.

“Tôi...”

“Cậu yêu nó, cậu yêu con người nó, dù cho nó có quên đi cậu vĩnh viễn thì sao? Nếu ông trời thật sự muốn ghép đôi hai người thì chỉ cần cậu thật sự yêu nó, thì dù cho nó có mất trí hay là nhớ lại thì cũng sẽ yêu cậu mà thôi.”

Hấn ngồi im lặng như nhận ra điều gì đó, “Đúng, tôi yêu cô ấy, tôi yêu cô ấy kể cả khi cô ấy không còn nhớ tôi là ai.”

Nó ngạc nhiên, thật sự rất ngạc nhiên, những lời hấn nói khiến nó không thể tin, từ sự buồn bã, đau khổ giờ lại được thay bằng sự mừng rỡ, phấn chấn. Hấn yêu nó, thật sự yêu nó!

“Cô đã tin rồi chứ, anh ấy yêu Lâm Khiết Trang không phải là tôi hay là cô mà chính là cả hai chúng ta. Anh ấy yêu Lâm Khiết Trang của quá khứ, hiện tại, tương lai. Chúng ta nên về thôi. Hãy mở mắt ra. Đã đến lúc cô đưa ra quyết định của bản thân rồi. Hãy lựa chọn theo những gì tim cô mách bảo! Đừng vội quyết định bằng lý trí.”-nói đoạn người con gái đó từ từ biến mất. Nó mỉm cười, gạt đầu!

.....

Nó giật mình tỉnh lại, hai bên chính là hai đứa nhóc đang nhìn mình, thấy nó tỉnh lại, chúng reo lên.

“Chị hãy quyết định đi! Hoặc lại ở lại với chúng em và rồi trở thành thiên sứ hoặc là quay về nơi chị sống và thực hiện điều kiện.”

Nó nhắm mắt lại, thở mạnh rồi nhìn hai đứa nó, giọng thật mạnh mẽ, cương quyết.

“Chị sẽ quay về!”

“Vây chị hãy uống chai nước này!”-đứa bé gái im lặng nãy giờ lên tiếng, bàn tay bé nhỏ đưa cho nó lọ thuốc. Không do dự, nó uống hết. Nó lựa chọn bên hấn, dù cho nó có thể sẽ mù, sẽ chết nhưng không sao, chỉ cần có hấn kề bên là đủ rồi. Nó yêu hấn, bây giờ chính là yêu chứ không phải đơn thuần là thích nữa. Nó tin rằng quyết định của bản thân là đúng đắn và sẽ chẳng hối hận. Khi tỉnh lại, mọi thứ sẽ khác, nó tin chắc là vậy! Rồi nó nhắm mắt lại! Mọi thứ sẽ thay đổi!

Có ai liên tưởng đến cái kết chưa nhệ :v J))

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phép Màu!

Hấn, Brian đứng đó nhìn nó ngủ say, mỗi người một ý nghĩ khó mà nhìn thấu, họ dăm chiêu, đôi chân mảy ai nẩy đều nhú lại, nhưng cách họ nhú không giống nhau. Hấn thì vương chút gì đó tuyệt vọng lẫn bi thương cũng xen chút hy vọng mong nó tỉnh lại. Còn Brian chỉ có sự hy vọng, trông chờ và phần nộ, tức giận vì kẻ đã khiến nó thành ra như vậy.

Rồi họ cứ thế mà suy nghĩ, bỏ mặc căn phòng chìm trong tĩnh lặng. Thế nhưng sự tĩnh lặng ấy chẳng duy trì được bao lâu khi đột nhiên, Jackson, Quân, LuLi, Ruby chạy đến, họ hỏi đến tới tấp, sự ồn ào khiến hấn như lên cơn điên, hấn gầm lên khiến cả đám im bật. Mãi một lúc sau, Quân mới lên tiếng:

“Sao Emily lại bị như vậy, là kẻ nào làm? Cậu ấy có sao không?”- nhưng hình như đáp lại câu hỏi đó chỉ có tiếng thở dài khiến không khí đang nặng lại càng thêm nặng nề hơn.

“Em gái tôi đang tỉnh qua đường đợi tôi thì bị một chiếc oto điên đâm phải. Bác sĩ bảo nó sẽ không thể nhớ lại được những hồi ức trước kia nữa, chỉ có những ký ức hiện tại sau khi bị hãm hại tiêm vào người liều thuốc lạ mà thôi. Nếu cố nhớ, não con bé sẽ chịu một tác động vô cùng lớn, có thể dẫn đến tử vong!”-Brian cuối cùng, sau tiếng thở dài, cũng lên tiếng, giải đáp thắc mắc cho Quân.

“Vậy cậu ấy giờ sao rồi, có bị di chứng gì không vậy? Chừng nào cậu ấy mới tỉnh?”-Ruby lo lắng.

“Sau này có thể sẽ bị mù...”-hắn cố gắng nói cho hết câu.-“Còn thời gian tỉnh thì...không biết!”-y như rằng mất hết sức lực, cả người hắn mềm nhũn, giọng nói như chẳng còn chút hy vọng.

“Sao có thể.. Emily...cậu ấy...”-Luli như chẳng thể tin vào tai mình. Tất cả như lặng đi. Từng dòng ký ức đẹp đẽ như ủa về, nào là lần đầu gặp nhau, nào là cùng nhau đùa giỡn, cùng nhau trêu chọc các thầy cô, cùng nhau cúp tiết, cùng nhau đi chơi, cùng nhau quậy phá, có lẽ nào...không được, họ nghĩ - Emily/Lâm Khiết Trang, cậu nhất định phải tỉnh, cậu phải tỉnh lại rồi chúng ta cùng nhau đi học, cùng nhau chơi đùa, cùng phá phách, cậu không được ngủ như vậy. Cậu có biết chúng ta đã 18 rồi không, dậy đi, cuối cấp rồi không được bỏ phí như vậy...

Ruby cố gắng bước đến bên giường nó, nắm lấy tay nó. Từng giọt nước mắt yếu đuối đang rơi trên gương mặt thanh thoát, xinh đẹp. Cô rón dùm hơi ấm của mình, dùng hết tất cả sinh lực như thể truyền cho nó, giọng như nghẹn lại:

“Cậu phải tỉnh biết không, sao lại có thể ngủ như vậy, cậu không được bỏ tớ. Cậu là người bảo vệ tớ, là người luôn chọc tớ cười, luôn bên cạnh tớ, thiếu cậu, thiếu sự quan tâm của cậu sao tớ chịu được? Cậu nhẫn tâm quá đấy! Tỉnh lại đi mà..tỉnh lại đi...cậu điếc rồi à!...đừng bỏ tớ mà...đừng ngủ ngon trong khi người khác phải lo lắng như vậy chứ...con điên này!”-Ruby đau khổ trong từng lời nói. Từng tiếng nấc yếu ớt khiến mọi thứ như vỡ vụn. Ruby ước rằng giá như nó có thể tỉnh, giá như nó có thể đừng ngủ sâu như vậy, giá như...và giá như...

Nhưng có lẽ như có điều kì diệu xảy ra sau những giọt nước mắt ấy, tay nó có dấu hiệu cử động, nhận thấy điều đó, Luli hét lên:

“Tay cậu ấy cử động kìa! Ngón tay cậu ấy nhúc nhích kìa!”

Cả căn phòng như bùng tỉnh, Jackson vội vã chạy đi gọi bác sĩ, những giọt nước mắt yếu đuối như ngừng rơi, những nụ cười, những ánh mắt tràn ngập nỗi xúc động. Ruby như nắm chặt tay nó hơn, môi nhỏ niemi nở một nụ cười tươi tắn. Hắn như kẻ chết đi sống dậy, bùng tỉnh. Còn Luli, này giờ chỉ biết ngoảnh mặt đi để che sự đau đớn thì bây giờ, cô đã có thể nhìn nó, nhìn một cách đầy hy vọng, đầy vui vẻ, nụ cười rạng rỡ lại xuất hiện.

....

Bác sĩ đến xem xét tình trạng của nó, sau một hồi đã cho y tá tháo ống thở, thay bình truyền cho nó. Khuôn mặt đã giãn ra mấy phần, ông chậm rãi nói:

“Tạm thời bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, thế nhưng những dấu hiệu này không có nghĩa là cô ấy sẽ tỉnh lại bởi vì đã từng có một vài trường hợp, người nhà thấy bệnh nhân có vài cử động nhỏ thì liền nghĩ ngay đến người đó sẽ tỉnh cho nên khi biết được vấn đề này bản thân họ liền suy sụp. Vậy nên hiện giờ chỉ có thể chờ mà thôi.”

Nói rồi ông cùng nữ y tá sau khi hoàn tất, họ bước ra ngoài sang phòng khác. Không khí chỉ vừa thay đổi liền trở nên trầm mặc.

Ruby gần như mất sức. Sau chừng ấy những lời bộc bạch, nó vẫn như thế mà ngủ yên. Nhỏ yếu ớt tựa vào Luli.

Còn hắn và Quân, cả hai đều đau lòng nhìn nó nằm ngủ yên, đầu quấn đầy băng gạc trắng, tóc thì rũ rượi, mi mắt nhắm nghiền, miệng thì khô nứt. Cả khuôn mặt như chẳng còn sức sống.

.....

Trời trở về chiều,

Brian như thể chẳng chịu được chỉ đành quay mặt nặng nề bước đi. Jackson cùng Quân cũng rời khỏi, Luli kéo Ruby đi mua chút đồ ăn. Bầu trời đang dần mát mẻ, cơn mưa ban sáng đã thôi không réo rắt, mọi thứ lại trở về lúc còn khô ráo, thật sự không thể tin được rằng tất cả mọi chuyện đã xảy ra chỉ vụn vụn một ngày. Một ngày để hắn thấy nó nói chuyện vui vẻ với Quân, một ngày để hắn cưỡng hôn nó, một ngày để hắn xem chút là mắt nó và một ngày để hắn thấy bản thân yêu nó đến nhường nào.

...

Lúc này, tất cả mọi người đi hết chỉ còn hắn, tiếng thở dài hắn cố gắng kìm nén giờ đã tuôn ra, tất cả gánh nặng như được trút hết khi hắn nghe nó sẽ không sao. Cả thân ảnh cứ thế mà nằm cùng nó, giọng nói có chút đau đớn:

“Em tỉnh lại được chưa vậy, ngủ lâu lắm rồi đấy! Anh sắp phát điên lên rồi. Em không nhớ ra anh, không nhớ tất cả thì cũng phải mở mắt ra nhìn anh chứ, em phải tỉnh thì anh mới làm em nhớ anh được chứ! Em cứ nằm đó, anh khó chịu lắm, anh nói thật đấy.”-hắn tự mình độc thoại.

Hắn ôm nó. Thân người nằm cạnh nó, khẽ nhắm mắt. Hắn muốn thử cảm giác nằm im không nhúc nhích như nó có khó chịu không sao lại lâu tỉnh như vậy chứ!

Im lặng...im lặng...im lặng, thời gian trôi qua im lặng. Thời gian cứ thế mà chậm chậm trôi. Mỗi ngày vẫn đều đặn mà đến thăm nó. Kỳ thi cũng đã bắt đầu rồi. Mỗi khi thi xong hắn đều chạy đến phòng bệnh nó. Luôn nói chuyện nó nghe. Luôn nắm lấy tay nó mỗi khi hắn thấy nó chau mày bất an.

Cứ thế ngày lại trôi. Một tuần mới lại bắt đầu.

Mới chỉ một tuần trôi qua mà hắn cứ ngỡ đã một thập kỷ. Mọi thứ cứ thế im lặng cho đến ngày hôm kia, mi mắt nó khẽ động dậy, chậm rãi mở mắt rồi chớp nhanh vài cái vì lâu ngày chẳng thấy ánh sáng, nó khẽ quay mặt, cựa quậy. Nó cảm nhận có gì đó sai sai. Mùi hương quen thuộc của người đó đang thoảng rất gần.

Hình như còn có ai đó đang ôm nó. Ngoảnh mặt sang...

-Oimeoi! Đập ngay vào mắt nó là khuôn mặt đầy nam tính đang say ngủ của ai kia, vẻ mặt vương chút mệt mỏi. Nó cứ nhiên quên mất mình vừa bị tai nạn, cứ thế nhìn hắn ngủ. Có chút gì đó gọi là vui vui. Nó vui vì người mà nó thấy đầu tiên chính là hắn. Chẳng hiểu sao miệng cứ cười hoài chả khép được.

“Nhìn đủ chưa?”-đột nhiên hắn lên tiếng khiến nó giật thót tim, vội vội vàng vàng quay mặt nhắm chặt mắt.

“Ai..ai...ai nhìn cậu!”-Nó chột dạ, lắp bắp.

“Cậu ngủ lâu lắm rồi đấy!”-hắn vòng tay ôm nó, cái ôm siết chặt bao nhớ thương, đau xót mà hắn đã phải chịu. Thế nhưng những đau thương đó vẫn không bằng cái khoảnh khắc lúc này. Ôm nó trong lòng, tha hồ ngửi mùi hương tóc nó, cảm nhận cơ thể bé nhỏ ấm áp. Hắn nhớ lại lúc nó bị thương, cũng là ôm cơ thể bé nhỏ đó, nhưng cơ thể đó lạnh ngắt, chỉ còn sót lại chút hơi ấm tàn, tựa như có thể lạnh đi và biến mất bất cứ lúc nào. Nhưng còn bây giờ, cơ thể đó ấm áp, có chút sự giật mình, run nhẹ rồi lại nằm im ngoan ngoan. Thật là! Hắn nở nụ cười tươi rói!

Cơ mà, nó là ai chứ, đâu phải dễ dàng ôm là được, ừ thì nó thích hắn nhưng mà cái kiểu này thì có chút gì đó hơi sai...! Nó nghĩ vậy!

“E! Cậu ôm đã chưa đấy, làm như xa tôi lâu lắm rồi vậy!”-nó cố gắng cựa quậy.

“Đã là người yêu của nhau thì ôm nhau là chuyện đương nhiên!”-hắn bá đạo thốt nên lời khiến nó há hốc mồm.

Người yêu? Người yêu ư? Là sao? À đúng rồi, trò chơi! Vậy mà cứ tưởng...

Ánh mắt nó nhìn hắn rồi lại sụp xuống, từ ngạc nhiên đến hụt hẫng. Nó và hắn chính là đang chơi đùa mà, chỉ là thời hạn một năm thôi, mắc gì tại sao lại hụt hẫng lại buồn? Nó cố gắng mỉm cười như có như không, bỏ đi đừng nghĩ nữa, cứ như bây giờ trước đây!

Nó gạt hết ý nghĩ trong đầu, nhỏ giọng: “Anh có thể ôm tôi như thế này đến khi tôi ngủ tiếp được không, tôi mệt quá!”

Nó đang lưu luyến cái gì vậy? Chỉ là trò chơi thôi mà? Nó nhắm mắt một cách đầy bất lực.

“Ừ”-Cho dù có ôm em cả đời tôi cũng tình nguyện! Hắn mỉm cười siết chặt cái ôm, đương nhiên sẽ không buông tay, chắc chắn sẽ níu lại, chắc chắn sẽ khiến nó nhớ lại tất cả!

.....

Cứ như vậy, đôi trai gái kia lại bình yên bên nhau, cái khoảnh khắc bây giờ sao hạnh phúc quá, có chẳng sau sóng gió họ sẽ lại bên nhau hay sau sóng gió mỗi người một nơi?

.....

Xin lỗi các mem vì sự chậm trễ này nhé *cúi đầu*

À ta nhân tiện thông báo tiếp cho các mem là các chap ta viết sẵn đến chap 27 là hết rồi, cho nên hiện tại ta đang rất cật lực viết tiếp các chap sau thế nên lịch đăng sẽ thay đổi mỗi tuần một chap nhé L ta mong các độc giả không bỏ ta đi :(ahuhuhu

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trả Giá !

Quần nghe thấy tiếng tim mình như vỡ nát. Sau những gì cậu làm cho nó rốt cuộc vẫn không đủ ư? Rốt cuộc cậu đã sai ở đâu?

Tay vo thành nắm đấm bầu chặt lấy góc cửa, ánh mắt đau đớn nhìn người khác hạnh phúc. Cả thân ảnh to lớn như muốn đổ sụp. Cậu nghe thấy sự chế

giữa, nghe thấy tiếng hét của sự thua cuộc đầy thảm hại. Tay cậu móc điện thoại ra, bấm dãy số nào đó. Quay lưng bước ra phía khuôn viên thật nhẹ. Áp chiếc điện thoại sát vào tai.

“Tiếp theo tôi nên làm gì?”

“Chờ đợi đi. Tôi sẽ khiến người cậu yêu và người bạn thân chí cốt của cậu phải tách khỏi nhau.”

“Cô tính làm gì?”-Giọng nói mang chút khản trương.

“Đợi đi. Game sẽ over nhanh chóng thôi!”

Đầu dây bên kia chẳng nói thêm lời nào nữa liền nhanh chóng dập máy. Cả thân ảnh Quân quay lưng bước đi. “Hôm nay trời có vẻ đẹp!”

Một câu nói chất chứa những đau thương từ tận trái tim Quân. Chưa bao giờ cậu cảm thấy bản thân tồi tệ như bây giờ.

Bầu không khí đầy mờ ám. Anh ta ôm cô ta. Cô ta chôn mặt trong vòm ngực anh ta. Chưa bao giờ, nó cảm thấy ấm áp như lúc này. Có thể chỉ là trò chơi, nhưng sao nó lại cảm nhận được tình yêu từ nơi hắn? Sao lại có cảm giác như vậy? Cái cảm giác mà đến Quân cũng chẳng thể nào đem đến cho nó như hắn.

Nó mặc kệ, chôn đầu cảm nhận hơi ấm từ hắn, nó tham lam lấy mùi hương mát dịu từ vòm ngực ấy. Nó dần lim dim chìm vào giấc ngủ mang hơi vị từ người ấy.

Ở một nơi nào đó,

“Là ai làm?”

Giọng nói vô cùng phần nộ. Sát khí tỏa ra từ chủ nhân của giọng nói khiến kẻ khác phải rét run, trả lời có chút sợ hãi y như rằng sơ suất một câu liền có thể lạnh cóng mà chết.

“ Là...Thiên Ly... tiểu thư...th...thưa đại ca.”

Bất chợt người kia mỉm cười, có thể thấy chỉ một giây tiếp theo thôi, thảm họa sẽ xảy ra.

“Giúp cô ta sống không bằng chết đi !”

Là một mệnh lệnh, một mệnh lệnh chẳng chèn chút ít cảm xúc. Anh ta đứng đó, chấp hai tay sau lưng. Bóng tối che phủ một phần thân ảnh anh. Những nộ khí cùng sát khí dày đặc đến mức có thể bức chết cả một người.

Ánh mắt đầy khinh bỉ. Giọng nói mang chút giễu cợt. Nụ cười như có như không.

Brian, một trận cuồng phong điên hoàn.

....

Nó tỉnh giấc. Trời đã trở tối. Dụi dụi mắt, nó nhận ra, nửa bên kia chiếc giường bệnh, lạnh đi hơi hẩn rồi. Nó áp sát người chỗ hắn đã nằm. Dù có lạnh, mùi hương hắn vẫn còn thoang thoảng đâu đây, nhẹ nhàng thoảng qua khiến nó muốn chìm đắm.

“ Vẫn còn muốn ngủ sao con sâu?”-Tiếng hắn trầm ấm mang chút vị nắng yêu thương. Trên tay là bịch đồ ăn hắn mua cho nó.

“Tôi có mua đồ ăn cho em”

Hắn chia bịch thức ăn, lại còn lắc lắc như cách các ảo thuật gia thôi miên độc giả.Nó như con thú đói. Liền bỏ nhào đến không quan tâm đến hình tượng, giựt lấy thức ăn mà nhai ngấu nghiến như thể bị bỏ đói nhiều ngày .

Không chỉ như thế mà hắn còn mang cả tập sách đến giúp nó học tập. “Vì em bị trễ thi hơn một tuần rồi cho nên tôi mới đem tập sách đến giúp em học ôn các kiến thức.”

Hắn nói bằng giọng ấm áp khiến tim nó muốn vỡ òa xúc động.-Thì ra anh cũng quan tâm tôi...-nó khẽ thì thầm trong tim.

Từng ngày lại cứ thế trôi, nó được hắn quan tâm. Được hắn chăm sóc. Được hắn ân cần giảng bài. Hạnh phúc chết đi được.Tối hôm nọ:

“Này sao anh lại bỏ nhiều thời gian đến đây thế?”

“Em không thích?”

“À không phải. Chỉ là chỉ là...”

“Vì tôi muốn mà thôi!”

Một câu trả lời khiến nó đờ người. Trong đầu nó bây giờ chỉ là một mớ hỗn độn. Một mớ suy nghĩ rối tung lên. Là vì cái gì? Vì sao anh lại muốn làm điều đó? Một đồng câu hỏi cứ vờn ngang đầu nó. Rồi lại đến một đồng câu trả lời cứ cắt ngang những câu hỏi. Đầu nó như muốn vỡ tung, chỉ đành để mặc đó. Mặc những câu hỏi, mặc những câu trả lời. Và cũng để mặc cho hấn ân cần, chăm sóc.

.....

Thời gian cứ thế trôi, loáng cái đã hết một tuần nữa. Nó được xuất viện, tâm trạng thật là có chút phấn khởi. Ngồi xếp đồ thôi mà miệng cũng ngân nga.

“Cậu ôn hết chưa đấy, mai đi học lại thì chỉ có một mình cậu thi lại thôi.”-Ruby , giọng có chút lo lắng hỏi han nó.

“Không sao, có Karry giúp tôi ôn lại hết rồi, một tuần qua đều nhờ cậu ấy cả.”-nó nói, giọng điệu mang chút hồ hởi khiến hai người nào đó lắc đầu có chút hài.

Luli, Ruby cũng ngồi xuống giúp nó. Cả ba người cùng nhau nói chuyện. Bàn về mọi thứ trên trời dưới đất. Đôi lúc lại có những tiếng cười khúc khích khiến người ta tò mò chẳng biết họ nói điều gì. Đang nói chuyện, điện thoại của Ruby chợt rung lên:

“Alo?”

“Chị hai bọn Mèo đen đòi đánh chiếm bang của chúng ta. Chúng nói đòi trả thù cho Lửa đỏ.”

“Cái gì? Cả đám mà không tự xử được à?”-Ruby bật loa đề cả đám nghe nhưng Luli nghe đến đó liền cướp lời.

“Bọn nó kéo đông quá mà bang mình thì chỉ có hai mươi đứa trấn giữ căn cứ thôi. Bọn chúng nói lần sau lại đến.”

“Được, khi nào chúng đến thì thông báo ngay cho bọn chị biết.”

“Vâng ạ.”

Cúp máy, Luli, Ruby sa sầm mặt bọn nó không ngờ nhân lúc bọn nó vắng mặt liền có kẻ đến nhiễu loạn. Còn nó, nó như thể hiểu ra vấn đề chỉ đành im lặng.

“Bọn chúng chỉ là thấy cậu lâu quá không tái xuất liền nghĩ cậu im hơi lặng tiếng nên mới làm càn như vậy, cứ để bọn này xử là được rồi.”

Luli nhẹ vỗ vai nó, an ủi vài câu. Nhưng nó nhận ra được điểm bất thường trong lời nói của nó. Chỉ đành thờ dài. Nó biết bản thân cũng chẳng thể giúp được gì.

.....

Có vay thì có trả. Cô nợ tôi một mạng. Tôi bắt cô đền một mạng. Hoàng Gia Ân tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết. Sẽ có một ngày tôi cho cô đến khóc cũng không thể khóc!

Một âm mưu. Một thế lực. Những điềm xấu. Sẽ lại là gì đây? Liệu sóng gió có nối tiếp sóng gió? Liệu Hoàng Gia Ân có đủ kiên cường để vượt qua? Hãy cùng chờ đợi trong chap 29 nào!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Có Chút Hạnh Phúc!

Hắn đến đón nó, gương mặt chẳng giấu đi nét cười nhưng giữa mi tâm lại có chút buồn phiền mệt mỏi mà chẳng hiểu vì sao. Luli, Ruby thấy hắn đến chỉ nín cười rồi cáo lui.

Wind: kiểu quàng cung ấy nhẩy -.-

Nó chỉ nhẹ cười rồi xách balo bỏ đồ đã gấp đi về hướng hấn, chưa kịp đeo đã bị người nào đó dùng uy lực chính là cái thân ảnh to lớn cướp lấy túi đồ, mặt mày hớn hở như đứa con nít cùng nó ra xe.

.....

Nó vừa đi vừa hít hà cái bầu không khí nơi đây. Thú thật, nó không thích bệnh viện nhưng không hẳn là ghét, nó chỉ là khó chịu bởi cái mùi thuốc tây như muốn chiếm lĩnh dưỡng khí của người khác ở đây thôi. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại thì thật sự công nhận nó rất thích cái sự an tĩnh mà nơi đây đem lại. Nó đang hay tay hít thật sâu rồi thở ra thật thoải mái. Miệng cười thật tươi nó thu hồi hai tay chấp ở sau lưng như vị quan lớn về làng. Mặt thì niềm nở

mà bụng dạ thì phản chủ, cái thứ âm thanh ròn rột phát ra từ bụng như cái trống đánh “không biết xấu hổ”. Nó cầu mong là người nào đó đừng nghe thấy cái thứ âm thanh “dễ nghe” này. Thâm tâm nó đang nguyên rửa ép buộc cái bụng thôi đồ chuông mà kiểu thế gì mà cứ réo miết đến độ muốn độn thổ.

Có hay biết gì đâu, kẻ phía sau nó đang tìm tìm nhìn lên nó xấu hổ. Hắn cố tình sai bước đến khoát tay lên vai nó.

“Tôi dẫn em đi ăn!”-giọng nói tràn đầy ý cười khiến người nào đó lập tức xấu hổ, mặt đỏ đến tận mang tai, cứ như vậy mà giống con thỏ nhỏ rút trong vòng tay hắn.Ra đến chỗ xe, là một con moto! Hắn đội mũ vào chuẩn bị leo lên liền thấy nó đứng ngốc một chỗ. Khóe môi hắn không nhịn được nở một nụ cười bị lấp phía sau chiếc nón. Bàn tay to lớn phủ lấy nó.Hắn đội mũ giúp nó!

Cái hành động tưởng chừng bình thường này lại hết sức mờ ám. Nó cảm nhận được từng luồng khí nóng bỏng phả vào mặt khiến bản thân khó chịu. Nó cố gắng lơ đãng liếc mắt nhìn hướng khác. Nhưng mặt hắn cứ cuối sát nó. – Bà mẹ nó thật chứ! Vương Tuấn Khải anh làm cái trò gì vậy?

Lời đang định thốt nó mới phát hiện, hắn đơn thuần...chỉ là cái dây giúp nó thôi ! Đầu óc dạo này cứ bị gì thế không biết.“Em ngây ngốc ra thế làm gì? Lên xe đi. Bụng đang réo kìa.”-Hắn cười hi hi, nhìn mà...muốn đập! Nó thờ hắc ra vài cái, gật gật vài cái, ôm bụng vài cái, bla bla vài cái rồi leo lên xe. Chưa kịp âm mông thì kẻ nào đó đã phóng xe chạy như điên trên đường, lại còn khiến người nào đó muốn ôm ngực té chết.Xe chạy thì chạy, đến trụ đèn đỏ liền phanh gấp khiến cả người người nào đó đập thẳng mặt vào lưng hắn một cách không thương tiếc. Kẻ kia à? Khỏi nói đi! Cười tét hàm! Lại còn giả bộ ga-lăng, niềm nở:

“Ôm vào không thì té đấy.”

“Uhm..”-Nó ngại ngùng quay mặt đi. Hai tay ngại ngại đặt đại ngay hông, kiểu mà bốn ngón bám đại trên áo sơ mi của hắn.

Đèn đỏ đang ở giây 40, kẻ nào đó không hài lòng liền dùng bàn tay to lớn kéo tay nó vòng qua eo mình. Đến khi cảm thấy hài lòng liền mỉm cười không để ý kẻ phía sau tìm đập như sấm rền. Ngược nhìn đèn chuyển sang xanh, hắn bắt đầu rồ ga chạy đi. Gió tấp vào cả mặt nó, lạnh mà sao không khiến hai bên má nóng bừng hạ nhiệt vậy?Hắn chờ nó đến khu ngõ nhỏ, nhìn như thế nhưng bên trong lại rất sầm uất. Như thế đây chính là thiên đường của đồ ăn vậy nhà. Nó như kẻ điên. Hai mắt sáng chói, trong ánh mắt lại chỉ có đồ ăn, cách nhìn như kẻ đói rất thèm thường được ăn ngẫu nhiên. Nó thử ngửi mùi đồ ăn rồi thăm đánh giá trong bụng.

“Này, trước tiên phải tháo mũ xuống!”-Hắn vừa đi gửi xe xong liền nhìn thấy kẻ háu ăn trước mặt đến cả còi mũ bảo hiểm cũng quên mà không khỏi nở nụ cười.Nó như chẳng để ý gì hết, tháo lẹ mũ rồi nắm tay hắn chạy vào trong, nó kéo hắn đi hết sạp hàng này rồi lại bay đến sạp hàng khác. Ăn ngẫu nhiên. Nào là cá viên, chân gà nướng, bánh canh, bánh cuốn, ốc trộn, lại còn cả mỳ cay cực phẩm. Nó hết hít hà, uống một ngụm nước rồi lại ăn tiếp. Vì sao à ? Ăn cho no mai chiến đấu.“Cay quá!”-Nó hít hà, khóc đến một dòng sông mắt. Còn hắn? Hắn không ăn mỳ, chỉ uống nước mà thôi. Nhìn nó, hắn ôm đầu. Nó thật không khác gì trước đây, cứ ham ăn ham uống, món nào mới mới hay hay liền vọt tới không nghĩ không ngại. Vẫn còn nhớ ngày đó, chỉ khác, người đưa ra ý định đến đây chính là nó. Hắn chỉ yêu chiều thuận theo mà thôi. Nhưng bây giờ chính hắn là người dẫn nó đến.Nó đang nhắm nháp ly sữa gạo ngon lành liền để ý thấy tay hắn đang đặt trên khóe miệng nó. Bất giác, cả người nó như điện giật. Một luồng điện chạy dọc sống lưng khiến mặt nó thoáng chốc đã ửng hồng. Chỉ là giúp mình lau dùm vết mỡ còn dính khóe miệng thôi mà. Không cần phải như vậy chứ. Nó nghiêng đầu né tránh, chụp vội cái khăn giấy rồi chùi chùi chà chà cho “bề mặt thêm sạch”!Nó không biết cánh tay đang lơ lửng giữa không gian của hắn, rút về, có chút thất vọng, có chút tiếc nuối.

Ăn cho no nê đến khi bụng căng phình ra rồi nó mới loạng choạng đứng dậy, cái kiểu như người có thai. Ôm cái bụng căng tròn cùng hắn ra chỗ xe. Nó đứng trước chờ hắn lái xe đến. Nặng nề leo lên. Hắn chở nó đi dạo, dạo đường biển. Nó nhìn bầu trời đang ngả màu cam, cái màu cam ấm áp, cái màu đẹp đẽ. Nó làm rục rờ nên ánh hoàng hôn. Từng đợt gió, vừa chơi đùa vừa vuốt ve những lọn tóc của nó. Nhưng mà nó nhớ điều gì đó. Sắc mặt nó trở nên trắng bệch. Một tay nó giần tiếp ôm lấy đầu thông qua lớp mũ bảo hiểm. Mọi thứ dường như mờ mờ ảo ảo.

Anh ta, anh ta nắm tay cô ta. Anh ta cồng cô ta đi. Những dấu chân như thể mình chứng cho họ. Sóng biển từng lúc cuộn trào. Rồi anh ta lại hôn cô ta. Khóe mắt anh ta như giật lên tia hạnh phúc.

Nó lắc đầu vài cái, nó cố ép bản thân phải tỉnh táo. Nhưng suốt cả đường đi, hắn chẳng nói lấy một câu như thể hắn là không khí. Về đến nhà, hắn chỉ mỉm cười như có như không báo nó lên lầu nghỉ ngơi đi, lại bảo quản gia đem đồ vào giúp nó. Xong lại quay đầu xe phóng vút đi đâu mất, để lại nó thất thần trước cổng.Con đầu lại ập tới khiến nó loạng choạng ngã xuống. Nó cố gắng đứng lên lại, dùng sức bình sinh mà đi lên phòng, vị quản gia thấy sắc mặt nó kém đi liền đến đỡ nó. Luôn miệng cái gì mà thiếu phu nhân phải giữ sức khỏe rồi cái gì thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi. Lên đến phòng, nó khẽ gật đầu rồi nhẹ đóng cửa phòng không phiền quản gia nữa. Cố gắng giữ tỉnh táo lấy bài vở ra xem lại. Những câu chữ cứ như hiện lên hình bóng hắn. Hắn mỉm cười, hắn vui vẻ, hắn kiên nhẫn, còn cả vẻ mặt chăm chú của hắn lúc giảng bài nó nữa. Cứ như in sâu trong não nó. Mọi thứ xung quanh nó chợt mờ mờ ảo ảo đi, cả người nghiêng ngả, rồi trước mắt tối sầm

“Cô là ác quỷ. Hoàng Gia Ân cô là ác quỷ.”-Một giọng cười ngả ngón vang lên khiến nó hoảng hốt quay đầu nhìn xung quanh.

“Cô không nên xuất hiện ở đây, cô đáng ra phải chết đi..đi chết đi.”-Những lời nguyên rửa như từng cái búa đập vào nó.

Trước mắt nó bỗng hiện lên hình ảnh của một người đàn ông thân mình đầm máu, ôm lấy xác của một người phụ nữ, đôi mắt vô hồn để mặt những giọt nước mắt. Nó nhận ra đó chính là ba nó, là ba nó. Nước mắt nó vô thức ầng ậng ngập đầy đang trực trào.

“B..a...”-Giọng nó run run. Nó cắn lấy cánh môi đau đớn nhìn người đang ông trước mặt. Nhìn ông ấy tuyệt vọng đưa đôi mắt quay đầu nhìn nó.

“ Ân...con không phải con ta.”-Giọng người đàn ông như oán trách lấy nó.”Ân, con đã thấy chúng ta chết như thế nào rồi đúng không? Con đang yếu đuối đẩy con gái. Uống công ta đã nuôi dạy con. Uống công mẹ con đã vì con mà chết. Ta thật thất vọng về con đó.”

“Không có...không phải đâu...không phải mà..ba ơi...”-nó lắc đầu, nước mắt nó nói tiếp nhau rơi xuống.

“Con không xứng đáng mãi mãi không.”-Người đàn ông với bóng hình tựa như xa dần cùng lời nói vắng vắng bên người đến đình tai nhức óc.

“Không!”-Nó bật dậy, mồ hôi rơi lã chã, từng giọt nước mắt thấm ướt gương mặt xinh đẹp. Khẽ khàng vuốt ngực mình. Tất cả chỉ là mơ thôi. Một cơn mơ đầy đau đớn.

Bất ngờ, một tiếng rầm chúi tai đập thẳng vào tai nó. Hấn xông vào phòng nó, khuôn mặt lộ rõ nét lo lắng. Giọng hấn đầy hốt hải:

“Em không sao chứ?”

Nó lắc đầu nguầy nguậy. “Chỉ là gặp ác mộng thôi, làm phiền anh rồi.”

Hấn đi đến bên giường, ôm nó vào lòng. Lúc vừa chở nó về hấn phải chạy đến căn cứ để giải quyết bọn “chuột” nên không thể bên nó. Khi hấn trở về thì quản gia báo nó trong phòng khiến hấn chẳng dám làm phiền. Lặng lẽ quay về phòng xoa huyết thái dương, thờ hắc ra một tiếng. Lại còn phải xử lý cả đồng việc ở công ty khiến hấn mệt mỏi chỉ vừa lim dim liền nghe thấy tiếng nó hét khiến ruột gan hấn muốn lộn nhào, vội vàng vàng chạy sang phòng liền thấy cửa nó khóa trái, liều mạng đẩy cửa xông vào liền thấy nó mồ hôi nhễ nhại khiến bản thân đau lòng.

“Ngủ đi, tôi sẽ ôm em đến khi nào em ngủ thì thôi.”

“Khải..!”-Nó rúc mặt trong vòm ngực của hấn, môi khẽ gọi thẳng tên của hấn.

“Uhm?”

“Đạo này anh có chút mệt mỏi đúng không?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Bảo Vệ

“Khải”-nó rúc mặt trong lồng ngực hấn, cọ cọ đôi má. Có chút cảm giác an toàn khiến nó nhẹ nhàng mỉm cười.

“Ừm?”-Đôi mày hấn hơi hướng lên. Đôi mắt chăm chú nhìn ngắm người nào đó đang chui rúc trong lồng mình.

“Đạo này anh có chút mệt mỏi đúng không?”-Giọng nó mang chút lo âu hồi hán khiến bản thân hấn có chút không nhận được mà mỉm cười, khẽ lắc đầu, “Không có.”

“Là chuyện gì vậy?”-Tâm trí nó như nhận ra hấn đang nói dối, cố kiên trì hỏi hấn.

“Nói tôi nghe!”

Dường như cái sự cứng đầu bất phục của nó, Hoàng Gia Ân hay Lâm Khiết Trang đều khiến hấn phải mềm lòng. Nhẹ nhàng mỉm cười, âu yếm vuốt ve mái tóc nó như vuốt ve con mèo nhỏ. Giọng nói có phần cưng chiều:

“Chỉ là vài chuyện nhỏ thôi, ngủ đi.”

Giọng hấn tuy nhỏ nhẹ nhưng lại khiến nó có cảm giác một nguồn sức mạnh đầy lớn lao truyền cho bản thân sự ấm áp bình yên. Nó rúc chặt vào lòng hấn, cái mũi tham lam hít lấy hít để mùi hương trên khuôn ngực ấy. Nét mặt nó chột co lại, cơn đau ập đến khiến đầu nó nặng trĩu, nó muốn la lên nhưng lại chẳng thể. Nó không muốn hấn lo lắng, chỉ cố gắng nhắm mắt chịu đựng cơn đau. Mặc dù, đã nghe bác sĩ nói đây chính là triệu chứng còn sót lại sau tai nạn nhưng vẫn không ngờ lại đau đến vậy. Mắt nó nhắm càng lúc càng chặt như thể nếu mở ra sẽ mất mạng. Giữa mi tâm nhăn lên đến mức muốn kéo rách cả cơ mặt. Nó cắn môi, cố hết sức chịu đựng, lấy sức bình sinh mà giữ cơ giữ cho khuôn mặt ở trạng thái tự nhiên nhất. Nó đau đớn, mạnh mẽ nắm chặt nắm tay, những móng tay ghim vào lòng bàn tay đau đớn như giúp nó tỉnh táo hơn. Nó chấp chôn nhắm mắt đến khi cảm nhận hơi ấm kia buông nó ra, khuôn miệng mới thở hắt một tiếng, chờ đợi bóng dáng hấn quay đi. Nước mắt nó ứa tràn ướt đầm, cơn đau khiến trán nó bắt đầu vã mồ hôi, nó lật đật chạy đi lấy thuốc giảm đau, vội vàng uống mặc cho cái vị đắng làm đầu lưỡi tê đi. Nó uống một ngụm nước lớn khiến bản thân không chịu được mà ho khan vài cái, nó bịt chặt miệng không để tiếng ho lan ra. Cả người nó ngã xuống giường, bây giờ cả trí óc như đang chìm vào trong vô thức. Trước mắt nó bắt đầu tối sầm. Những tiếng thở trở nên nặng nề, tay chân đều chẳng thể nhấc lên. Trong phút chốc, nó chìm trong mê man. Lại những cơn đau chẳng hề buông tha cho nó. Đầu nó đau đớn tiếp nhận loạt hình ảnh đang tràn về trong tiềm thức, nó mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của ai đó đang ngắm nhìn hình dáng bé nhỏ say sưa ngủ, anh ta vuốt ve các đường nét trên khuôn mặt nhỏ bé kia, từng động tác cơ hồ như rất thống khổ. Bàn tay bé nhỏ tự nhiên nắm chặt lấy ga trải giường rồi lại buông ra. Răng cắn lấy môi cắn đến sưng đỏ mới dừng lại. Con mèo man đem sự đau đớn đến cho nó cũng biến mất. Nhưng giờ nó chẳng còn sức lực, chỉ có thể nằm đó lịm đi. Giữa trời đen thẫm, nó chẳng hề biết, ở đâu đó, đang có tiếng hét thống khổ ai oán cả một vùng trời.... Sáng hôm sau....

Tiếng chuông báo thức reo khiến nó nhức cả óc, vội bật dậy như lò xo. Trong thâm tâm có chút lười biếng lết thân đi làm vệ sinh. Tối qua bị hành hạ nhiều đến mức sức cùng lực kiệt mới có thể ngủ được, sáng nay lại phải dậy sớm xách mông đi thi... lại! Nó nặng nhọc bước xuống, mặt thì nhăn nhó, chưa kịp nhìn đã thấy bóng hấn đứng chờ bên con xe. Nó chạy vào bếp cầm đại cái bánh mì cho vào miệng rồi lăn xả đến chỗ hấn, mặt cười tươi rói. Nó leo lên xe chưa kịp yên vị đã nghe ai đó nham nhở: “Ôm chắc vào.” Rồi phóng xe vọt đi như ai đuổi. Cả đoạn đường đi nó chỉ nhắm tịt mắt bám chặt lấy hông hấn, những cái móng tay lại thừa dịp cấu chặt vào eo người nào đó khiến hấn nhăn mặt khó chịu.

Nó và hấn đi qua cả một lùm cây to lớn ở hai bên đường, cảm giác như chỉ có hai người là tồn tại, hấn đã giảm tốc độ xuống, chỉ đang đi ở mức bình thường. Đôi tay như thả lỏng, nó cũng dần hé đôi mắt, mím mím cười. Cố ý ngả người xuống thấp áp vào hấn, cầm đặt ở vai, hai tay lại thừa dịp vòng quanh bụng hấn. Hai má nó ửng hồng. Nó chẳng biết cái hành động đó khiến hấn bất thành linh tăng nhịp tim. (Hấn cũng là con người mà)

Chưa được bao lâu mà trời đã không hợp ý, thoáng chốc hai người đã đứng trước cổng trường, trước mắt nó là đám Luli và Jackson đang đứng chờ bọn nó, nét mặt tươi cười vẫy vẫy tay. Còn có cả anh hai nữa. Thâm tâm nó đang tự hỏi đây là đi thi hay đi ăn mừng vậy?

/K.É.TTT/-Tiếng thắng xe vang lên đầy chói tai. Nó còi mũi ra bước xuống xe. Miệng tự nở nụ cười, nó bước xuống xe.

“Ôn bài hết chưa con yêu.”-Luli nhảy tung tung trước mặt nó.

“Đúng rồi bé ôn hết chưa cần anh ra tay nghĩa hiệp khom?”-Ruby nháy mắt cười lí lắc với nó. “Vâng vâng, em ôn hết rồi các sư tỷ không cần ra tay trợ giúp đâu.”

Hấn lắc đầu cười nhìn nó. Hấn muốn nhìn nó cười như vậy. Muốn làm nó vui như vậy. Chỉ tiếc dù có làm gì cũng chỉ là “trò chơi” trong mắt nó thôi. Nhìn nó quay bước đi với tụi Luli, Jackson, hấn chỉ biết cười khổ.

“Cậu đang lo cho con bé à?”

Brian đứng một bên, hai tay rút túi quần, ánh mắt xa xăm hiện lên hình bóng nó. Ánh mắt anh chất chứa đầy sự hối hận, xen cả yêu thương.

“Thiên Ly đã làm chuyện đó với nó.”

“Cô ta là người nhúng tay trong chuyện Gia Ân bị tông xe.”

Giọng nói của anh chất chứa đầy xót xa. Anh yêu thương con bé, nhưng lại chẳng thể bảo vệ tốt nó. Anh hứa sẽ chăm sóc cho nó, nhưng lại để nó bơ vơ suốt mấy năm trời để đến khi vừa gặp lại thì biến nó thành công cụ giết người. Chẳng muốn làm tổn thương đến nó nhưng cuối cùng đưa em ngốc đó lại xém mất mạng trong tay thuộc hạ của mình.

“Tôi đã ra lệnh giết chết cô ta rồi. Bằng cách đau đớn nhất.”

Nghe đến đó, đôi mắt hấn chợt thoáng ngang tía ngạc nhiên. Vì sao? Bởi vì sao mà cô ta lại như vậy? “Tôi giao nó cho cậu.”

Hấn quay mặt sang nhìn Brian, lúc này lòng hấn đang dấy lên những thắc mắc. Đôi mày chau lại đầy dò xét, đôi môi kia thoáng run.

“Đội nó thi xong có kết quả, tôi sẽ sang Anh du học. Tôi nghĩ chỉ có cậu mới có thể bảo vệ nó khỏi những rắc rối giữa xã hội này.”-Brian nắm chặt nắm đấm, lời nói mang ý cầu khẩn. Đây là lần thứ hai anh cầu xin người khác. Anh từng cầu xin người đàn ông đó bảo vệ nó thay anh. Người đàn ông mang đầy tội lỗi. Còn bây giờ anh cầu xin hấn, anh biết chỉ có hấn, chỉ có hấn mới có thể giúp mình bảo vệ đứa bé ngốc này.

“Xin cậu, hãy để nó tránh xa ba của nó. Xin cậu đừng để nó lại gần người đàn ông đó.”

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sóng Gió, Lại Bắt Đầu !

Tay Brian nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt anh chất chứa sự thù hận, sự đau thương, sự xấu hổ. Anh mím chặt môi, giọng đầy phẫn nộ.

“Xin cậu đừng để Gia Ân lại gần người đàn ông nó gọi là ba đó. Đừng! Tôi xin cậu.”

Từng lời nói, từng câu chữ như chất chứa hàng tấn bi thương tận sâu trong lòng anh, nó thấm thía, đọng lại những yêu thương, cầu xin từ tấm lòng chân thành nhưng đầy bất lực của một người anh như Brian. Ánh mắt anh mong chờ câu trả lời từ hấn, nhìn ánh mắt hấn xa xăm đầy những suy nghĩ đang xen khó lòng nhìn thấu.

“Yên tâm. Tôi sẽ không làm anh thất vọng.”

Brian như mong chờ câu nói này từ lâu, môi anh nhẹ cười như không, sự đau thương chua xót như vôi đi phần nào. Môi anh khẽ mấp máy, trong đôi mắt có chút bi ai:

“Cảm ơn. Thật sự, anh em chúng tôi đã đánh mất gia đình khi chưa kịp hưởng thụ mùi yêu thương của gia đình, mùi hạnh phúc vui vẻ của tuổi thơ. Chúng tôi chứng kiến cảnh ba mẹ bị giết chết, công ty thì bị cướp đoạt. Có lẽ vậy nên con bé mới nung nấu ý định trả thù cho ba mẹ, kể cả tôi cũng vậy. Chính thế nên cả hai anh em chúng tôi mới bị người đàn ông đó đầu độc, ông ta đã tiêm vào não con bé loại thuốc làm mất trí nhớ để khiến nó tự nguyện mà không hề biết bản thân bị lợi dụng, đến lúc nhận ra đã quá muộn rồi, tôi chỉ còn có thể giao nó lại cho cậu, mong cậu sẽ bảo vệ nó bằng chính sức lực của mình.” Nói rồi anh thờ hắc ra, lê đôi chân bước đi để mặc hân như đang nhận ra điều gì đó. Cả hai người đều không biết, Hoàng Gia Ân họ nhắc đến đã nghe thấy tất cả.

....

Hân bước đến trước phòng thi, nhìn ngắm hình bóng bé nhỏ đang hồi hộp mà lòng không khỏi chua xót. Người con gái như vậy, dù cho hân đã biết trước quá khứ của nó, biết trước điều gì đã khiến nó trở nên như vậy. Thế nhưng, khi nghe những lời nói đó từ miệng Brian vẫn có chút không thể ngờ điều đó lại đáng sợ đến vậy. Hân đưa đôi tay vẫy vẫy với nó, nở một nụ cười khích lệ tinh thần của nó. Từng dòng suy nghĩ cứ đua nhau mà chạy qua tâm trí khiến tâm tư hân rối bời. Hân không muốn nó nguy hiểm, nhưng lại không thể chắc chắn có thể giúp nó chu toàn. Hân không muốn nó khổ sở nhưng lại chẳng thể giúp nó mạnh mẽ hơn. Tóm lại, hân muốn điều xấu không xảy đến với nó nhưng lại chẳng chắc có thể mang điều thật tốt đẹp đến cho nó - người hân yêu. Bóng lưng hân quay rào bước đi. Hân chẳng nhận ra có một đôi mắt đang nhìn theo tấm lưng cao lớn ấy.

....

Nó ngồi trong phòng thi, căn phòng chỉ một mình nó và giám thị. Nhìn lấy tờ đề thi, viết viết nháp nháp, đôi khi lại cắn lấy đầu bút, đôi mắt lén lút nhìn ra hướng sân trường tìm kiếm bóng lưng người nào đó. Chỉ tiếc người ta không nhìn lấy mình chỉ ngắm cao đầu nhìn về phía bầu trời kia.

Nó cúi đầu, hi hục làm bài. Đáng ra thi lại sẽ diễn ra vào hai ngày thế nhưng nó lại không muốn, vì vậy nên bị rút thành hai buổi sáng và chiều. Bọn Ruby Luli thì đứng ở ngoài hồi hộp nhìn nhìn ngó ngó nó. Hết buổi thi thứ nhất (buổi sáng), nó ư ử oai, vừa “trườn” ra khỏi phòng đã bị hai đứa nào đó lôi lôi kéo kéo đi tắm bồn. Nào là há cáo, cá viên, nào là chân gà chiên mắm, lẩu Thái các thứ bla bla để giờ đến cả lết nó cũng chẳng lết nổi. Ỉ à ỉ ạch, nặng nề lê chân vào phòng thi. Đôi mắt lại lần nữa ngó nghiêng tìm kiếm bóng hình hân. Nhưng đáp lại, chỉ là khoảng sân trống vắng rải đầy nắng trưa gay gắt. Vừa bước đến trước phòng thi, nó cúi mắt nhìn đồng hồ, chỉ phát hiện bản thân đến sớm tận 2 tiếng đồng hồ. Nghĩ đến liền có hứng thú với sân thượng, nhưng mà có đứa nào điên đến nỗi 12 giờ trưa xách đầu đi “tắm nắng” không nhỉ? Chắc không, thế nên nó liền quẹo hướng quay sang sân sau của trường. Kiểm gốc cây nào có tán lá to, bóng râm lớn, nó đánh phịch xuống, ngủ một hơi.

.....

“Nghe đồn các người đòi đánh chiếm Angle Queens?” - Hân nhướng mày nhìn đám “có mắt không trông” đang to gan lớn mật phía trước. Bọn này đúng thật mù rồi!

“Bây giờ cứ lớn giọng đi nhóc à, mày sẽ thấy tao có cái đủ lớn để mày giao cả cái band này cho tao.” - Thăng cầm đầu hất mặt, tay xoa cằm làm ra vẻ điệu dáng. Mùi nguy hiểm hân đem đến khiến Karry phải nghi ngờ: “Mày muốn gì?”

“Đã nói rồi, cái band Angle Queens thôi!”

“Ông đã nói rồi, muốn có thì bước qua xác ông! Tụi bây lên!” - hân nhún mày, ra lệnh.

“Ày da, nếu đã vậy rồi thì Bảy Thợ tao cũng không ngại nữa, lên đi!” - tên đó vẫn tỏ ra bình tĩnh, bình tĩnh đến khiếp sợ. Cả hai band đều xông lên, những tiếng hét, tiếng la, sự đánh nhau. Cả một hông gian chìm trong mùi máu tanh. Sự hỗn loạn nổi lên khiến những kẻ khác mất tập trung.

....

Nó đang đánh một giấc ngủ ngon lành vậy mà cái điện thoại chết tiệt cứ rung liên hồi không ngớt khiến hai mi mắt nặng trĩu buộc phải kéo lên.

“Alo?”

“Mày đâu rồi, quay lại phòng thi làm bài thi mau, trễ rồi kìa!” - Giọng Ruby la hét tràn trong điện thoại khiến nó giật mình vội vội vàng vàng đứng dậy, vồ vồ vào má rồi chạy nhanh đến phòng thi.

.....

Hai bên giao đấu đến kịch liệt, máu cũng nhuộm cả sân đấu nhưng lại chẳng thể phân thắng thua. Tức thì, hân đập mạnh cái ghế, máu nóng dòn lên não, găm lên:

“DỪNG HẾT ĐI !” Lập tức hai bên đều ngưng trận đánh, có vẻ sự thâm mệt khiến họ mau chóng quay về chỗ cũ. Tên Bảy Thợ ánh mắt hứng thú vượt cảm, mặt mày đều sáng “Mày mệt rồi à? Muốn chịu thua rồi hửm?” “Không!”

Hân ngừng lại. Đôi chân mày vừa chau lại liền giãn ra, cơ mặt hân tựa hồ như đang nghĩ điều gì đó rất thú vị.

“Đưa xe đi!”

Đột nhiên, cánh cửa của khu nhà hoang nơi bọn họ đánh nhau liền bật mở, Jackson cùng Quân chạy đến. Thờ một cách hì hục. Họ vừa biết tin!

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Biến Cố

Chap 32:Tiếng lá cây nhẹ nhàng rơi. Tiếng gió xào xạc như đang hát bên tai. Ánh nắng chiều vàng chói chang nhẹ nhàng in màu lên bài làm của nó.

Đầu óc nó bây giờ chỉ biết nghĩ đến hắn, miệng mỉm cười-phải cố gắng làm bài mới mong không phụ công người đó đã kiên nhẫn giảng bài, ôn tập giúp bản thân.Thời gian lại trôi, lại cứ suy nghĩ, lại cứ nháp, rồi lại làm bài. Đầu cứ ngẩng lên rồi cúi xuống. Đôi mắt trầm tư, thỉnh thoảng như có nét cười. Chắc là đã biết giải bài.

.....

Tiếng bộ xe, tiếng nẹt ga, tiếng ồn chất chứa cứ thi nhau mà vang ầm ỹ dội. Một đôi mắt đầy sự căm hận. Còn một đôi mắt đầy sự khinh bỉ.

Tiếng súng nổ, hai chiếc mô-tô như hai con ngựa đen phóng vút trong gió, mùi khói xe còn lại phát phơ giữa tiếng hò hét. Tiếng gió như xé toạc cả đường đi.Đôi mắt hắn phần nộ, tập trung cao độ vào từng khúc cua. Tai hắn đeo chiếc bluetoothphone. Miệng nói nhỏ gì đó vừa đủ nghe qua đầu truyền. Ánh mắt lại tiếp tục hướng về phía trước. Đột nhiên từ đầu âm thanh truyền đến chiếc phone, một giọng cười đầy khinh bỉ.

“Mày có vẻ tức giận nhì?”

“Mày muốn thắng đến thế à? Con nhỏ leader đâu nhì? Hình như, nó là phò của mày à?”

“Im đi!”-Hắn gằn giọng.”Cô ấy không phải là người dễ mày muốn gọi như thế nào thì gọi.”

“Ồ chắc hắn mày yêu nó lắm nhì?”-Giọng tên kia lại thêm phần nguy hiểm.”Nói sao nhì? Con nhóc đó hình như vì mày mà chịu đòn gỏi lắm? Tao thấy bọn đàn em “dẫn” nó về hình như là hôn mê rồi bị chúng nó cưỡng hiếp ấy nhậ? Ngon lành phết mày ạ! Nhưng mà aiz, lại đâu biết người của mày? Nên thôi chú đây xin lỗi mày nhá!”-Giọng cười đều cang của tên đó lại vang lên.

“Mày câm ngay cho tao! Mày dám đụng đến một cọng tóc của cô ấy tao giết cả band của mày!”-Đôi mắt hắn hơi lo sợ, đầy dao động. Tiếng truyền đã ngắt. Lần này, lại nghe thấy tiếng của Jackson đầy lo lắng nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng nói không sao.

....

Tại nơi bắt đầu trường đua, cả đám người lúc này vẫn đánh nhau máu lửa với đàn em của Karry đều bị bọn người của Jackson và Quân hạ gục. Họ đang sôi sục, lo lắng không ngớt nhìn về hướng con đường bị cát và khói che lấp lúc này. Một đôi mắt đầy lo lắng. Đôi mắt còn lại đầy mong chờ.

Bất chợt, bóng lưng Jackson ngã xuống, máu thấm cả một góc đường đua.

Một tiếng hét thảm khóc truyền đến chiếc headphone kêu tên Jackson.

“Chết tiệt!”

Hắn nhanh chóng tăng tốc, bỏ xa tên Bảy Thẹo. Kết thúc cuộc đua. Hắn thắng cuộc. Tên đó chỉ nhìn hắn bằng một đôi mắt tĩnh lặng không chút gợn sóng đến đáng ngờ. Nhưng, điều đó không quan trọng bằng việc - Jackson bị đâm rồi...!

....

Nó bước ra khỏi phòng thi. Hít hít chút hương gió lùa nhẹ mái tóc nó. Đôi mắt trong veo hắn nhẹ một nỗi buồn khó hiểu – Anh vẫn chưa quay lại!

Ngoảnh đầu nhìn cổng trường. Tụi Luli, Ruby đã về trước rồi, bọn họ hình như có chuyện gì đó. Đột nhiên trong lòng lại nảy lên con thèm khát được đi chiếc moto. Nó chạy bộ đến chỗ cho thuê xe, chọn đại một con moto đen.....

Phóng vút đi trên những con đường, nó đang thèm khát. Thèm khát thứ gì đó. Rất khó tả.Nó neho đôi mày nhật nhưng thanh tú. Có rất nhiều chuyện khiến nó khó hiểu. Khó hiểu vì những gì đã hiện lên trong trí óc nó. Khó hiểu vì hắn. Khó hiểu vì thân phận thật sự của mình!

Nó cứ thế tăng tốc, lao như con thiêu thân đang muốn đốt cháy những con mọt mồi. Nó đi hết con hẻm này đến con hẻm khác. Cua hết ngõ này đến ngõ khác. Gió, từng cơn gió như muốn xé rách mặt nó. Hú lên từng cơn trong bóng tối. Từng ánh đèn vàng hắt vào mặt nó.Một tiếng thắng xe. Nó đã đến nơi không thể đi được nữa. Một bờ vực. Hay một lối mòn. Chậm rãi bước xuống xe, chậm rãi tháo mũ bảo hiểm. Nó ngồi xuống bên bờ vực. Đầu óc bây giờ chỉ là một mớ hỗn tạp.

“À!”-Nó khẽ rên một tiếng, có kẻ nào đó vừa ném đá vào đầu nó. - Nơi này làm gì có ai ở chứ? – một ý nghĩ thoáng qua đầu nó.

“Là ai?”- Có chút sợ hãi ngoảnh đầu. Giọng nói có chút run rẩy nhưng cũng có chút rắn rỏi, mạnh mẽ.

“Chị là ai, làm gì ở đây?”-Giọng của một đứa con trai tầm 16, 17 tuổi.

Thở phào nhẹ nhõm, thì ra là đứa nhóc kém tuổi mình.

“Cậu là ai? Làm gì ở đây giờ này?”-Nó nhẹ nhàng cất tiếng hỏi, trong giọng nói pha chút cảnh giác.

“Bỏ nhà đi, đến đây chơi thôi!”

Quát?! Bỏ nhà đi?! Đến đây chơi?! Đầu nó lại thoáng tiếp một suy nghĩ rằng : “Điên !”“Trả lời câu hỏi của tôi đi!”-nó ra lệnh.

“Này nhóc con, em nhỏ hơn tuổi bà già này, tốt nhất nên có kính ngữ.”-Nó biểu môì.“Không cần thiết!”

“Nhóc à, nhỏ tuổi mà như thế cẩn thận giang hồ băm thịt đấy. Hên là gặp bà già này, không nhóc chết lâu rồi. Tự giới thiệu, bà đây tên Trang, khéo tròn mười tám, à há ! Có chút phiền não nên ra đây.”-Nó đứng dậy, vỗ ngực giễu oai. Nhưng mà, khoang đã, thằng nhóc này hình như 1m8 lận à, sao nó cao thế.

“Con nít!”

Bạn đang đọc truyện *Quên Anh Là Điều...em Không Thể!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.